DEVRİMCİ İŞÇİ

Sayı 18 12.11.1982 2,- DM

Mektuplarla Türkiye gerçeği

SAYFA 6-7

Diyarbakır'da çatışma Devrimci Yol militanı Vahap Atılgan şehit oldu

**11 Ekim 1982 günü, faşist cunta kuvvetlerinin saldırısına silahla karşı koyan devrimcilerden 2'si kuşatmayı yarmayı başardı.
Çatışma sırasında 3 polis, bir asker ve bir bekçi yaralandı.**

Cezaevinden kaçmayı başaran Turgay Erbay kaldığı evde alçakça katledildi

Devrimci Yol Ankara davasında idamla yargılanan Zafer Müctebaoğlu işkenceyle öldürüldü

Haber ve yazıları arka sayfada

Almanya'da hükümet değişikliği, Türkiye'de anayasanın kabulü ve görevlerimiz

Yazısı sayfa 3

Bonn'da hükümet değişikliği ve getirdikleri

Yazısı sayfa 5

Protest gegen Militärjunta

Mit einer spektakulären Aktion, die das Rundherum, nämlich das Fußballspiel zwischen Austria-Wien und Galatasaray-Istanbul, in den wegen „Störung der öffentlichen Ordnung" verurteilt wurden. Darüber hinaus wurde von der Polizei gegen die acht Türken wegen Sach-

Devrimcilerin Viyana'daki Galatasaray-Wien maçında yaptıkları gösteri Türkiye Televizyonunda yayınlandı

Yazısı Sayfa 13

İstanbul Televizyonu:

"BURASI ÖZGÜR TÜRKİYE'NİN SESİ DEVRİMCİ YOL DİRENİŞÇİLERİ SESLENİYOR"

- **İstanbul'da Televizyon'dan "BURASI ÖZGÜR TÜRKİYE'NİN SESİ, DEVRİMCİ YOL DİRENİŞÇİLERİ OLARAK SESLENİYORUZ" şeklinde başlayan 10 dakikalık korsan yayın yapıldı**
- **Anayasa oylamasından hemen önce yapılan ve cuntanın engelleyemediği bu korsan yayın duyulduğu semtlerde coşku yarattı**
- **5 ve 6 kasım akşamları Televizyonun ana haber bülteni tam başladığı sırada araya giren yayın İstanbul'un bazı semtlerinden dinlendi**

Askeri Faşist Cuntanın anayasasının oylamasından bir iki gün önce İstanbul Televizyonundan korsan yayın yapıldı. 5 ve 6 Kasım 1982 günleri Televizyonun akşam 20.oo haberlerinde spikerin haberi okumaya başlaması ile birlikte başlayan ve spikerin sesini bastıracak güçte olduğu bildirilen yayında, **"Burası özgür Türkiye'nin sesi, burası Özgür Türkiye'nin sesi. Sizlere özgürlükten ve bağımsızlıktan başka hiçbir şeyin daha değerli olamayacağına inanan Devrimci Yol Direnişçileri olarak sesleniyoruz."** *denildi.*

Devamı sayfa 2

"Burası Özgür Türkiye'nin sesi Devrimci Yol Direnişçileri sesleniyor"

5 ve 6 Kasım akşamları İstanbul'un bazı semtlerinden dinlenebilen ve 10 dakika süren yayının tam metni Devrimci İşçi'ye ulaşmış bulunmaktadır. Televizyon yayınını bastırarak okunan mesaj aynen şöyledir:

3urası Özgür Türkiye'nin sesi.
3urası Özgür Türkiye'nin sesi.
iizlere özgürlükten ve bağımsız-
ktan başka hiçbirşeyin daha de-
erli olamayacağına inanan Dev-
imci Yol Direnişçileri olarak ses-
eniyoruz. Bugün Generaller Cun-
ası bizleri yok ettiğini iddia edi-
or. Oysa dağlar da, kentlerde
)irenişçiler yaşıyor ve uzun bir
nücadeleye hazırlanıyorlar. Biz-
er onların ve sizlerin sesiyiz. Siz-
eri yok etmedikçe bizleri de yok
demezler ve sesimizi boğamaz-
ır.

Amerikancı Askeri Faşist Dik-
atörlük üçüncü yılına girerken,
alklarımıza kan kusturmaya de-
am ediyor. Yurdumuzu emper-
alist ve yerli parababalarının
ağmaladığı bir serbest pazar, bir
ahalılık ve işsizlik cehennemi ha-
ne getirdiler. Her tarafta cirit
tan Amerikan Emperyalistleri,
ATO'cular ve onların yerli Üni-
ırmalıları, köpekleri topraklan-
ızdan komşu halklara savaş
hditleri yağdırmaktadırlar. He-
mizin geleceğini ilgilendiren
er türlü karar kapalı kapılar ar-
nda alınmakta ve bizlere süngü
oruyla onaylattırılmaktadır. En
mel Sendikal, demokratik ve si-
ısal hak ve özgürlüklerimiz gasp-
lilmis, günlük yaşam hergün
eni yeni yasaklamalarla bizlere
hir edilmiştir. Halkımızın en yi-
t seçkin ve fedakar evlatları iş-
encelerde, idam sehpalarında,
perasyonlarda katledilmektedir.
lkemiz, onbinlerce insanın göz
tına alındığı, tutuklandığı dev
r hapishane haline getirilmiştir.
skeri mahkemelerde gösterme-
; yıldırım yargılamalarla, cun-
cıların biçtiği kararlar infaz
ilmektedir.

ütün Bunlar Niçin ?

Emperyalistlerin ve tekellerin çı-
ırlarını korumak için. İşçilerin
tüm emekçilerin sömürüden
ırtulmak, özgürlük ve bağımsız-
: özlemlerini ve mücadelelerini
ğmak için. Faşist generaller çe-
si ve işkencecileri, köpekleri,
padopulosların, Şah'ların, En-
r Sedat'ların, Somoza'ların
nlarını çok iyi bilmektedirler.
ıgün bu zulüm, halklarımıza
rşı bütün yaptıklarının kendile-
ıden de günü geldiğinde hesabı-
ı sorulacağını bildikleri içindir.
ılar bugün bunun korkusu ile
şamaktadırlar. Ama ne yapar-
sa yapsınlar, kendi halklarına
vaş açan kanlı diktatörlerin,
radıkları sonun, birgün kendi-
i için de gelmesini engelleye-
eyeceklerdir.

İŞÇİLER !

Üreten biziz, yöneten de biz ol-
alıyız. Cuntanın elimizden zorla
dığı sendikal hak ve özgürlük-
imizi yeniden kazanmak için,
erenlerin dayatmalarına, sıkı-
netim paşalarının yasaklama-
ına, cunta uşağı sendikacıların
latmacalarına karşı çıkalım.

**ÖYLÜLER, KÜÇÜK ÜRETİCİ-
R**

aların, çiftlik sahiplerinin, tefe-
tüccarların ve bunlardan yana
n devlet güçlerinin, alnımızın
inin karşılığını vermeyen, eli-
zdekini bile almaya kalkışan
n uygulama ve baskılarına kar-
şı çıkalım.

KÜRT EMEKÇİLERİ !

Cunta döneminde Diyarbakır Cezaevinde On'un üstünde Kürt direnişçisi katledildi. En yeni ve en açık ifadesini bu Kürt direnişçilerinin onurlu direnişinde bulan sizlerin, yüzyıllardır hertürlü baskıya karşı sürdürdüğünüz özgürlük mücadelesini, bizlerin faşizme karşı mücadelesiyle birleştirin. Gücümüze gücünüzü katın.

ÖĞRETMENLER, MEMURLAR, TEKNİK ELEMANLAR !

Cuntanın yıldırma uygulamaları karşısında yılmayalım. Cuntanın aldatmaca ve baskılarına alet olmayalım. Her zaman halkımızdan yana tutum ve uygulamalar içinde olalım.

YURTSEVER ASKERLER, ASTSUBAYLAR, SUBAYLAR !

Halklarımıza, onların evlatlarına kurşun sıkmayalım, baskı uygulamayalım. Devrimci demokratik güçlere yardımcı olalım.

GENÇLER

Yarına, mutlu bir geleceğe ve bilime olan coşkulu inançlarımızla sömürüsüz, eşitlikçi, özgür ve katılımcı bir toplumsal yaşam, bağımsız bir Türkiye için mücadele kararlılığımızı güçlendirelim. Cuntacıların bizleri,egemen sınıfların sessiz kulları yapmak için gündeme getirdiği yozlaştırıcı ve bastırıcı uygulamaları boşa çıkaralım, bunlara teslim olmayalım karşı çıkalım.

AYDINLAR !

Halklarımıza ve dünya halklarına olan sevginiz ve sorumluluğunuz, bilime sanata olan inancınız gereği bugün yapılmakta olan insanlık, bilim ve sanat düşmanı tüm uygulamalar karşısında susmayınız. Faşist cuntanın kendi kanlı ve iğrenç yüzünü perdeleyen **"demokrasicilik"** oyunlarını boşa çıkartınız. Baskılardan yılmayınız.Görünüz. İşitiniz. Konuşunuz ve yazınız. Tarihin ve halkların böylesi baskıcı dönemlerde onurlu direniş kavgası veren aydın ları ölümsüzleştirdiğini ve taçlandırdığını asla unutmayınız.

HALKIMIZ !

Cuntanın fabrikada, tarlada, işyerinde, evde, sokakta günlük yaşantımıza yansıyan her türlü somut baskı uygulamalarını alaya alalım, bunlara dayanışma içinde karşı çıkalım, bunları boşa çıkartmaya çalışalım.

TUTUKEVLERİNDEKİ, CEZAEVLERİNDEKİ KARDEŞLERİMİZ

Sizler bugün cuntanın savaş tutsaklarısınız. Bizler ve halklarımız sizleri unutmadık. İçerdeki onurlu direnişiniz bizlerin mücadelesini kamçılıyor.Küba'da, Portekiz'de, İran'da, Nikaragua'da zindanlar nasıl yıkıldıysa Mamak'lar, Metris'ler, Diyarbakır'lar da öyle yıkılacaktır.

TUTUKLU VE HÜKÜMLÜ YAKINLARI !

Herşeyden önce birbirlerinizle kenetlenin. Kocalarınızı, oğullarınızı,kızlarınızı, babalarınızı, annelerinizi içerde yalnız bırakmayın. Onlara desteğinizi güçlendiriniz, cezaevlerinde ki baskılara karşı birlikte mücadele edin.

DEVRİMCİLER, YURTSEVERLER,İLERİCİLER; HALKIMIZ!

Generaller cuntası iki yıldır emekçi halklarımıza karşı sürdürdüğü savaşın yasalarını, bu savaşı kalıcılaştırmak için, bugün bizlere anayasa biçiminde zorla dayatmıştır. Onların Anayasaları da, ülkemizdeki faşizm de ancak devrimie yıkılabilir. **TEK YOL DEVRİM**'dir. Bunun için bizler kentlerde, kırlarda, cuntaya karşı, faşizme karşı, uzun süreli devrimci bir direniş savaşı için birleşmeli birlik olmalıyız.

Devrimci Yol Direnişçileri olarak, Cuntaya ve onun tüm Faşist karar ve uygulamalarınakarşı sizleri, Birleşik Direniş Cephesi saflarında direniş mücadelesine çağırıyoruz.

Sizleri, referandum günü de Cuntayı onaylamadığınızı ve ona karşı mücadeleyi kararlılığımızı belirtmek için, Cuntaya ve onun anayasasına -hiç sandığa gitmeyerek yada Hayır oyu kullanarak- Hayır demeye çağırıyoruz.

Zafer halklarımızın birleşik direniş cephesiyle kazanılacaktır!

Tek yol devrim!

Yaşasın Devrimci Yol!
Yaşasın Devrimci Yol!
Yaşasın Devrimci Yol!

Yaşasın Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi!

DEVRİMCİ İŞÇİ'den

Almanya'da hükümet değişikliği, Türkiye'de Anayasanın kabulü ve görevlerimiz

Almanya'da geçtiğimiz aylarda hükümet değişti. SPD-FDP hükümeti düştü. Yerine CDU-CSU-FDP Koalisyonu kuruldu. Ülkemizde ise, Askeri-Faşist Diktatörlüğün Anayasa'sının halk tarafından %91,3 oy oranıyla kabul edildiği açıklandı.

Bu her iki önemli gelişme de yurtdışındaki görevlerimiz açısından, yeni bazı unsurları ortaya çıkarmış bulunmaktadır. Bunlar sıradan ve basit gelişmeler olmayıp, yurtdışındaki mücadelemizin kapsamını, içerik ve biçimini etkileyen özellikler taşımaktadır.

Kapitalist dünyanın devleri arasında yer alan Almanya'daki son hükümet değişikliğini zorunlu hale getiren nedenler biliniyor. 13 yıllık SPD ağırlıklı ve **"sosyal devlet"** anlayışının uygulayıcısı iktidarın, FDP'nin oyunbozanlığı veya parlamento cilvelerinin sonucu olarak düşmediği bir gerçektir. Bugün başta ABD olmak üzere, Almanya, İngiltere, Japonya, Fransa gibi dev kapitalist ülkelerde ciddi bir ekonomik krizden ve bunun sonucu olarak ta politik krizlerden sözedilmektedir. Emperyalist-Kapitalist sistem, krizin çözümü için arayış içindedir. Reagan'ın ABD'de, Teacther'in İngiltere'de, Kohl'un Almanya'da işbaşına getirilmiş olmaları,bu arayışın bir ifadesidir.

Bu arayışların sosyal demokrat ve liberal yönetimlerden, sağcı yönetimlere doğru bir çizgi izlemesi, bu anlamda **"Sosyal devlet"**, **"Refah devleti"** türünden nitelemelerin artık terkedilmesi, yaşanan krizin özellikleriyle ilgilidir. Kapitalist sistem, 1930'lardaki büyük krizi, -ki bu üretim fazlalığından ileri geliyordu- tüketimi teşvik ederek, dolayısıyla kitlelerin alım gücünün artmasına yarayan,bir dizi önlem olarak atlatabilmişti. Bunu da **"Sosyal devlet"**, **"refah devleti"** teorileriyle sunmuşlardı.

Şimdiki kriz ise, sermayenin karlılık oranının düşmesi, karın paylaşımına katılanların çoğalması, yeni teknolojiye ayak uydurmak zorunda kalmanın getirdiği mali külfetler vb. durumlardan kaynaklanmaktadır.

En canlı örneğiyle bugün Almanya'da yaşanan krizin ekonomik ve toplumsal blançosu epey pahalıdır. Kapitalistler, AEG Telefunken gibi, VW gibi büyük tekelleri bile sarsan ve 2 milyon kişiyi işsiz bırakan bu krizin atlatılabilmesi için, çalışanların ekonomik ve sosyal haklarının kısılmasını istemektedirler. Bunun geçici bir rahatlama önlemi olduğu açıktır.

YENİ HÜKÜMET : ÇALIŞANLARA SALDIRI PROGRAMI

Alman kapitalizminin krizi atlatabilmek için kullanabileceği seçenekler aslında sınırlıydı. Kullanabilecekleri tek ve belki de tek seçenek, çalışanların kazanılmış tüm haklarının sınırlanması, bu surette elde edilecek birikimin firmalara kredi olarak verilmesiydi.

Nitekim programın ana hatları bu olan Kohl Hükümeti, SPD-FDP Koalisyonunun Almanya'nın **"demokrasi"** ve parlamento geleneklerine pek uygun düşmeyen bir tarzda düşürülmesiyle işbaşına getirildi.

CDU-CSU-FDP Hükümetinin dış politikada ABD ile daha bir sıkı işbirliği içine girmeyi, içerde ise tüm çalışanlara ekonomik ve politik bakımdan saldırıyı içeren programı, hemen kendisini yabancılar sorununda belli etti.

Kohl Hükümetinin programından ve açıklamalarından bütün çalışanlar, (başta yerli ve yabancı işçiler olmak üzere, öğretmenler, teknik elemanlar, öğrenciler, emekçiler, sakatlar) kapitalistlerin elinin,kendi ceplerine uzandığını birkaç hafta geçmeden anladılar.

İlk günler, alacağı önlemler konusunda oldukça cesur açıklamalar yapan hükümet, kamuoyundan gördüğü sert tepki üzerine (yabancıları savunan açıklama ve eylemler, DGB yürüyüşleri vb.) havayı yumuşatma çabası içine girdi.

GİZLİ SAVAŞ

Ancak bu havanın arkasında özellikle Türkiyelilere yönelik bir gizli savaş yürütülmektedir.

Krizi atlatabilmek için, alacağı önlemleri gerçekleştirebilmek amacıyla Yabancılar Sorununu bir basamak, bir atlama tahtası yapmayı planlayan Kohl, ilk demeçlerinde açıktan Türkiye'lileri hedef aldı. Daha sonra ise gelen tepkileri yumuşatmak için bazı açıklamalar yaptı. Bunun ardından ise özellikle Türkiye'lilere yönelik resmi baskıların yanı sıra işçileri yıldırmaya,paniğe kaptırmaya ve korkutmaya, bu sayede geri dönüşleri hızlandırmaya yönelik bir faaliyet başladı. İlticacılar toplu-ca geri gönderilmeye, Türkiyelilerin yoğun olarak kaldığı bölgeler, mahalleler **"Kaçak işçi avı"** bahanesiyle sık sık aranmaya, oturma ve çalışma hakkıyla ilgili yasalar fiilen çiğnenmeye başladı.

Tam bu noktada,Türk gazeteleri, bilinçli bir politika izleyerek; a) Hükümetteki bazı bakanların **"Türk dostu"** olduğu propagandası yaparak, b) Cuntanın ve Türk Hükümeti'nin yurtdışındaki işçilerin haklarını korumaya kararlı olduğu yalanını yayarak, Kohl Hükümeti'nin Türk ve Kürt işçilerine yönelik savaşını perdelemeye, gizlemeye çalıştılar.

Oysa bu sırada Türkiye'lileri tedirgin edecek ne kadar şey varsa, hepsi gündeme geliyordu. Üstelik, Hükümetten bir bakanın Türk Hükümetiyle yaptığı görüşmelere rağmen... Demek ki yurtdışındaki işçilerimizi T.C. Devleti ve Cunta gözden çıkarmıştı. T.C. Devleti yurtdışındaki işçilerimiz için demeç vermekten öteye, hiçbir şey yapamıyordu, yapamazdı da...

Yeni Hükümetin uygulamalarından ilk elde Türkiye'lilerin rahatsız olduğu ve bu durumun devam edeceği gözleniyor. Kohl, 6 Mart 1983'de yapılacağı söylenen erken seçime,başta yabancılar sorunu olmak üzere bazı sorunları çözmeyi başarmış bir hükümet izlenimi yaratarak girmeyi planlıyor. Bunun anlamı, Türk ve Kürt işçilerine ve ilticacılara karşı girişilen gizli savaşın devam edeceğidir. Bu baskı ve yıldırma uygulamalarına karşı yapılabilecek çok şeyler vardır ve olmalıdır.

PANİĞE YER YOK ! KİMSE BİZİ ZORLA GERİ GÖNDEREMEZ

Bugün işçilerimiz arasında yer yer panik ve tedirginlik havası gözlenmektedir. İnsanlarımızın bir çaresizlik içinde şaşkın bırakılması ve soluğu Türkiye'de almaları için ne varsa, resmi, gayri resmi hepsi gündemdedir. Yabancı Düşmanlığı, Hükümetin resmi politikası haline dönüşmüştür. Neo-Nazilerin tek tek de olsa,öldürmeye kadar varan saldırılarının yerini,şimdi daha çok sistemli ve geniş kesimleri hedefleyen ve daha değişik unsurları içeren bir kampanya almıştır.

Bu kampanyayı boşa çıkarabilmenin koşullarından birisi, böyle bir sorunun varlığını; bizleri çok yakından ilgilendiren, böylesi ciddi bir sorun olduğunu kabul etmektir. Buna karşı alınacak önlemlerin, yapılması gereken şeylerin başında, işçilerimizin panik ve tedirginlik havasını yıkmak, onlara, haklarımıza kıskançlıkla sahip çıkmamız gerektiğini kavratmaktır.

Açıktır ki böylesi bir çaba ciddi ve ayrıntılı bir program çerçevesinde yürütülmelidir. Bildiriler, standtlar, geceler, toplantılar, ev ziyaretleri, haksızlığa uğrayan insanlarımız için Danışma Grupları avukat ve neo-nazilerin artması muhtemel saldırılarına karşı haklı ve meşru savunma çizgisi gibi unsurları da içeren kapsamlı bir çalışma yürütülmelidir.

Öte yandan, Kohl Hükümetinin Devrimci Sol tarafından 3 Kasım 1982 günü gerçekleştirilen Köln Konsolosluğu işgalini bahane ederek buradaki yabancı, ilerici-devrimci kuruluşlar hakkında tadbikata girişmesi, yabancıların politik aktivitesini ve meşru mücadelesini zayıflatmaya çalışması muhtemel bir gelişme sayılmalıdır. Daha da önemlisi, Alman egemen güçleri ve bu arada Hükümet başta **Devrimci İşçi** olmak üzere, birçok grubu kamuoyuna **"terörist"** olarak tanıtıp, bizlerin işçilerimizle ve Alman anti-faşistleriyle giderek güçlenen birliklerimizi ve mücadelemizi tecrit etme yoluna girebilir. Bu girişim mutlaka boşa çıkarılmalıdır.

ALMAN DEMOKRATİK HAREKETİ VE BİZ :

Son hükümet değişikliğinin, haklarımızı koruma ve savunma mücadelesini, Alman anti-faşistleriyle birlikte yürütebilmemiz için, bir takım elverişli durumlar yarattığı bir gerçektir.

Kohl Hükümeti, sadece yabancılara karşı değil, Alman işçilerinin yanısıra,şu anda Almanya'da önemli politik güç haline gelen Yeşiller (Die Grüne) olmak üzere diğer demokrat ve ilerici gruplara ve akımlara karşı da sert bir politika izlemeyi tercih etmektedir.

Hem bu durum, hem de Hükümetin çalışanlara karşı tutumu, Alman solunun ve diğer demokrat güçlerin radikal bir çizgi izlemesinin objektif koşullarını yaratmaktadır. (SPD bile Hükümet olduğu dönemdeki başarısızlığı unutturmak istercesine **"sert muhalefet yapıyor"** izlenimi yaratmaya çalışmaktadır.)

Bütün bunlar, Alman solu ve ilerici güçlerini, yeni bir dinamizimle mücadeleye zorlayan etkenlerdir. Bu durum, bizlerin bu güçlerle eskisine oranla çok daha sıkı bir işbirliği içine girmemizin de zeminini yaratmaktadır.

Yabancılar sorununun ve Türkiye'lilerin politik duyarlılığının ve mücadeleci yanlarının,Alman solu tarafından doğru bir şekilde kavranılması halinde,yerli ve yabancı güçlerin mücadelesinde önemli bir ivme görülebilir. Alman solunun bugünkü durumu, örgütsüzlüğü, politik belirsizlik içinde oluşları vb. önemli bir olumsuzluk olmasına karşın, bizlerin Alman sol ve demokratik güçlerinin bizzat içinde yer almaya ve onlara bu gerçekleri kavratmaya yönelik çabalarımız, ideolojik, politik ve fiili uğraşılarımız,bu olumsuzluğun aşılmasını sağlayabilir. Kuşkusuz bu, uzun vadede gerçekleşecek bir şeydir. Bunu sağlıyabilmenin yollarından birisi de,Türkiye'lilerin Alman sol ve demokratik güçlerinin mücadelesine aktif olarak katılmalarıdır.

Alman solunun bugün, bu baskıcı hükümete karşı bir alternatif arayışı içinde olduğu gözlenmektedir. Henüz sadece düşünce düzeyinde dahi olsa, bir sol blok yaratılması önerilmektedir.

Bu tür arayışların önemli ayaklarından birisi yabancılar olmak zorundadır. Eğer alman solu ve ilericileri, yabancıların ve özellikle bizlerin, Almanya'nın iç politik mücadelesinde önemli bir potansiyel olduğumuzu kavrarsa, kendi iktidarlarına karşı mücadelede bu dinamiği ve potansiyeli görebilirse, uzun vadede kendi açmazlarından da kurtulabilir.

Kuşkusuz böyle bir sonuç, biraz da bizim kendimizi,Almanya'nın bir iç politik sorunu ve dikkate alınan bir güç haline getirebilmemizle elde edilebilecek birşeydir.

Bu anlamda, Türkiyeli anti-faşistleri birleştirebilme çabalarımıza ek olarak, SPD'den sendikalara, barış hareketinden Yeşillere, kiliselerden GAL'e, öğrenci hareketlerinden, askerlik yapmamaya karşı çıkan kesimlere kadar geniş bir yelpazeyle birlikte olabilmeyi, bunların mücadelesine omuz verebilmeyi ve Almanya'daki sınıf mücadelesinin bir parçası, hem de önemli bir parçası olabilmeyi, önümüze bir görev olarak koymalıyız.

DAYANIŞMA HAREKETİ YENİDEN ELE ALINMALIDIR

Askeri Faşist Rejimin Anayasasının 7 Kasım'da halk oylamasına sunulup,büyük bir çoğunlukla kabul edildiğinin resmen açıklanması, Avrupa kamuoyunda, Türkiye'de **"Demokrasiye geçiş"** doğrultusunda **"ciddi"** adımlar atıldığı şeklinde, bir kanaat uyandırmıştır. Bu kanaat birkaç ay sonra Siyasi Partiler Yasası'nın hazırlanması gibi, bazı gelişmelerle daha da pekişecektir. Bugüne kadar askeri cuntaya karşı **"mesafeli"** bir tutum takınan Avrupa Konseyi gibi bir takım kuruluşlar ve sosyal demokrat iktidarlar, Anayasanın kabulünden hemen sonra Türkiye'deki rejimin artık desteklenmesi gerektiği yönünde açılamalar yapmaktadırlar.

Ülkemizdeki Askeri Faşist Diktatörlüğün uygulanış biçimindeki 2. etaba tekabül eden, Anayasa ile birlikte başlayan süreç yurtdışında örgütlemeyi başarabildiğimiz **Dayanışma Hareketi**'nin kapsamında belli bir daralma yaratacaktır.

Bizlerin ciddi ve doğru çabaları sonucu oluşan ve geçtiğimiz iki yıl boyunca önemli görevleri yerine getiren Dayanışma Hareketinin içinde bilindiği gibi, hümanistlerden, demokratlardan, liberallerden Marksistlere kadar çok çeşitli kişi ve kuruluşlar yer alıyordu. Bunların bir kısmı doğal olarak, her türlü askeri darbelere, insan haklarının çiğnenmesine ve yasa dışı uygulamalara karşı çıkan anlayışlara sahipti. Bir kısmı ise, ülkemizdeki devrimci mücadeleye sempati duyan ve sosyalizme açık insanlardı.

7 Kasım Referandum sonrası Türkiye'de başlayan dönem, işte bu kesimlerden birinci saydıklarımızı ve kuşkusuz kamuoyunun önemli bir bölümünü çekimserliğe ve hatta giderek ilgisizliğe itebilir.

İşte bu yeni gelişme Dayanışma Hareketi'nin yeniden ele alınıp gözden geçirilmesini zorunlu kılan bir gelişme olarak kavranmalıdır.

Neler yapılabilinir ?

Dayanışma Hareketi'nin kapsamında ve katılanların hedeflerinde belli bir boşluk ve daralma, açıktır ki müdahale edilmesi gereken bir durumdur. Buna kayıtsız kalınamaz.

Dayanışma hareketi içindeki çok çeşitli kesimlere, yeni bazı motiflerle gidilmelidir. Sadece cuntanın baskı, zulüm, işkence, idam uygulamalarını değil, daha başka motifleri de kullanabilmeliyiz. Sözgelimi liberal, demokrat vb. unsurlara, bugün ülkemizde Anayasa ile başlayan sürecin demokrasi falan olmadığı, somut belge, bilgi ve kanıtlarla anlatılabilmelidir. Cunta Anayasası çeşitli ülke Anayasalarıyla, uluslararası hukuk ilkeleri ile karşılaştırılmalı,temel hak ve özgürlüklerin kıyaslamalı örnekleri, siyasi partiler yasası, askeri mahkemelerdeki yargılamalar vb. birçok motif, bu çalışmalarda kullanılabilecek şeylerdir.

Bu Anayasanın, %91,3'lük bir oranla kabul edildiği resmi iddialarına rağmen, halklarımızın iradesini yansıtmadığı anlatılmalıdır.

Cuntanın bu **"zafer"**i sadece ve sadece tehdit, gözdağı ve korku ile kazandığı bir gerçektir. Bütün köylerde ve kasabalarda kitleler, kullandıkları oy pusulalarına isim yazmaya zorlanmış, askeri birlik ve subaylar köy köy dolaşarak bazen açık bazen de gizli şekillerde **"hayır oyu çıkması halinde bütün seçmenlerin sorguya çekileceği"** tehdidini savurmuşlardır. Seçim sandıklarının yanı başında resmi elbiseli güvenlikçiler nöbet beklemiştir. Oyları atmak için hazırlanan zarflar, oyun rengini belli edecek şekildedir. (Hatırlanacağı gibi Evet ve Red oylarının kağıtları ayrı ayrı renkten idi. Zarftan rengin belli olması, atılan oyun niteliğini hemen belli etmekteydi.)

Bütün bunlarla, Evren'in 25 Ekimden bu yana sürdürdüğü geziler ve konuşmalarındaki tehditle bütünleşince böyle bir sonucun ortaya çıkması doğaldır. Buna rağmen 2 milyon dolayında insan, her türlü tehlikeyi göze alarak **HAYIR** oyu kullanmıştır.

Dayanışma hareketi içinde yer alanlara bu gelişmeler mutlaka açıklanmalı ve onların bizlerle bağının zayıflaması, Türkiye'ye ilgilerinin azalması önlenebilmelidir.

Ve, hem bu kesimlere, hem de sosyalist oldukları bilinenlere, ülkemizdeki mücadelenin bugünkü durumu doğru şekliyle anlatılmalı ve Faşizme Karşı Birleşik *Direniş Cephesi'nin oluşumu*, platformu *ve talepleri* anlatılmalıdır. Bu konudaki çalışmalarımızın yetersiz olduğu bilinmeli ve bunları giderici önlemler alınmalıdır.

Ülkemizdeki mücadelenin yeniden yükselmesine kadar bu ke-

Devamı sayfa 13'de

ÇOCUK VE GENÇLERİMİZİN EĞİTİM SORUNLARINA BİR YAKLAŞIM

Biz bu yazımızda çocuk ve gençlerimizin eğitimini, Türkiye ve F. Almanya Anayasaları ile Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Bildirgesini sadece bazı maddeler açısından tartışacağız.

Bugün F. Almanya'da uygulanan yabancılar politikası, çocuklarımızın eğitimi konusunda yıllardır büyüyen sorunların çıkmaza girmesine neden olmuştur.

Bilindiği gibi eğitim, alt yapıyı etkileyen en önemli üst yapı kurumlarından birisidir. Bu nedenle tarih boyunca tüm toplumlar eğitime ayrı bir önem vermişlerdir. Ve eğitimi kendi çıkarları açısından güçlü bir silah olarak kullanmışlardır. Çünkü eğitim, yeni tip insanı üreten bir araçtır. Bu araç iyi kullanıldığı takdirde istenilen nitelikte insan yetiştirilebilir. Eğer toplum yapısı değiştirilmek isteniyorsa, devrimci nitelikte insan veya toplum yapısı olduğu gibi korunmak ve devam ettirilmek isteniyorsa muhafazakar nitelikte insan yetişitirilebilir. Bu cümleden olarak insan, eğitim sayesinde yeni durumlara intibak edebileceği gibi kendini, çevreyi ve toplumu da etkiler, diyebiliriz.

EĞİTİM DENİLİNCE NEDEN AKLA HEMEN ÇOCUKLAR GELİR ?

Bilindiği gibi insan sağlığı ile eğitimin yakın ilişkisi vardır. İnsanın sağlıklı, ya da sağlıksız gelişmesi ta ana karnından itibaren başlar. Doğuştan itibaren ilk yıllarda da alışkanlık ve davranışlarının önemli bir bölümü tamamlanır. Yani insan gelişiminin en önemli dönemi çocukluk ve gençlik çağlarıdır. Bu husus bilimsel olarak böyle kabul edildiği gibi halklar arasında bile **"Ağaç yaş iken eğilir," "İnsan yedisinde ne ise yetmişinde de odur"** gibi özdeyişlerle insanın eğitimi ve kişiliğinin gelişmesinde ilk yılların önemi vurgulanmıştır.

Bu gerçekleri bilen tüm iktidarlar, gelecekte de iktidarda kalmak için kendilerini savunan, koruyan, kollayan ve mevcut haklara (!) itiraz etmeyen insanları yetiştirmenin yollarını aramışlardır. Örneğin: F. Almanya emperyalist-kapitalist bir devlettir. İktidarlar mevcut yapıyı korumak istediği için, bu ülkede eğitim sistemi de emperyalistlerin çıkarlarına hizmet edecek şekilde oluşturulmuştur. Sonuç ta, burjuvazinin çocuğuna her türlü yükselme yollarını açarken, işçinin çocuğunu da işçiliğe mahkûm eden bir sistem yerleştirilmiştir.

Bu ve benzeri ülkeler, yaptıkları çirkin işleri, sömürdükleri işçi sınıfından gizlemek için demogojiye ve sahtekarlığa başvurmak zorunda kalmaktadırlar. Ezilen sınıf ve tabakaların gözünü boyamak için hak, adalet, eşitlik, insan onur ve haysiyetine saygı gibi hoşa giden kavramları Anayasalarına koyarak, bunların arkasına saklanmaktadırlar. Hatta biraz daha ileri giderek bu göstermelik tutumlarını uluslararası anlaşma ve kararlara bile yansıtmaktadırlar. Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Bildirgesinde belirtilen **"çocukların bedensel, ruhsal ve toplumsal yönden gelişiminin korunması"** kararını F. Almanya gibi çok uygar (!) ülkelerle birlikte her yıl yeni doğan çocuklarının %50 sini ölüme terkeden Türkiye ve benzeri ülkeler ile imzalamıştır. Üstelik bu kararın tüm ana-baba, kuruluş ve ülkeler tarafından kabul edilip, uygulanmasını istemişlerdir.

Bu ne pehriz, bu ne lahana turşusu ?

Bir yandan çocuk eğitimi ve korunmasının çok önemli olduğunu söyleyerek yasalar çıkartacaksın, uluslararası kararlara imza atacaksın; diğer yandan her yıl yeni doğan çocuklardan %50'sinin ölümüne neden olacaksın!

Bu yetmezmiş gibi Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Bidirgesinin birinci maddesinde **"Bütün çocukların hiçbir ayırım yapılmadan ırk, ulus, dil, renk, din, cinsiyet, politik, düşünce, kanaat ve sosyal durumunu gözetmeksizin çocuk hakları bildirgesindeki hak ve özgürlüklerden yararlanma hakkı vardır."** denilen karara imza atacaksın!...

Kim inanır, kim dinler senin bu göstermelik kararlarını? Türkiye ile Almanya'yı ve bu ülkelerin eğitim sistemlerini bilmeyenler olursa inanabilirler. Ama gerçekleri bilen ve görenler asla!...

GERÇEK DURUM NEDİR

a) Türkiye açısından: Faşist cunta anayasasının 10. maddesinde **"Herkes dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, din, mezhep ve benzeri sebeplerle ayrım gözetmeksizin kanun önünde eşittir. Hiçbir kişiye, aileye zümreye veya sınıfa imtiyaz tanınmaz"** demesine rağmen *bugün Türkiye'de Kürt* çocuklarının kendi anadillerinde eğitim yapması yasak olduğu gibi **Kürt'üm"** dahi diyemez. 1.5 milyon çocuk bakım ve korunmağa muhtaçtır. Bunların sadece %2'ye yakını şu ya da bu şekilde devletin denetimindedir. Geriye kalanlar ise kelimenin tam anlamıyla perişandır. Sekiz milyon çocuk için kreş ve anaokullarına ihtiyaç vardır. Mevcut kreş ve anaokullarında ise sadece 20.000'e yakın çocuk yararlanabilmektedir. Açıktır ki bu çocuklar da burjuvazinindir.

Resmi istatistiklere göre 12-14 yaş oranı 1 milyonu aşkın çocuk çalıştırılmaktadır. Bunların hemen, *hemen tümü her türlü sosyal* hak ve güvencelerden yoksundur.

Kadınların %70'inin okuma-yazma bilmediği Türkiye'de 2.000'den fazla köyde hala okul yoktur.

Bugün en kötü gecekondu kirasının bile 5-6 bin TL. olduğu İstanbul ilinde 750.000 aile 10.000 (150 DM) ile geçinmek zorundadır.-

Ayrıca aç, susuz ve her türlü sosyal güvencelerden yoksun olduğu için dört milyona yakın Türk ve Kürt, ekmek parası uğruna yerini yurdunu terk ederek, Avustralya'dan Almanya'ya, Suudi Arabistan'dan İsviçre'ye kadar gitmek zorunda bırakılmıştır.

Üstelik yaban ellere atılan bu vatandaşlara insan gözüyle değil, döviz makinası olarak bakılmıştır. Bunlardan sadece F. Almanya'ya gelenlerin 555.000'ini okul çağındaki çocuklar teşkil etmektedir. Böyle bir ülkenin çocuk haklarından sözetmesi ve onların korunması gerektiğini söylemesi inandırıcı değildir.

b) F. Almanya açısından:
Bugün 4,5 milyon yabancının yaşadığı F. Almanya Anayasa'sının birinci maddesinde: "Insan onur ve haysiyeti kesin dokunulmazlığa sahiptir: İnsan onur ve haysiyetine saygı, onu koruma ve gözetme devletin başta gelen ödevlerindedir. Devlet bu değerleri korumak için her türlü yola başvurur" denilirken; üçüncü maddesinde de **"Herkes kanun karşısında eşittir. Kadın-erkek eşitliği vardır. Hiç kimse cinsiyeti, sınıfı, milleti, rengi, dili, ülkesi, geliş menşei, dini inancı ve politik görüşü nedeniyle farklı muameleye tabi tutulmaz"** denilmektedir.

Burası Frankfurt'ta bir çocuk yuvası!...

Birinci maddede sözü edilen **"insan"** kavramı yabancılarla ilgili bir kavram değildir. Eğer yabancılar da insan olarak kabul edilseydi, onların da onur ve haysiyetine saygı gösterilirdi. Böyle olmadığı gibi çıkartılan **"Yabancılar Yasasıyla"**, kelimenin tam anlamıyla bu insanlar köleci toplumun köleleri durumuna sokulmuştur. İnsan onur ve haysiyeti ayaklar altına alınmıştır.

Kendi ülke çocuklarını bile, anne-babalarının sosyo-ekonomik durumlarına göre, okullara yerleştirmeyi sistemleştiren bir devletin insana saygıdan sözetmesi gülünçtür.

Hele bir yandan Anayasanın 3. maddesine bir yandan da bu ülkede çalışmak ve yaşamak zorunda olan yabancı işçi çocuklarının durumuna baktığımızda ortaya ilginç bir durum çıkmaktadır. Şöyleki: **Bugün F. Almanya'da, rengi, dili, milliyeti, ülkesi ve geliş menşei itibariyle 1.200.000 yabancı çocuk yaşamaktadır. Bunların 555.bini Kürt ve Türk çocuklarıdır. Ve bu çocuklar ayrım *yapılmasından*, insan onur ve haysiyetine saygı gösterilmemesinden *yakınmaktadırlar*.**

Örneğin: Köln Haupschule 9. sınıf öğrencisi Metin Delıceler **"...şimdi beni tekrar hazırlık sınıfına geri gönderdiler. Ne yapmam gerektiğini ben de bilmiyorum. Evde de babamla problemlerim var. Ne yapmalıyım? Kendimi öldürmeye bile teşebbüs ettim. Ama başaramadım.**

Bizi burada sevmiyorlar. Alman çocukları benden kaçıyorlar. Sorduğumda: *"Sen Türksün"* diyorlar. Ben de susup kalıyorum. Yüzüm kıpkırmızı oluyor. En iyisi Türkiye'ye gitmek diyorum. Ama düşünüyorum, orada ne yapacağım? Oradaki işsizlik buradan da beter. Kısacası geleceğimin karanlık olduğunu şimdiden seziyorum." diyerek Türkiye ve Alman Devletlerine çocuk haklarının nerede kaldığını sormuyor mu? Metin, insan onur ve haysiyetine saygı ve O'nun korunması için yetkililerden yardım istemiyor mu? Bayram mesajlarında sırf döviz göndermesi için babasına yağ çekerken, Metin'i hiç düşünmeyen ve sorunlarının çözümü için çaba sarfetmeyen, Kenan Evren'e açıkça küfür etmiyor mu? Neredesiniz ey!.. insan onurundan bahsedenler demiyor mu?

Bir başka örneğe bakalım. Gene Hauptschule 9. sınıf öğrencisi Nuray Gür **"...bazılarımız okullarda öğretmenler tarafından hor görülmekte, bilmediğimiz birtakım şeyleri yapmağa mecbur tutulmaktayız. Önce bir hazırlık sınıfına gönderilip, güya normal Alman sınıflarına gidebilmemiz için yetiştiriliyoruz.**

Fakat bunun bir yararı yok. Çünkü bize ders vermekte olanlar biz yabancılara ders verecek şekilde öğrenim görmemişlerdir. ...Bizler Alman arkadaşlarımızla diskoteğe gidemediğimiz için devamlı olarak onların alaylı sözlerini duymaktayız. Bütün bu olanlardan sonra aklımıza maalesef bir soru takılıyor.

Peki bizler ne yapmalıyız? Bizler *ne olacağız ?* Zannederim ki bu sözlerin cevabını hiçbirimiz *veremeyiz. Ne yazık ki* buraya bir istikbal için gelmiş, fakat istikbalimiz bir felaket olmuştur. Bunların hepsi gerçektir ve bu gerçekler altında ezilmekteyiz." demekle, Nuray her şeyi, hiçbir yoruma meydan vermeden, gayet açıkça ortaya sermektedir. 15 yaşındaki bu çocuğun içinde bulunduğu ruhsal sıkıntı ve toplumsal baskıya bakıldığında insanlıktan, insan onur ve haysiyetinden, haktan ve adaletten sözetmek mümkün müdür?

Emekçi halkların çocuklarını böylesi girdaba sokan ve onların dünyalarını karartan yabancılar yasası bir cinayet belgesi değil midir?

Nerde F. Almanya Anayasasının üçüncü maddesi ile T.C. Anayasasının 10. maddesindeki insanlar arasında ayırım yapılmayacağı hükmü? Nerde Birleşmiş Milletler Çocuk hakları bildirgesi'ne imza atan bu devletler bildirgenin 7. maddesinde belirtilen **"çocuğun en azından ilkokulda mecburi ve parasız okumağa hakkı vardır. Çocuk kabiliyetlerini, karar verme gücünü artıracak, ahlaki ve sosyal sorumluluğunu geliştirecek, insan toplumunun faydalı bir üyesi olacak şekilde eğitim ve öğretim görmelidir"** hükmünü neden hiç akıllarının kenarından bile geçirmezler?

Neden, sadece 1974-1975 öğretim yılında Baden Wüttenberg eyaletinde okul çağındaki 132 bin yabancı çocuktan 50 bini okul dışı bırakılmışlardır? Nordheim Vestfalen eyaletinin amacı ne idi ki 1970-71 öğretim yılında yabancı işçi çocuklarının %53'üne okuma olanağı tanımadı?

Anayasanın 6. maddesinde: **"Aile bütünlüğ ve ailenin dokunulmazlığı devletin garantisi altındadır"** diyen F. Almanya Türkiyeli işçi çocuklarını anne-babalarından ayırırken, bunları aile saymıyor mu acaba?

F. Almanya'da okuma olanağı bulmuş yabancı çocuk ve gençlerin % 60-70'e yakın bir bölümü Hauptschule *diplomasını bile ala*mamaktadır. Üniversitelere ve akademilere devam edebilen yabancı gençlerin oranı ise sadece %2 dir. Neden, neden böyledir? Yoksa yabancı çocuklar (özellikle Türk ve Kürt olanlar) geri zekalı mıdır?

Kesinlikle hayır! Bir toplumdaki insanların %68'inin normal, %16'sının da normalin üstünde zekaya sahip olduklarının kanıtlandığı yıllar olmuştur. Bu gerçeğe rağmen neden F. Almanya'daki çcuklarımızın %68'i liselerde, %16'lık üstün zekalılar yüksek okullarda değiller?

...EVET, ÇOCUKLARIMIZ NEDEN OKUYAMIYORLAR?

Çünkü yabancı çocukların dil öğrenmede karşılaşacakları güçlükler hesaba katılıp; gerekli önlemler alınmadığından bulundukları *sınıfa intibak edemiyorlar.* Bu nedenle dersleri anlıyamıyan, arkadaşlarıyla geçinemeyen, başarısız ve uyumsuz öğrenci oluyorlar.

Böylesi durumlarda zahmete katlanmak istemiyen birçok Alman öğretmen yabancı çocukları ya ulusal sınıflara ya da Sonderschule'lere göndermenin yollarını arıyor. Halbuki Çocuk Hakları Bildirgesi'nin 2. Maddesinde **"Çocuğun özel bir şekilde korunmağa ihtiyacı vardır. Çocuğa özgürlük içinde ve insan onuruna yaraşır bir biçimde bedensel, ruhsal gelişimi için fırsat vermeli, kolaylıklar sağlanmalı ve olanaklar yasalarca güvence altına alınmalı"** diyerek intibaksız çocuklara kolaylık sağlamayı, olanak tanımayı şart koşmaktadır. Buna rağmen özellikle Türk ve Kürt çocuklarının öğrenme güçlüklerinin nedenleri gözönünde bulundurulmadan hiçbir kolaylık sağlanmadan, incelenmeden, araştırmadan hemen Sonderschule'lere gönderilmektedir. Tamamen sorumsuzluğun bir sonucu olan bu uygulama ile çocuklarda normal kişilik yerine, yığınla sorun gelişmektedir. Yaşadıkları toplumdan soyutlanmakta, hakir görülmekte ve getolaşmaya itilmektedirler. Bir de bunun yanına kendi anne-babala-

Devamı sayfa 5'de

BONN'DA HÜKÜMET DEĞİŞİKLİĞİ VE GETİRDİKLERİ

Bonn'daki hükümet değişikliği sermaye kesiminde alkışlarla karşılandı. Alman sanayiinin patronlarını böylesine sevindiren, kuşkusuz ki hisse senedi kurlarındaki ani yükseliş değildi yalnızca.

Otto Wolff von Amerongen, Alman Endüstri ve Ticaret Kurulu Başkanı: "Devletin (ulusal geliri) paylaştırıcı tutumuna artık son verilmesini" istedi.

Alman Işverenler Birliği Başkanı Otto Esser hıristiyan-liberal yeni Federal Hükümeti kutladıktan sonra, "yeni hükümetin programında gelecek için umut verici unsurlar görmekten mutluyuz" dedi.

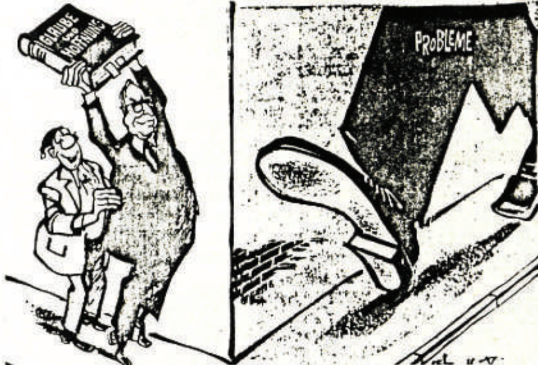
Deutsche Bank'ın sözcüsü Friedrich Wilhelm Christians, "bilançoların gelecekte daha iyi olacağını, işveren girişimlerinin değerinin bilindiği bir döneme girdiklerini" söyledi.

Alman esnaflar Birliği Başkanı Paul Schnitter ise, hepsinin söylemek isteyip de sesli söyleyemedikleri, Alman sermayesinin gönlünde yatan aslanı bir çırpıda açıklayıverdi: "Devlet artık herkese yardım etme huyundan vazgeçmelidir." Bunun ifade ettiği anlam kısaca: devletin artık gerçek sahiplerine, sermaye kesimlerine dönmesi, işsizlere, sakatlara, öğrenci ve emeklilere yardım verme huyuna son vermesi şeklinde özetlenebilir. Sermayenin bu hedefini Alman Işverenler Birliği Başkanı Esser 1981 yılı sonunda şu sözlerle dile getiriyordu:" Artık toplumsal-politik anlamda bir dönüm noktasına gelinmiştir. Bu dönüşüm, özel sektörün yatırım yönelişlerinin, sosyal dengeden öncelikle ele alınmasını gerekli kılmaktadır. Sendikal istemlere gem vurulmalı, işverenlerin vergi yükü azaltılmalı, özel sektöre yatırımlarında kolaylık sağlanmalıdır."

Ancak sosyal-liberal F. Hükümetin işverenlerin bu istemi doğrultusunda, çalışanlar aleyhine olduğu birçok önlem de sermaye çevrelerini tatmin etmiyordu. Sosyal-liberal hükümet, yatırımlarda vergi kolaylıkları sağlıyor, sendikaların protestolarına rağmen bu yıl için çalışanların gerçek ücretlerinde hatırı sayılır kısıtlamalara gidiyordu. Buna rağmen geçtiğimiz Temmuz ayında işveren çevrelerinde yapılan bir anket, işverenlerin yüzde 84'ünün hükümet değişikliğinden yana olduklarını ortaya koyuyordu. Bir kısım işveren ise sosyal-liberal hükümetin aldığı önlemleri ilk adım olarak yeterli görüyordu.

İşte gelişmelerin geldiği bu noktada Hür Demokrat Parti (FDP) gerçek yerinin işverenlerin yanı olduğunu gösterdi. FDP'nin 1971 yılında kararlaştırdığı sosyal adaleti hedefleyen Freiburg-Program ve Tezlerine karşı, 1977 yılında Kiel Parti Kongresinde sağ kanat liberaller zaten kesin tavır almışlardır. Sözkonusu sosyal-adaletçi tezlerin, serbest pazar ekonomisinin kuralları ışığında değiştirilmesini istiyorlardı. Ve bu kanadın başta gelenlerinden ve sosyal-liberal koalisyonun ekonomi bakanı hür demokrat Otto Graf Lambsdorff, geçtiğimiz Eylül ayında kendi başına hazırladığı, sosyal demokrat Parti tarafından kabulü olanaksız bir ekonomik-programı beklenmedik şekilde kamuoyuna açıkladı. Kendi Partisi FDP'nin bile onayını almadan giriştiği bu tavır, pratikte SPD ile FDP'nin 13 yıldır sürmekte olan koalisyonun altına dinamit koymaktan başka bir amaç taşımıyordu. Nitekim de bu amacına ulaştı...

Yeni koalisyonun, "ekonominin canlandırılması ve sosyal barışın korunması" için kararlaştırdığı

reçete şunları öngörmektedir:

1. Kullanım vergisinin (Mehrwertsteuer) yüzde 1 arttırılması;
2. Kira yardımlarının (Wohngeld) kısıtlanması. Ev kiralarının arttırılması; ev sahiplerinin kiraları serbestçe artırmalarının önündeki yasal önlemlerin kaldırılması;
3. Kamu hizmetlerinde çalışanların toplu sözleşme özerkliğinin kaldırılması. Bu kişiler için yıllık maaş artışlarının yıl başında devletçe belirlenmesi. Bu yıl için bu artışın yüzde 2 oranında olması.
4. Öğrenim yardımlarının (lisedengi ve yüksekokullar için) BAFÖG, tamamen kaldırılması.
5. Çocuk paralarının azaltılması.
6. Emekli aylıklarının azaltılması.
7. İşsizlere ödenen işsizlik parasının azaltılması.
8. Sosyal yardımların azaltılması.

Bu 'fedarkarlıklarda' bulunması istenen çalışanların cebinden kısıtlamalar ve vergi artişlarıyla, yeni hükümet 10 Milyar mark tasarruf etmeyi amaçlıyor. Peki ya "çalışmayan, mutlu azınlığın fedarkarlığı" ne ölçüde olacak?

1. Yüksek gelirlilere ek bir vergi yükü getirilmeyecek.
2. Yatırım masrafları vb. vergiden *düşülecek...*

Bu çarpıcı karşılaştırmaya rağmen yeni Çalışma ve Sosyal Bakanı Norbert Blüm, "sosyal denge" den, Kohl ve Genscher ise, "Sendikalarla iyi, yumuşak ve verimli ilişkilerin zemininin yaratıldığı"n dan sözedebiliyorlar. DGB Başkanı Ernst Breit, yeni koalisyon ile ilgili yaptığı ilk açıklamasında şu sözlere yer verdi:" Planlanan önlemlerle sosyal güvenliğin sağlanmasını amaçlayan sistemin özüne saldırılmıştır. Anayasal güvence altındaki "sosyal devlet ilkesi" ciddi bir tehdit altındadır. Bu yüzden işçi mücadeleleri ve grevler giderek artacaktır."

Sendikaların dışında hıristiyan-liberal hükümetin başının ağrıyacağı başka cepheler de var:

* Katolik kilisesi yarı legal durumda olan kürtajın yeniden yasal cezai kapsam içine alınmasını istiyor.
* Askerlik görevini reddedenler için daha ağır yaptırımların getirilmesi bekleniyor.
* Eski İçişler Bakanı Gerhard Baum (FDP) tarafından hazırlanan Çevre Kirliliğine Karşı Önlemler, Terör Yasasının yumuşatılması, Radikalleri kamu hizmetinden men eden kararın yumuşatılması, bürokrasinin azaltılması gibi projelerin yeni hükümetçe üzerleri çizildi. Bunların tam tersine yeni Içiçleri Bakanı Zimmermann tarafından daha da sertleştirilmesi bekleniyor.
* Yabancılar ve politik sığınmacıları daha ağır önlemler bekliyor.
* Radyo ve televizyonun özel sektöre *devredilmesini amaçlayan ve* bunları kamuoyu kontrolünden uzaklaştıracak önlemler alınıyor.
* Doğu Bloku ile sürdürülen yumuşuma politikası ve silahsızlanma görüşmelerinde, varolan anlaşmalara uyulması, ancak bundan böyle sertleşmeye yönelinmesi bekleniyor.
* Barış hareketi ve yeşiller için bir "savaş dönemi" gündemde. Bu hareketleri kriminalize etme kampanyası yeni hükümetçe ilk günden başlatıldı. Başbakan Kohl, bu hareketlerin çekirdeklerin Moskova tarafından yönlendirildiğini açıkladı.

Çocuk ve gençliğimizin eğitim sorunlarına bir yaklaşım

Baştarafı sayfa 4'de

rının dil bilmezliği, yalnızlığı, bilgisizliği, ve getolaşma eğilimleri eklenince, çocuklar için hiç bir kurtarıcı güç kalmamaktadır.

Diğer yandan normal Alman sınıflarına devam eden yabancı çocukların kendi dil ve kültürlerini korumalarına önem verilmemektedir. Bu nedenle kendi dil ve kültürünü öğrenemiyen ya da unutan çocuklar da kendi toplumuna yabancılaşmaktadır.

İşte tam bu aşamada çocuk ve gençlerin uyumsuzluk ve bunalımı daha da ileri boyutlara sıçramaktadır. Evde anne-babasıyla, okulda arkadaşlarıyla, sokakta vatandaşlarla anlaşamıyan, onları sevmeyen, saymıyan ve hiç bir toplumun kültür özelliklerini tam olarak taşımayan, bambaşka insanlar olmaktadırlar.

Aslında hiç bir yönüyle normal eğıtım olanağı sağlanmayan, üstelik kendini eğitecek olan anne ve babasına da köle muamelesi yapılan,böyle bir ülkede çocukların normal yetişmesi mümkün değildir.

Tüm bunların dışında Çocuk Hakları Bildirgesinin 10. maddesinde **"ırkçı ve dinsel davranışlardan çocuklar korunmalı"** derken Türkiye Devleti kurtuluşunu ırkçılıkta ve dini duyguların istismarında aramaktadır. Türkiye'de olduğu gibi F. Almanya'da da bile bile cami adı altında ırkçılık ve nurculukla çocukların beyni yıkanmaktadır. Görünüşte çocukların eğitimi için görevlendirilen Türkiyeli öğretmenler görevlerini gereği gibi yapmadıkları gibi tüm olumsuzluklara da seyirci kalmaktadırlar. Sonuçta çocuklarımız ilgi ve eğitim görememekte ve egemen güçlerin çıkarlarına göre biçimlenerek, anne-babalarının görevlerini üstlenmektedirler. Kısacası,parlak yasa ve sözlerle aldatılarak uyutulmaktadırlar.

ÖYLE İSE NE YAPMALIYIZ ?

Bu sorunun cevabını ararken kendimizi daha ağır ve güç koşullar altında bulmaktayız. Ve görmekteyiz ki emperyalist-kapitalist sistemin sınırları içinde çocuklarımızın gerçek eğitimi mümkün değildir. İnsan onur ve haysiyetine uygun eğitim ancak ve ancak emekçi halkların iktidarıyla mümkündür.

Ancak, emekçi halklar iktidarda değilse yapılacak işler, elde edilecek haklar yok mudur?

Elbette vardır. Bizi ve çocuklarımızı insan yerine koymayarak ezenlere diyeceklerimiz, isteyeceklerimiz çoktur. Öncelikle, emekçilerin herkesten daha çok insanca yaşamağa hakkı vardır. Çıkardıkları yasalara ve imzaladıkları kararlara bile uymayarak, yalan söyleyenlerin gerçek yüzleri işçi sınıfı tarafından bilinmektedir. Yabancılara, bulundukları ülkelerde yerleşme hakkı verilmeden, azınlık sayılmadan,bu ülkelerin vatandaşlarıyla birçok konuda eşit haklara sahip olmadan, kısmen de olsa kölelikten kurtarılamıyacakları bilinmektedir. Bu hakların elde edilmesi için yürütülen mücadelenin yanında eğitim alanında da şu haklar sağlanılmalıdır.

Çocukların eğitiminde daha yararlı olabilmeleri için, anne-babalarla sıkı ilişkiler kurularak; çocuk egitimi ve F. Alman eğitim sistemi hakkında bilgi verilmeli. Bu ise herşeyden önce anne-babanın Almanca dilini bilmesiyle ilgili olduğundan yabancı işçilere dil öğretilmeli. Bu da işçilerin ağır çalışma ve yaşama koşulları gözönünde bulundurularak fabrikalarda iş saatleri içinde ve ücret kaybına yol açmaksızın yapılmalıdır.

Büyük işletmeler ve yabancı işçilerin yoğun olduğu bölgelerde yeterli sayıda kreş ve anaokulu açılmalı, buralara özellikle yabancı çocuklar alınmalıdır. Özellikle deneyimli, başarılı ve iyi Almanca bilen yabancı eğitimciler görevlendirilmelidir.

Öğrenim çağındaki tüm yabancı çocukların yaşlarına uygun normal okullara devam etmeleri sağlanmalı. Çocukların karşılaştıkları ve karşılaşacakları güçlükler gerekli yardım ve destekle aşılmalıdır. Her öğrenme güçlüğü çeken çocuk inceleme ve araştırma yapmadan sorumsuzca Sonderschule'lere gönderilmemelidir.

Yabancı öğrencilere anadil, birinci sınıftan itibaren zorunlu ders olarak konulmalı ve tüm eğitim kurumlarında ikinci yabancı dil olarak kabul edilmeli. Okullarda verilen diplomalar heryerde geçerli olmalıdır.

Okullarda yabancı çocukların dilini kültürünü bilen sosyal danışmanlar bulundurulmalı. Bu görevlilerin büroları sürekli olarak ilgililere açık olmalı öğrencilerin sorunlarıyla gereği gibi ilgilenilip, çözümüne yardımcı olmalı. Ayrıca veli toplantılarında sosyal danışmanlar kesinlikle bulunmalıdır. Yabancılara öğretmenlik yapan Alman eğitimciler, öğrencilerinin ülkeleri ve kültürleri hakkında bilgi sahibi olmalı. Yabancı çocukların öğrenim durumlarını iyileştirmek için sürekli ve planlı araştırmalar yapılmalı, elde edilen bilgiler deneyimli öğretmenler vasıtasıyla uygulanmalıdır.

Dil bilmiyen çocuklar için oluşturulan hazırlık sınıflarının plan ve programları içerik ve dil bakımından o şekilde hazırlanmalı ki yabancı çocuklar bir yıl içinde normal Sınıflara geçebilsin. Bu konuda ek önlemler alınmalıdır. 1.Sınıftan Öğrenci sayısı az olmalıdır. Ulusal sınıflara son verilip, tüm çocuklar bulundukları ülkenin çocuklarıyla aynı sınıfa gitmelidir.

Fakat ek olarak haftada en az 5 saat da ana dil öğrenimi yapılmalıdır.

Yabancı çocukların okul dışı yaşantıları da göz önünde bulundurularak eğlenme ve dinlenme zamanlarının verimli geçmesi için yetkili makamlarca ek önlemler alınmalıdır. Radyo, televizyon vb. kitle iletişim araçlarıyla yabancı çocukların eğitimine yer verilmelidir.

Çocuk kişiliğinin çok önemli bir boyutunu oluşturan kendi kültürü eğitim kurumları aracılğıyla korunmalıdır. Ancak çocuklar ırkçı ve fanatik politikaların pençesine de düşürülmemelidir.

Çocukların ilgi, ihtiyaç ve yetenekleri saptanıp, o doğrultuda yetişmeleri için yardımcı olunmalıdır. Özellikle anne ve babalar eğitim kurumlarıyla yakın ilişkiyi kurarak çocukları için izlenecek en iyi yolu bulmalıdırlar. Çocuklara sadece basit işlerimizde yardımcı olacak insan gözü ile değil, geleceğin sahipleri olarak bakılmalıdır.

Tüm bu isteklerin elde edilmesi bile kolay değildir. Onun için her alanda olduğu gibi, eğitim alanındaki sorunları da iyice incelemeliyiz. Bu sorunları tanıyıp, kavradıktan sonra çözümü için çaba göstermeliyiz. İçinde bulunduğumuz ortamda en basit sorunun çözümünün bile ciddi çabalar gerektirdiğini bilmeliyiz.

Hiç kimse tek başına egemen güçlerden hakkını alamaz. Sorunlarının çözümünü sağlıyamaz. Çünkü egemen güçler tek başına değil, örgütlü bir şekilde hareket ederek, emekçilerin haklarını gaspetmişlerdir. Ve amaçları da ne pahasına olursa olsun, bu tutumlarına devam etmektir.

Çocuklarımızın, bu kadar açık ve net olan haklarını alabilmek için örgütlü olan egemen güçlerin karşısına, örgütlü bir şekilde dikilmeliyiz.

Alman devrimci ve demokrat güçleriyle birlikte omuz omuza vererek haklarımızı söke söke almalıyız. **"Hak verilmez alınır"** sözünü temel ilke yapmalıyız.

*1. Çocuk ve gençlerin eğitimi geniş ve de önemli bir konu olduğundan böylesi bir yazının sınırları içinde tartışılması güçtür. Bu nedenle sözü geçen konu ileride daha kapsamlı bir şekilde ele alınacaktır.

*2. İnsan yedisinde ne ise yetmişinde de o olmayabilir. Sonradan olumlu yada olumsuz yönde değişebilir. Kuru ağaç da bir takım yöntemlerle eğilebilir. Ancak burada önemle belirtilmek istenen her şey zaman ve mekana göre: içinde bulunduğu objektif ve subjektif şartlara göre yapılırsa iyi ve doğru sonuçlar elde etme olanağı fazladır.

*3. Arkadaş Dergisi sayı 1
*4. Arkadaş Dergisi sayı 1

Mektuplarla Türkiye gerçeği

"Gavur papaz yaktı millleti Teybi gönder satıp avukat tutacağım"

Sayın değerli emşerim, saygı ve sevgilerimi ileterek ellerinden sıkar öperim. Emşerim nasılsın iyimisin, iyi ve neşeli olmanı candan isterim. Emşerim resimler için teşekkürler. Çok sağol. Kemal de bacı da çok çok sevindiler. Çok selamları var sana ve bütün arkadaşlara. Emşerim mektubunu da aldım. Çok memnun oldum. Yalnız daha önceki mektubunda yazdığın kısaltılmış olan cümleyi çözemedim ve anlayamadığım için de cevapsız kaldım. Bugün 20.8.82 günü Mamağa görüşe gittik.

pahalılıktan, herkez yakınıyor. Bizim gecekondu kadınları **"gevur papaz yaktı milleti"** diyorlar. Kimisi de **"sus kız duyar da asar seni"** falan diye dalga geçiyorlar. Emşerim burada ben de herhangi bir kimse ile kontağa geçemedim. Geçmem de imkansız. Çünkü çalışmak zorundayım, biliyorsun babamlarla Kemal'ın çocuklarda yanımdalar. Kemal'ın bazı gereksinmelerini falan bayağı zor yetirebiliyorum. Kemal'e bile ayda bir gidiyorum. Haftada bir görüşü var. Önceki mektupda da yazdım

Kardeşimle görüştük yine. Bütün arkadaşlar işkenceye alınmış, çoğu hastanelere kaldırılmış. Bugün görüş nizamiyesinde oğlunun hastaneye kaldırıldığını ve görüşemiyeceğini duyunca 3 kadın baygınlık geçirdiler. Mamak'daki mahkümların hepsi tamamen ağır işkenceye çekilmiş, kardeşim *sadece elini tele dayıyarak* belli etmeden avuçlarını göstermeye çalıştı. Avuç içleri tamamen patlamış. Yalnız içeri çok fena, isyan gibi bir patlama olabilir diye fısıldadı. Dışarıda gayet sessiz ve herkez korkak insanlar kendi kendinden korkar gibi bir durum var kimsede memnun değil düzenden

ya. Bir avukat imkanı varsa çok iyi olur. Burada davaya girecek tanıdığınız bütün arkadaşların kimi varsa çok *iyi olur*. Bir de arkadaşlarla bir resminizi gönderin. Mustafa'da bizim Kemal'in bir resmi vardı onu alda gönder.

Küçücük birşey. Mustafagile Enver'e *falan selam söyle. Burada* tekrar selam eder, ellerinizden sıkar kucaklar öperim. Bütün arkadaşlara bol bol selam söyle.

Teybide siz halledin. Gelirse tekrar satıp avukat tutmayı düşündüm. Gelmedi. 40 bin lira falan veriyorlardı. Neyse hoşçakal arkadaşın ve hemşerin.

Yardımlarınız bizi mutlu ediyor

Bu mektup, Türkiye'deki bir devrimci aileye yardım yapmak *isteyen Almanya'daki bir kişiye* gelmiştir.

Mektubu yazan, mektup yazdığı kimseyi hiç görmemiştır. Yani tanışmışlıkları yoktur.

Kardeşim Sebahattin,

Mektubunuzu aldık, göstemiş olduğunuz ilgiye teşkkür ederiz. Bizleri çok memnun kıldınız. Çünkü en yakınlarımız bile yardım etmekten kaçınıyorlar, yaşam koşulları elvermiyorda ondan sanırım.

Kardeşim, bundan önceki yazıtımda size durumumuzu yazmıştım. Henüz hiçbir değişıklik olmadı olamazda. Nedeni ise öyle bir devirde yaşıyoruz ki bunu siz de biliyorsunuz. Maddiyatın ve maneviyatın güçlü olursa herşeyin üstesinden rahatlıkla gelinebiliyor. Yoksa biz ve bizim gibi aileler bütün güçlüklerle mücadele ediyorlar. Sonuçta haklı da olsak biz yenik düşüyoruz. Oysa haksızlık yapsak onların isteklerini yerine getirsek bizler de onların nitelendirdiği sekilde iyi insan olurduk. Onu da bizler yapamıyoruz, yapamayızda. Nedeni mi avukatı tatmin edecek kadarını bulamıyoruz da ondan, kaldı ki...

5.7.82 Pazartesi günü Konya'da mahkeme vardı. Babam dün akşam yanından geldi. Ağabeyimin ve arkadaşlarının durumunun iyi olduğunu söyledi. Gerçekten de merak edilecek sizlerin ve bizlerin açısından önemli durum yok. İlerisinde ne olur ne olmaz bilemeyiz. Bütün dosyalar birleşmiş. Tek bir duruşma haline getiriliyormuş. 9 Ağustos'da tekrar duruşması var sonucu bekliyoruz, bakalım nasıl olacak neler değişecek. Sormuş olduğunuz durumlar sadece geride kaldı. Ağabeyime yapılan çirkin ve adi işkenceler sonucunda da hiçbir şey elde edilemedi. Yalnızca biz ve binlerce aileler huzursuz edildi. Kendisinin sağlık ve morali bozuldu. Düşünceler sorunlar yaratıldı. Sizinle ilgili hiçbir durum yok. Ağabeyimi sizler daha iyi tanırsınız.

Yazdıklarınızı kendisine iletirim ve size gelişen olayları bildiririm. Biz bu kez gidemedik, böyle olursa gidemeyiz de artık. Maddi gücümüz kalmadı. Bizim bir gün gitmemiz bu gün 50-100 bin lira arasında değişiyor. Zaten onu bulsak avukata vereceğiz ki daha güçlü ve daha candan savunsun diye. Ağabeyimin isteklerini yerine getirmek, onu arada yalnız bırakmamak, sağlığını ve moralini düzeltmek hep ona bakıyor. Diş kanaması geçiriyormuş. Diş yaptıracakmış. Bilemiyoruz ne yapacağız. Anam babam ve iki kardeş (bizler) tükendik, ama yılmadık. Mücadele edip sizlerin de yardımı ile kurtaracağız. Teklifinize teşekkür ederiz. Bize yardım etmek istiyorsanız sizin durumunuz iyi ise, TC. Ziraat Bankası yolu ile ağabeyimin isteklerini karşılayacak kadar az bir miktar yardım ederseniz memnun kılarsınız. Babam adına göndermenizde sakınca yok. Sizce sakıncalı ise göndermeyin. Göndeririseniz mahkemeye ulaşabiliriz sanırım. Bunu sizi samimi gördüğümüz için yazıyoruz kusura bakmayın. Gelişen olayları bildiririm, annem babam, Suat ağabeyimin selamları var.
Neşeli, mutlu yarınlar dileklerimle..

Selamlar..

NOT: Yukarıda yazmış olduğum durumu sizden utanarak yazıyorum, sizi tanımıyoruz, ama yazıtlarınızdan samimiyet derecenizi anladık. Yardım etmek istediğiniz ve teklifinize karşılık olarak yazdım. Yardım etseniz de etmeseniz de bizi memnun ettiniz. Sağolun.

Gönderirseniz tanık yakın zamanda gelen güvenilir biri ile de gönderebilirsiniz. Bizim açımızdan hiç sakıncası yok, kendi açınızdan değerlendirin, düşünün ve bize yazın.

Satır araları ne anlatıyor?

Dostum Sabo.

Selamlar, uzaktan çok uzaklardan kucak dolusu selamlar.

Kardeşim yazışamadığımız için birbirimizden sıhhatli haberler alamıyoruz. Bu durumda bizleri rahatsız etmektedir.

Elbette bunun birtakım engeller sonucu sağlanamadığı bilinmektedir. Kardeşim ben fazla uzun sayılmasa da anlamlı ve yararlı bir geziye davet edildim. Zorunlu olarakta kabullendim. Daha sonra bizi devamlı kalabileceğimiz başka dostlarında misafir olarak kaldıkları yere alındım. Bayağı rahat ettik. Çünkü o dostlarla anlaşabiliyorduk. Gırgır tantana hoşça vakit geçirdik. Daha sonra Konya'ya doğru tura davet edildik. Orada daha çok çocuklar vardı. Aile çok kalabalıkmış hepsi tatlı neşeli akıllı insanlardı. Böyle bir ailenin ferdi olmak bir insan için büyük bir şerefti.

Fakat aile ekonomisi çok zayıf. Satın alma güçleri oldukça cılızdı. Ama buna rağmen uyum içinde sıkılı bir yumruk gibi dinamiktiler. Yılgınlık, pasiflik, karamsarlık sözkonusu değildi (zira çatı sağlamdı) çocuklar bunu üzerlerinden atmışlardı. Çok önemli bir sorunları da şu idi: O insanların maddi yardıma şiddetli ihtiyaç duydukları tartışma götürmez, hatta bazen konuşmalarımızda da üzerinde en çok durulan konular bunlardı. Zira hiçbirimizin ne maaşımız nede ailemizin yardımları dışında bir yan gelirimiz yoktu. Kaldı ki bazı çocukların bu olanakları bile yoktu.

Önemli sorunlarından biri de avukat sorunu idi. Zira bazıları kavga ettiklerinde mahkemelik oluyorlar. Avukat tutmaları zorunlu ama ücretini ödeyemedikleri bile oluyordu. Tutamıyorlardı. Çok büyük miktarlar düşüyordu. Aile bütçesinin kaldıramıyacağı büyük yükler düşüyordu. Haa, unutuyordum az daha, orada Osman Çoban diye birisiyle tanıştım. Hocaya çok selamı var. Aynı meseleyi onunla da *konuştuk. Aynı sızlanma* aynı çözüm. A. Fuat'lada aynı konuya parmak basıldı. Ben de daha sonra arkadaşlar tarafından uğurlandım. Hasan da orada (Oradan 5 temmuzda ayrıldım) Şimdilik köydeyim selamlarını yollar gözlerinden öperim. Hocaya da selamlar

YAŞIYORUM VE YAŞAYACAĞIM

Canım Ağabeyim,

Mektubunu aldım. Senin duygularını anlıyorum. Çünkü ben de aynı duyguları paylaşıyorum seninle. Uzun bir ayrılıktan sonra seninle beraber olabilmiştim. Bunu çok istiyordum. Ne yazık ki bu da çok kısa sürmüştü. Şimdi yine seninle olabilmek için can atıyorum, ama inanıyorum ki buna kavuşacağız. Sen değil ben sana geleceğim. Hiçbir şey ebedi değildir. Benim bu durumumda öyle.

Sağlığıma dikkat etmeye çalışıyorum. 80'in sonlarında geçirdiğim trafik kazasının hala izlerini taşıyorum. Zaten şu anda bütün dertlerim o yüzden. Dişlerim hızla çürümeye başladı. İki tanesi oyuldu bile. Ayak tırnaklarım kendiliğinden düşüyor. Kollarımın gücü daha tam olarak yerine gelmedi.

En kötüsü de idrar yollarım iltihaplandı. Ancak henüz yaşıyorum ve yaşayacağım. Çünkü yaşamam gerektiğinin bilincindeyim.

Kendime ne kadar özen göstersem de, öyle zaman geliyorki bu olanaksız oluyor. Burada karanlık, havasız ve nemli bir yer var. Alt katta. Yani bodrumda. Değil çalışmak hava almak bile zor orada. Daha önce belirli aralıklarla iki kere orada çalışmak zorunda kaldım. Bu yakınlarda da yine beni oraya alırlar herhalde. Ne yapalım, gülü seven dikenine katlanır derler. Burada kaldıkça bu zorluklara katlanacağım. Onun için buradan tayinimin çıkmasını istiyorum. Halbuki benden çok daha kötü koşullar içerisinde olanlar var. Onların yanında benim durumum hiç kalır. Dediğim gibi abi, benliğimi kaybetmeden dimdik ayakta kalacağım. Benim yaşam nedenim bu zaten. Öyle değil mi?

Bugünlerde ingilizce çalışıyorum. Eski bilgilerimi tazelemeye çalışıyorum. Hem kafayı zinde tutuyor, hem de vakit geçiyor. Bunun dışında boş zamanlarımda ders çalışıyorum. Ders kitaplarımın bir kısmı yanımda. Siyasal Tarih, Toplum Bilimine Giriş, Uygarlık Tarihi, Devlet ve Demokrasi iktisat gibi kitaplar var. Birkaç tane roman vardı. Hepsini okudum. Başka kitap yok. Bunların dışında dama, satranç oynuyorum. Sabundan satranç taşları yaptım. Çok güzel oldu. Saz çalıyorum, geziyorum. Radyo, televizyon ve teybimiz var. Aynı koşullarda bulunan birçok insanın bu olanağı yok. Özellikle radyo ve teyp. Üstelik benim radyom üç dalgalı. Velhasıl rahatım iyi. Eskiden sabahları spor yapıyordum. Rahatsızlığım nedeniyle bugünlerde yapamıyorum. Haa, eğer bana bir çift spor ayakkabısıyla bir eşofman yollayabilirsen memnun olurum, ayakkabım 40 numara.

Gönderdiğin o güzel haberler moral takviyesi oluyor. Hep böyle güzel haberler duymak istiyorum. Bunları duymak, aynı şeyleri yaşamak gibi geliyor bana.

Satırlarımı burada sonlarken yengemin ve senin ellerinizden öper aydınlık ve güneşli günler dilerim. Selamlar

Bir okuyucunun uyarısı

Devrimci İşçi dergisi son sayısı çok iyi bir şekilde hazırlanmış olması bizleri sevindirmiştir. Benim arzum Devrimci İşçi'nin yazı şekli son sayıda üçüncü sayfadaki gibi (**Avrupa'da Yeni Bir Mücadele Döneminde Devrimci Görevlerimiz**) başlığının altındaki yazı şeklinde olursa okuyucuda bir akıcılık kazandıracaktır.

Devrimci selamlar
Bir kimya işçisi

NOT: Kültür ve sanat dalına yer verileceği haberini almam çok iyi oldu. Kültür ve sanat dalında Devrimci İşçi kendisi birşeyler yazarsa ve gönderilen şiirlere vb. yer verirse sayfalarında sevinçle karşılarız!

Şimdi ölüm de çok para

Sizlere ancak yazma olanağı buldum. Gecikmem için özür dileyerek mektuba başlıyorum.

Söze kardeşim ile ilgili şeylerle başlamak istiyorum. Askerlik durumunu kendisi de biliyor. Buraya geldiğinde otomatikman askere götürüleceğini belki biliyordur. Kendisinin mahkeme işini ikinci tebliğ geldiğinde parasını yatırdığımda bitirmiş olacağız.

Sebahattin adresini istedi. Yaşıyorlar mı bilmiyorum. Kendisi ile başka şeyler aklıma gelmiyor.

Gelelim ülke sorunlarına. Buralarda herşey bir aldatmaca şeklinde sürüp gidiyor. Baskının adını demokrasi koymaya çalışıyor yukardakiler. Ekonomik politik durum gün geçtikçe halkı yoksulluğa ve açlığa mahkum ediyor. Asgari ücretin 10.000 TL (Brüt) yani 8000 TL. yani 120 DM. olması ayrıca iş güvencesi olmaması her an atılma korkusu insanları huzursuz yapıyor. En büyük devlet memurunun maaşı ancak 20 gün yetmekte. Bu nedenle geçimlerini (!) sağlamak için daha başka yollara baş vurulmakta devlet daireleri rüşvetten geçilmemektedir. Dar gelirli halkın oturmaya konut bulması da çok zor. En adi bir gecekondunun kirası ayda 2.000 TL.dan az değil. Bunun sorumlusu da işçiler-ezilenler onlara göre. Yok dişleri sıkmalıymış, yok kemerleri sıkmalıymış, dar boğazdan geçiliyormuş vs.vs... Ülkeyi IMF ve emperyalizme teslim edip onların sözlerini ikiletmeyenler. Zaten kültüründen sanatına, ekonomisinden politikasına kadar bağımlı olan yurdumuzda yukarıda anlatılan yutturmacalarla umut satıyor. Bunun bilincinde olmak suç, düşünmek suç karşı çıkmanın insanlık borcu olduğu bu uygulamalar yeni dönemde Anayasalarıyla kesin bir suç unsuru haline getiriliyor. İnsanlar çalışan bir robot şeklinde düşünüp öyle değerlendiriliyor.

Ben size Türkiye'deki çok iyi anlatan bir istatistiki rapordan söz edeceğim. Bu Güneş gazetesinin yaptığı araştırma. Belki abartılmış sayılır ama abartılmayla hiç ilgisi yok. Belki de az bile.

Ülkemizde çalışan kesimin % 60'ından fazlası asgari ücretle çalışır. Bu nedenle asgari ücretli bir işçi:

8 ayda bir berbere gidebilir
10 ayda bir banyoya gidebilir
15 günde bir gazete alabilir
2 ayda bir dergi alabilir
2 yılda bir bir şişe rakı alabilir
2 haftada bir paket sigara alabilir
Aylık kirası 1000 TL olan evde oturabilir
Hasta olmaya hakkı yoktur
Para biriktirmeye hakkı yoktur
İşin gülünç tarafı ölemez de... Şimdi ölüm de çok para. Kefeniymiş yeriymiş hocasıymış... vs. vs.

Daha çok sayılabilir ama özüne dokunarak verdiğim bu maddeler daha çok sayılabilir ama özüne dokunarak bu maddeler ne yazık ki resmi makamlardan alınmış olup her geçen gün bu uygulamalar karşısında daha da kötüye gidiyor. Böyle olduğu halde sorumluların sorumsuzluğu en katı ve **"bilinçli"** bir şekilde sürüyor. Düzenin durumundan kaynaklanan bu durum tüm halkı bilinçlendirmiş durumda. Şöyle ki:

Sıradan biri doların yükseldikçe petrole zam geleceğini biliyor. Ücretler artacak dendiğinde elindekine de vurulup vergi oranlarını dekine de vurulup vergi oranlarının artacağını; olmazsa sözde vergi oranlarının azaltılıp yeni vergi koyulacağını biliyor. Ücretler artacak dendikçe daha da sınırlanacağını biliyor. (Not: Yani yönetim böyle bir yalan söylemiyor. Onlar **"Özgürlük yok, çünkü bu söylenenler zaten lüks şeyler ülkemiz bunları kaldıramaz"** diyorlar.)

Ucuzluk olacak dendikçe pahalılığın olacağını Özal gitti Kafaoğlu geldi ama düzenin dışarıdan yönlendirildiğini hükümetler değişsede durumun değişmiyeceğini biliyor.

Halk bir şeyler daha biliyor ancak, ya söylemek istemiyor ya da ileriye saklıyor.

Herşeyden önce durumun böyle devam edemiyeceğini birşeyler yapılmasını geçmişteki bazı haklarından herşeyin alındığını, kurtuluşun bu aldatmacalar olmadığını biliyor. Ama korkuyor. Halkın bu suskunluğundan korkan yukardakiler ileride olabilecek patlamayı şimdiden önleyebilmek için baskı yasalarını bir saniyede geçirip devletin yayın organlarında halkı korkutan demeçler, ekonomik politik durumu maskeleyen aldatmacalar, iki sene olmuş her hafta 12 Eylül öncesini anlatıp yaygara yapanlar. O zamandan bu yana ekonominin ve yaşamın çekilmezliğini o günlere bağlıyorlar. Hayat pahalılığı iki senede 2-3 kat artmış, insanların yemeğe parası yok. Bunun sorumluluğunu üstleneceklerine işte eskiden böyleydi şöyleydi deyip yaptıklarını yutturmaya çalışıyorlar.

Ancak herkeste yaygın kanı bir gün büyük olayların patlak vereceği. Bunun sonuçlarının 12 Eylül gibi kolayca önleyemeyeceğini de biliyorlar. Çünkü ekonomik yönden zor durumda olan kitleler daha da olmazsa kaybedecek birşeylerinin olmadığını anlayacak. Işte o zamana doğru hızla giden bir süreç yaşıyoruz. Bir yandan pasifize çalışmaları bir yanda ekonomik bunalımdan daha çok ezilen halk.

Çikar savaşı bu aşamada politik değil ekonomik. Fakat her çatışmada politik bir şeyler aranacağından şimdi çok az olan politik güç ağırlığını koyacak. Güçler karşılıklı olacak. Burjuva-emekçi halk son gülenin ne olduğunu kim olduğunu tarih kaydedecek.

Türkiye'de konuşmanın, hareket yapmanın bu denli sıkı sıkıya baskı altında tutulduğunu yazmıştım. Ancak bu da geçici, çünkü bizler duymadığımız halde olayların parça parça sürdüğünü hissediyoruz. Bir olayı gazeteler verirken ya kan davası ya da kaza süsü veriyor. Ama anlaşıldığını bilmiyorlar yada istemiyorlar.

Yazacaklarım şimdilik bu kadar. Sormak istediğiniz bir şey olursa yeniden yazacağım. •

Hasan şereflice şehit oldu

Kardeşim mektubunda Hasandan söz etmişsin. Evet Hasan şehit oldu. Hemde şerefli bir şekildi ne mutlu ona. İnandığı davasını yürütürken öldü. Vurulması şöyle oluyor. Hani biz bir ara MTA'da çalışıyorduk. İşte o köyde (Mamleste) onlar bir eve giriyorlar ev sahibi yemek filan ikram ediyor. Hasan'ın yanında birde Çemişkezekli askerden firar bir çocuk daha varmış. Birbirlerinin adlarını bile bilmiyorlarmış daha, yeni ikisi çalışıyormuş. Neyse onlar içerde yemek yerken evsahibi kadın dışarı çıkıyorki köyün etrafını asker sarmış. Kadın hemen koşup haber veriyor. Hasangil sakin bir şekilde dışarı çıkıyorlar. Önce yavaş adımlarla yürüyorlar. Askerler dur deyince koşmaya başlıyorlar. O anda karşılıklı ateş açıyorlar, Hasan ayrı yöne Çemişkezekli ayrı yöne kaçıyorlar. Hasan'ın elinde tomson ve 14'lü varmış. O anda Hasan sol akciğerinden yara alıyor. Gene koşuyor ve arkadaşına bağırıyor. Diyor ki **"benim adım Hasan, babam çerçi, amcam da Hozat'ta orman şefi bana bir şey olursa haber ver"** diyor ve sözlerini daha bitirmeden alnından da bir kurşun alıyor slogan atarak ve zafer işareti yaparak can veriyor. İnanki Hasan'ın ölümü beni yıktı çok perişan oldum •

Faşizme Karşı Birleşik
DİRENİŞ CEPHESİ

ÖZEL SAYI

ÖRGÜT İÇİ VE ÖRGÜTLER ARASINDAKİ İLİŞKİLERDE DEVRİMCİ TUTUM ÜZERİNE

13 Ekim 1982 tarihinde THKP-C Acilciler örgütü ile bu örgütten ayrılan bir grup arasında meydana gelen bir olayda Müntecep Kesici adlı bir devrimci ölmüştür. Olaydan sonra ayrılanların bir bölümü ile Acilcilerin yaptığı ortak açıklamada **"Dönemin olumsuz yanlarına karşın, ülkemiz devrimci hareketlerinin aşma yönünde büyük mesafeler katettiği, sol içi çatışmaların giderilme çabalarının bulunduğu bir dönemde, oluşan bu gelişmenin sorumluluğu ağırdır. Sorunun bilincindeyiz"** denilmiş ve **"sorumluluğun ağırlığını yükleniyoruz"** denerek **ortak** bir özeleştiri yapılmıştır.

Bizler, olayın ayrıntısına girmeyi uygun görmüyoruz, ama bu olayın daha önce meydana gelmiş benzeri olaylardan farklı elealınması ve ciddi bir politik değerlendirme yapılması gerektiğine inanıyoruz. Yaşadığımız dönemin özellikleri nedeniyle, sadece bu olaya karşı tavır alışı yetersiz ve eksik bulmaktayız. Ve bu olay karşısında tavır, gerek dönemin özellikleri gerekse Türkiye devrimci hareketinde gelenekleşmiş köklü bazı yanlış eğilimlere son verme açısından, daha önce benzeri olaylara takınılan tavırlardan farklı olmalıdır.

DÖNEMİN ÖZELLİKLERİ

12 Eylül sonrasının ağır baskı koşullarında, devrimci hareketlerin önemli darbeler aldığı, büyük kayıplar verdiği bir dönemden geçmekteyiz. Bu koşullarda, darbelerin yarattığı olumsuzlukları aşma, yeni dönemin zorlu mücadelelerine hazırlanma gibi bir dizi ağır görev tüm örgütlerin önünde durmaktadır. Böylesi dönemlerin ortak özelliği olan yılgınlık, mücadeleyi terk, devrimci değerlerin ve devrime olan inancın kaybolması gibi eğlimler oldukça yaygındır. İnsanlar yorgun düşerek artık mücadeleye devam edemeyecek hale gelmekte ve devrimci safları terketmektedirler. Örgütlenmeye, örgütlü mücadeleye düşmanlık, fedakarlık yerine bireysel kurtuluş biçiminde de uç veren bu eğilimlere karşı örgütlü hareketlerin ortak bir mücadele vermeleri, devrime, devrimci değerlere ve bunların somut bir ifadesi olarak **örgütlü mücadeleye ve örgütlenmeye olan inancı korumaları ve pekiştirmeleri gerektiği açıktır.** Böylesi dönemlerin doğal sayılabilecek bu tür bozucu eğilimlerine karşı devrimci hareketlerin ortak çabalarının ve dayanışmalarının zorunluluğuna inanmaktayız.

Fakat dönemi salt bu biçimde tanımlamak büyük ölçüde eksik olur. Çünkü böylesi dönemlerin özelliklerini aşan, ve kendini bir toplumsal yaşamın tüm düzeylerinde hissettiren **bir kriz döneminden geçmekteyiz.** Sadece Türkiye'yi değil bütün dünyayı ve dünyanın bir çok ülkesini de etkileyen bu kriz, salt iktisadi değil ama aynı zamanda politik ve ideolojik düzeylerde de köklü değişimlerin ifadesi olarak ortaya çıkmaktadır. İnsanların çevrelerini algılayışlarında, değer yargılarında köklü değişimlerin ortaya çıkması, bu değer yargılarını, algılamaları etkileyen, koşullandıran toplumsal çevrenin ciddi değişiklikler geçirdiğinin bir kanıtıdır. Eski dönemin bir çok olayı açıklayan, bir sorunu çözmeye yeten ideolojik-politik-örgütsel değer yargıları, kurumları, gerek ortaya çıkan krizi, gerekse doğmakta olan yeniyi açıklamakta yetersiz kalmaktadır. Bunların tümü ciddi bir dar boğazdır ve sorguya çekilmektedir.

Türkiye'de devrimci hareketler, önemli darbeler yemiş olmaları nedeniyle, bu krizden çok fazla etkilenmektedirler. Devrimcilik diye benimsenen ve kabullenilen şeylerin hangi noktalarda ve nasıl yetersiz kaldığı her geçen gün daha bir belirgin olarak açığa çıkıyor. Bu aynı zamanda devrimci hareketlerin olgunluk dönemine geçiş sancıları olarakta ele alınmalıdır.

Bugün bir çok örgütten tek tek veya gruplar halinde insanlar ayrılmaktadırlar. Bunda elbette önemli darbeler alınmış olmasının ve bugünkü ağır baskı koşullarının payı büyüktür. Fakat bu ayrılmaları ve uzaklaşmaları sadece "yılgınlık" veya "korkaklık"la açıklamak yeterli değildir. **Aslında yaşanan, bunun da ötesinde, bir örgüt krizidir. Salt bir örgüt krizi değil, şimdiye kadar bir çok örgütü tanımlayan ve belirleyen ideolojik-politik-örgütsel değer yargılarının da krizidir.** Bir çok örgüt bugün kendisini yeniden üretme zorlukları çekmektedir. Bugün kendisini, 12 Eylül öncesi koşullarda ortaya çıkan ve bu koşullarca belirlenen örgütlerde somutlayan- ve içinde yaşadığımız Türkiye toplumunun birçok özelliğini de bağrında taşıyan-ideolojik ve politik değerlerin; ve bunların örgüt içi ve örgütler arası ilişkilerde ifadesini bulan örgüt anlayışlarının yetmezliği açığa çıkan bu özelliklere, bu kimliğe sahip bir sol hareketin, 12 Eylül sonrasının yeni döneminde yeterli olabilmesi elbette düşünülemez.

Devrimci hareketlerin saflarında birçok militan kadro köklü bir biçimde solun içine düştüğü durumun nedenlerinin arayışı içindedir. Dolayısıyla 12 Eylül sonrası ortaya çıkan durumun **salt** herhangi bir örgütün stratejik ya da taktik hataları çerçevesinde açıklanması yetersiz bulunmakta, doyurucu gelmemektedir. Devrimcilik adına ne varsa, şimdiye kadar doğruluğu üzerinde hiç tartışılmamış, önsüz-sonsuz doğrular biçiminde kabul edilmiş ne kadar değer, alışkanlık varsa tümü sorguya çekilmek istenmektedir. Bu eğilim, eğer kökleri doğru tesbit edilir ve nedenleri sağlıklı bir şekilde irdelenirse yeni dönemin sorunlarının çözümü için ciddi ip uçları verecektir. Fakat ciddiye alınmaz; eskiden söylenenlerin ve yapılanların basit tekrarı ile yetinilirse, içinde yaşanılan krizden çıkılamaz. Örgütler ve örgütlü mücadele devrimci militanlar için giderek inandırıcılığını ve doyuruculuğunu kaybeder. Ve **esas o zaman** örgüt düşmanlığı ve örgütsüzlük gelişir ki; faşizme karşı zorlu mücadelelere hazırlanmak isteyen hiçbir örgüt bunun sorumluluğunu alamaz.

O halde yapılması gereken şey örgütlenme üzerine, örgütsel ilişkilerin nasıl olması gerektiği üzerine bir örgütü tanımlayan tüm değer yargıları üzerine ciddi ve açık bir siyasi tartışma ortamını başlatmaktır. **Eskiyle yetinme, yeniyi aramama ve bu sorunları görmeyerek bu tür eğilimlere karşı salt eskinin anlayışlarıyla tavır almak biçiminde olumsuz bir tepkicilik içine girme, devrimci hareketleri içinden çıkamıyacakları ciddi dar boğazlara sokar.** Bu nedenle, devrimci hareketler ve tüm örgütler 12 Eylül öncesi koşullarınca belirlenen ve kendilerini tanımlayan tüm ideolojik-politik-örgütsel değer yargılarını, anlayışlarını ve alışkanlıklarını, toptan ve köklü bir biçimde gözden geçirmeli, sorguya çekmeli ve **kendilerini yeniye uyarlamalıdırlar.**

ÖRGÜT İÇİ VE ÖRGÜTLER ARASI İLİŞKİLER

Bugüne kadar gerek sol içi ayrılıklarda gerekse örgüt içi sorunların çözümünde baskı ve şiddet unsurunun kullanılması, sorunların çatışmalarla çözülmeye çalışılması neredeyse bir gelenek halini almıştır. **Siyasi yetersizliğin ve en küçük bir farklı düşünme eğilimine karşı tahammülsüzlüğün bir ürünü olan bu anlayış toptan yokedilebilmelidir. Gerek örgüt içi, gerekse örgütler arası siyasal sorunlar sosyalist demokrasi anlayışının gereği, açık siyasal tartışma ve ideolojik mücadele ile çözüme ulaştırılmalıdır.**

12 Eylül öncesi meydana gelmiş benzeri olayların farklı nedenleri ve sonuçları üzerinde burada durmayı bugün gereksiz görmekteyiz. Sadece 12 Eylül gerçekliğinin kendisi bile, bu çatışmaların ve bunları doğuran yanlış eğilim ve anlayışların neden olduğu olumsuz ortam sonuçlarını bize göstermeye yetmektedir. Bugün şunu belirtebiliriz ki, eğer devrimci hareketler 1975'lerle başlayan bu çatışmalara **başlangıçta** kararlı bir biçimde **ortak** tavır almayı başarabilselerdi daha sonraki olumsuz gelişmeler önemli ölçüde engellenebilirdi.

Artık olumsuzluğu ve yanlışlığı tartışılmayacak kadar ortada olan bu gibi eğilimlere ve anlayışlara karşı bugün ciddi bir savaş verilmelidir. Bunun yolu tüm devrimci hareketlerin, örgüt içi ve örgütler arası ilişkiler konusunda var olan anlayışlarını yeniden sorguya çekmelerinden geçmektedir.

Aşiretçiliğin, katı feodal merkeziyetçiliğin, geleneksel devlet baskısının ulusal baskının en katmerlisinin asırlardır egemen olduğu bir toplumun insanlarıyız. İktisadi düzeyde bunların bir kısmı ne kadar ortadan kalkıyor olsa da, baskı ve şiddet sistemi mantığı her alanda ve her düzeyde kendisini hissettirmektedir. Üstelik bugün, toplumdaki en küçük demokratik gelişmeyi kanla boğan bir iktidarın boyunduruğu altında yaşamaktayız. Kısacası, yüzyıllardır ülkemizde varolan ve kökleşmiş belli gelenekler, egemen sınıfların demokrasi düşmanı, saldırgan tahammülsüz tutumu, günümüzdeki faşist yönetim, bunların hepsi elbette bizleri de etkilemektedir.

Bugün birçok örgüt, sınıflı toplumlara özgü ilişki mantığını, egemenlik ilişkilerini kendi örgütünde yeniden üretmektedir. Örgüt içi ve örgütler arası ilişkilere aynı bakış açısından bakmaktadır. Bu eğilim adeta bir örgüt geleneği halini almıştır ve doğal karşılanmaktadır. Oysa sınıflı toplumlara, baskıcı ve tahakkümcü yönetimlere ait olan tüm bu değer yargılarını ve alışkanlıklarını sorguya çekmeyen ve kendisini bunlardan kurtaramıyan bir sosyalist hareket ya da örgüt hiçbir zaman özgür, eşitlikçi, katılımcı bir toplumsal yaşam vaadedemez, bu muhtevada bir gelecek için mücadele edemez. Böylesi örgütlerin yapacakları şey egemenlik ilişkisini ve baskı sistemini bir başka biçimde yeniden üretmekten öteye gidemez.

Ülkemizdeki baskı ve terör sistemine, 12 Eylül faşist yönetimine karşı yeni ve güzel bir gelecek için mücadele eden devrimciler, bu çürümüş topluma **her düzeyde alternatif** bir toplumsal yaşamı önermek ve örgütlemek zorundadır. Böylesi bir toplumsal yaşamın örgütlenmesi ise, bunun ilk çekirdeklerini, ilk tohumlarını, demokrasiyi, kendi örgütlerimizde yeşertmekten ve yaşatmaktan geçecektir. **Sorunları baskı ve şiddetle çözme mantığının, egemenlik ve tahakküm mantığının, örgütlerimizdeki ve örgütler arası ilişkilerdeki her türlü yansıyış biçimine karşı yoğun bir mücadele vermek gerekmektedir.** Bir baskı sistemine karşı özgür bir gelecek uğruna savaşan örgütler bunu ilk önce kendi örgütlerinde başarmak ve geleceği temsil eden **yeni bir örgüt geleneği** yaratmak zorundadırlar. Devrimci bir örgütte sosyalist ilişkilerin nasıl olması gerektiği ve bunun bugünkü faşizm koşullarında nasıl somutlanabileceği üzerinde yoğun açık ve net tartışmalar yapılabilmelidir. Sorunun çözümünün burada olduğuna inanıyoruz.

SON OLAY VE TAVRIMIZ

Bu güne kadarki araştırmalarımız, THKP-C Acilciler ile onlardan ayrılan kişiler arasında ortaya çıkan sorunların çözümünde her ne kadar şiddetin esas alınmadığını göstermekteyse de, bu olayında geçmiş dönemin olumsuz anlayışlarından tümden kurtulunamamış olmasının bir sonucu olarak meydana geldiği açıktır. (Bunu THKP-C Acilcilerde teslim etmektedir.) Bugün, ölümle sonuçlanan çatışmalar biçiminde görülmese bile, birçok örgütte ve örgütler arasında bütün olayları doğuran eskiden kalan yanlış bakış açısının şu veya bu ölçüde egemen olduğu görülmektedir. Örneğin, yayın politikalarında izlenen bilinçli bölücü tavırlar, saldırgan ve tahrik edici bir dil kullanımı bu eğilimlerin basit göstergeleridir. Bu tür politika izleyen örgütleri uyarmak hepimizin görevi olmalıdır.

Bizler Direniş Cephesi'ni sol içi ilişkilerin yeni bir biçimlenişi olarak da görüyoruz. Sosyalist demokrasi anlayışının gereği olarak -başta Cephe güçleri arasında olmak üzere- örgütler arası ilişkilerde ideolojik mücadelenin ve karşılıklı siyasal açıklığın esas alınması gerektiğine inanıyoruz ve böyle bir anlayışın yerleşmesi için çabalıyoruz. Kendimizi, eski ve yıkılmasını gerekli gördüğümüz geleneksel eğilimlere karşı bir güvence, bir denetleme unsuru olarak görmekteyiz. Açıkça belirtiyoruz ki devrimci örgütlerde ve örgütler arası ilişkilerde şiddet uygulama mantığına **kesin** tavır alınacaktır.

Bu nedenle Yürütme Komitesi olarak, olaya neden olan Birleşik Direniş Cephesi üyesi THKP-C Acilciler örgütüne uyarı cezası vermeyi ve bunu kamuoyuna açıklamayı devrimci sorumluluğumuzun bir gereği görmekteyiz. THKP-C Acilciler örgütünün, olay sonrasında yaptığı özeleştiriyi olumlu bir adım olarak değerlendiriyor ve bu özeleştiri doğrultusunda bu tür olaylara karşı daha etkin önlemler alması gerektiğine inanıyoruz.

Umarız ki bu olay bizler için bir gelenek haline gelmiş ve sol hareketlerin tümünü şu veya bu ölçüde sarmış olumsuzlukları, sınıflı topluma özgü ilişki mantığını aşmamızı, yıkmamızı sağlayan bir vesile olsun.

Kasım 1982
Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi
YÜRÜTME KOMİTESİ

NASIL BİR TEORİK EĞİTİM

1

Avrupa'daki çalışmalarımız açısından ciddi ve önemli adımların atıldığı ve bu adımların olumlu sonuçlar vermeye başladığı bir süreç yaşıyoruz. Faaliyetlerimizin niteliğinde ve örgütlenmesinde hissedilir bir değişim gözlenmektedir. (Bunun henüz yetersiz olduğu açık bir şeydir.) Kuşkusuz bu değişimde, 12 Eylül sonrası Türkiye'de yaşanan ve bütün solu derece derece etkisi altına alan ve hatta bazı grupların çözülme noktasına varmasına neden olan olumsuzlukların ve zaafların olumluluğa çevrilmesi yönünde Devrimci Yol tarafından atılan adımların önemli bir rolü olmuştur.

12 Eylül Sonrasının bir çok özelliğinin yurt dışında yansıması doğal sayılmalıdı. Önemli olan, ve yapılması gereken, bu yansımaları kısa sürede etkisizleştirebilecek sistemli ve bilinçli bir mücadele içine girebilmektir. Başka bir deyişle, 12 Eylül darbesinin manevi etkilerini daha yeni duymaya başlayan Yurtdışı'ndaki Türkiyeli ilerici ve devrimcilerin bu etkilerden bir an önce kurtulabilmesi için kararlı ve ısrarlı bir çalışma yapılmalıdır.

Bu konuda en büyük görev yine devrimcilere düşmektedir.

Yukarda sözünü ettiğimiz adımların başarılı sonuçlar verebilmesi için yapılması gereken şeylerden birisi de asgari bir teorik formasyona ulaşmamız, teorik yetersizliğimizi gidermemiz, kendimizi teorik olarak daha da yetkileştirmemizdir.

Katettiğimiz mesafeye rağmen ügün Avrupa'da-ve özellikle Almanya'da - Türkiye'lileri çok yakından ilgilendiren karmaşık ve önemli bir dizi sorunla yüzyüzeyiz. Sözkonusu sorunların üstesinden gelmek görevi de bizleri beklemekte. Bu konudaki eksikliklerimiz se hepimizce -genel hatlarıyla da olsa- bilinmekte. Bunların başında iyasi eğitimin geldiği söylenebilir. Denilebilir ki; bugün pek çok sorunun çözümünü bir yana koyup, alt teorik eğitim ile uğraşmak erçekci bir yaklaşım mıdır? Elette değildir. Diğer görevlerimizi e ihmal etmeden, unutmadan bu orunun üzerine eğilmek gerekior. Çünkü pek çok sorunun çözümü, bu konunun asgari ölçüde alledilmesinden geçiyor.

Bugün ülkemiz solunun yapından ötürü, mevcut teorik yetezlik ve eğitim sorunun çözedeki yanlış yaklaşımlar bizleri e - kaçınılmaz olarak-etkiliyor. eorik formasyonun belli kalıplar e anlayışlar içinde sınırlandırılası; sempatizanların, bu yaklamla sosyalizmi öğrenmeye(!) orlanması teorik eğitim olarak le alınıyor. Bu da teorik, yetersizğin yanında; çarpık, temelsiz ve ksik yanların ağırlıkta hatta berleyici olmasını beraberinde geriyor. Bu olumsuz örneklere zaan zaman saflarımızda da rastanıyor. Kulaktan dolma bilgiler iyasi mücadeleyi götürme, siyaset apma isteğini pekçok arkadaşlamızda görebiliyoruz. Birçok ergiyi takip etmek, güncel birtam meseleler hakkında birşeyler kumak konuyu tartışmak için yeerli görülüyor. Böyle olunca da rtışmalar ve eğitim çalışmaları ar bir çerçevede, kısır bir döngü sıkışıp kalıyor.Hem üretici oluyor, hemde kitleye hiçbirşey ermiyor. Ve bu yöntem (daha oğrusu yöntemsizlik) bizlerin geşmenin en büyük düşmanı olak karşısında duruyor.

Sorun tespit edildiğinde ise, omsuzluğu aşmak için verdiğiiz uğraşmalar (kişisel ya da kolktiv)-genellikle-yanlış olmasa le üretici olmayan eğtim çalışaları takip edildiği için giderileiyor. Her zaman söylenmesine, erinde hem fikir olumasına karşın iradi bir siyasi eğitim hayata geçirilemiyor.

Birkez daha yinelemek gerekirse iradi bir siyasi eğitimin anahtarı programlı, planlı, ciddi ve sürekli bir teorik eğitimdir. Bu konuda ısrarlı bir çalışma ön şarttır. Teorik eğitimin her dönemde ve her aşamasında temel veridir. (Kuşkusuz siyasi eğitim teorik eğitimin ötesinde bir eğitimdir ve başka şeyleri de kapsar. Biz konudan uzaklaşmamak amacıyla teorik eğitim yanını ele alacağız).

TEORİK EĞİTİMDEN NE ANLAŞILMALIDIR

Kalıcı, sağlıklı ve üretken bir teorik eğitimi ise; ne için, neyi, nasıl okuyacağımızı bilmek olarak ifade edebiliriz. Biz,bir başka deyişle; değiştirmek istediğimiz düzeni nasıl değiştireceğimizi ve yerine neyi gerçekleştireceğimizi bilerek,bu amacı hayata geçirmek ve kendimizi bu amaç doğrultusunda hazırlamak için,neleri okuyacağımızı, öğreneceğimizi, bileceğimizi tesbit ederek ve bu okumayı nasıl örgütleyeceğimizin programlarını yaparak,kendimizi yetiştirmektir teorik eğitim.

Ancak böylesi bir teoik eğitim çalışması bizlere, katıldığımız devrim mücadelesinin amaçlarını ve içinde yer aldığımız hareketimizin görüşlerini kavramamızı sağlayacaktır. Bugün pekçok arkadaşımız hareketin görüşlerini -yeterince- bilmemektedir. Bu ülkemiz solundaki her hareket açısından böyledir ama, böylesi bir gerçekliğin var olması bizim saflarımızda da aynı zaafın ve eksikliğin taşınması anlamına gelmez. Bu nedenle hareketimizin tüm unsurları asgari ölçüde neyi, neden ve nasıl yapmak istediğimizi bilmek, öğrenmek durumundadır. Bu ise ancak, sosyalizmin temel meselelerinin diyalektik bir bütünlük içinde ve diyalektikle beraber öğrenilmesini zorunlu kılar.

Teorik eğitimin bir amacı da kendimizi eğitmek, yenilemek olmalıdır. Tek tek kişiler olarak hepimizin teorik yetersizliği su götürmez bir gerçektir. Belli bir seviyeye gelmiş bile olsak bu yeterli görülmemelidir. Çünkü önemli olan belli bilgilere sahip olmak değil, bilgilerimizi sürekli yeniliyebilmek, sistemleştirebilmektir. Kaldı ki pekçok konuda önemli yetersizliklerimiz söz konusudur. Lenin şöyle diyor: "**..bir komünist zorlu ve ciddi bir çalışma yapmaksızın, eleştirel yönden incelenmesi gereken gerçekleri kavramaksızın öğrendiği kalıp bilgilerle böbürlenmeyi kafasına koyarsa, o zaman gerçekten acınacak durumda bir komünist olur. Böylesi bir yapaylık öldürücüdür. Az bildiğimi bilirsem, daha çok öğrenmek için çaba gösteririm; ancak, biri çıkıpta komünist olduğunu ve hiçbir şeyi iyice bilmek zorunda olmadığını söylerse, hiçbir zaman komünist diye tanımlanabilecek birisi olamaz.**"

Teorik eğitimin bir başka yanıda başkalarına yararlı olmak şeklinde kavranmalıdır. Eğer bildiklerimizi, öğrendiklerimizi çevremizdekilere aktaramıyorsak, ya da bir takım teorik konuları yalnız "birilerinin" bilmesi gerektiğini düşünüp, onları başkalarına aktarmak için çaba harcamıyor isek arkadaşlarımızı bu yönde zorlamıyorsak aldığımız eğitim hiçbir işe yaramıyacak ve kopuk bilgiler olarak yalnız kendi kafamızda kalacaktır.

Yine, teorik eğitim kişilerin ve yapıların yeni şeyler üretebilmesine hizmet etmelidir. Yani hayata geçirdiğimiz, geçireceğimiz eğitim çalışmalarında; öğrendiklerimizi, kavradıklarımızı teorik olarak içinde bulunduğumuz şartlara uyarlayabilmeli, yeni şeyler üretebilmeliyiz. Dikkat edilirse bugün, Türkiye solu bu olumsuzluğu en bariz biçimde yaşmaktadır. Bazı gruplar yeni hiçbir şey üretmemekte, üretememekte; tartıştığımız veya tartışmaya çalıştığımız meselelerin hemen hepsinin üzerine deyim yerindeyse; balıklama atlanılmakta ve yeni birşey buluncaya kadar da orasından burasından çekiştirilip durulmaktadır. Örneklersek; yaşamını bir yere bağımlı kılmış, arada kendisine verilecek (genellikle de verilen) "**yemi**" bekleyen güvercinlere benzemek istemiyorsak, okuduğumuz herşeyi, edindiğimiz her bilgiyi kendi sistamatiğimiz süzgecinden geçirmeli ve yaşadığımız sürece katkısını araştımalı, önümüzdeki problemlerin çözümü konusunda kalıplaşmış çözümlerden kaçınan, yeni ve farklı çözüm yolları bulabilen yapılar haline gelebilmeliyiz.

DEVRİMCİLER İÇİN PLANLI PROGRAMLI ÇALIŞMA ŞARTTIR

Plansız-programsız bir eğitim çalışmasının bizlere ne kazandırdığını daha doğrusu neleri kaybettirdiğini hepimiz defalarca yaşamışızdır. Bazı arkadaşlar'planlı ve programlı bir çalışma bir örgüt ve denetim sorunudur. İcinde bulunduğumuz yapılar örgütsüzse, kendimizi denetlemekten, programlı bir çalışmaya uyarlıyabilmekten yoksunsak elbette eğitim çalışmaları da plansız-programsız olacaktır'demektedirler. Evet böyledir. Ama ya örgütlenmenin perspektifi, ilkeleri vb. ortaya konduğu halde hala örgütsüzlükten yakınılıyorsa, devrim mücadelesinde "**kararlı**" bir biçimde yer aldığını iddia eden kişiler hala kendini denetlemekten uzaksa bunun nedeni nedir ? Burada örgütsüzlüğü savunduğumuz gibi sonuçlar çıkartılmamalıdır. Anlatmak istediğimiz, hala, işin ciddiyetini kavrayamamak, işe dört elle sarılmamak gibi bir takım eksikliklerin önüne örgütsüzlüğün konmasının yanlışlığıdır. Ötesi hala içimizde, eğitsel çalışmaların, teorik eğitimin hayati önemini kavrayamayan, teorik eğitimin sonsuz yararlarını görmeyen, devrimci mücadeleyi memur ilişkisi biçiminde; kendisine verilecek görevler ve o görevlerin üstesinden gelme olarak kavrayan arkadaşlar vardır. Böylesi bir anlayışı savunmak elbette mümkün değildir. Eğitim çalışmalarımız mutlaka asgari ve azami programlara bağlanmalı, bu programların planlı bir biçimde hayata geçirilmesinde ısrarlı olunmalıdır.

O zaman görülecektir ki gerek kendimizde, gerek çevremizde pek çok anlayış (en azından eğitim çalışmalarına karşı olan düşmanlık) değişecektir. Çünkü eğitim çalışmaları genellikle bir programla başlamakta ama bu programlar daha diyalektik materyalizm bitmeden aksamaktadır. Nedense (!) aksayan ilk arkadaşlar da konuya hazırlanan ve eğitim çalışmalarına önderlik eden arkadaşlar olmaktadır. Böylesi olumsuz bir pratiği pek çok birim yaşamıştır. Bu nedenle eğitim çalışmalarına ilgi, talep azalmakta; araya uzun süreler girdiği için hem konuya olan dikkat dağılmakta, hem de eğitim çalışmaların tüm ciddiyeti yok olmaktadır. Oysa pekçok olumlu örnekte görülmektedir ki, planlı-programlı ve sürekliliği sağlanmış eğitim çalışmalarında durum değişmekde, çalışmalar oldukça verimli olmaktadır.

KONU SEÇİMİ, KONULARIN SUNULUŞU

Eğitim çalışmalrının önemli bir yanını da seçilen konular ve konuların işlenmesi oluşturmaktadır. Eğitim çalışmaları kendiliğinden, belli bir programdan uzak olarak verildiğinde; konularda gelişigüzel seçilmekte ve eğitim çalışmalarının yararı asgariye inmektedir. Örneğin 1 hafta "**toplumlar**" öbür hafta "**halk savaşından iktidarın parça parça ele geçirilişi**"nin ne demek olduğu tartışılınca mesele teorik eğitimden çıkıp daha başka birşey olmaktadır. Evet her iki meselenin de işlenmesi, tartışılması gerekmektedir ama, belli bir program dahilinde, dikkatli bir sıralama ile ve konuların birbirini tamamlaması temelinde yapılmalıdır bu. Çevremizde, eğitim çalışmalarında yer almak isteyen ve katabileceğimiz kitle, teorik seviyesine göre belli gruplara ayrılarak, bu grupların yapısına hitap edecek programlar hazırlanarak düzenlenen eğitim çalışması kuşkusuz çok daha yararlı olacaktır ve bunu yapmak çok zor olmasa gerektir.

Bu noktada konuların verilmesine de değinmekte yarar var. Herhangi bir konu verilirken konuyu veren arkadaşın takip edeceği sağlıklı bir yöntem, bir takım "**ayrıntıların**" gözönünde bulundurulması; dinleyenler açısından çok yararlı sonuçlar doğurabilir. Bunları şöyle sıralıyabiliriz:

a) Vereceğimiz konuları berrak, anlaşılır ve sağlam temellere dayandırmalıyız.

b) Konuyu işlerken, o konu hakkında herşeyi anlatmaktan çok en önemli ve gerekli olanları özlü ve sade bir bicimde anlatmalıyız.

c) Çevremizdeki insanlar için önemli ve gerekli olan konuların seçilmesine dikkat etmeliyiz. Örneğin; yoğun "**Cephe**" tartışmalarının olduğu bir birimde bu konuya açıklık getirecek eğitim çalışmaları (biçimleri) yerine "**artık değer ve meta üretimi**" konusunun işlenmesi çok soyuttur. Evet bu da gerklidir ve çıkarttığımız program bu konunun işlenmesini zorunlu kılmaktadır belki ama, en azından iki konuyu birden yürütebilmeyi becerebilmek gerekir. Aksi takdirde yaşadığımız süreçten kopuk ve anlamsız bir eğitim çalışması yapıyoruz demektir.

d) Başkalarının ilgisini çekecek biçimde hazırlanan ve bu temelde yapılan eğitim çalışmaları daha verimli olmaktadır. Bilinen bir örneği burada yinelemekte yarar var. "**eğer bir öğretmen, güneşin dünyadan uzaklığını açıklıyacaksa şöyle sorsun: Güneşteki birisi tam size doğru topunu ateşlerse ne yapardınız? Yanıt önünden çekilirdim olacaktır. Buna gerek yok diye cevap verecektir öğretmen. Odanıza sakince gidebilirsiniz, uyuyabilir, diploma gününe kadar bekliyebilir, bir sanat öğrenebilir ve benim kadar büyüyebilirsin. Ancak top o zaman sana yaklaşacaktır. Görüyorsunuz güneşin uzaklığı bu kadar fazladır.**"

EĞİTİM ÇALIŞMASININ ÇOK ÇEŞİTLİ BİÇİMLERİ VARDIR

Eğitim çalışması denilince genellikle akla kitap okuma (ve dinleme), seminer gibi bilinen yöntemler gelmektedir. Oysa üzerinde biraz düşünüldüğünde daha başka yararlı yöntemler bulunabilir. Örneğin çevremizdeki arkadaşlara seviyelerine göre kitap verilerek bunların özetlerinin belli bir süre içinde çıkartılmasını istemek, akşamları aile toplantıları yaparak çeşitli konuları sohbet biçiminde tartışmak, belli konuları teksir haline getirerek dağıtmak ve bir süre sonra bu konuda seminerler vermek gibi...

Kısaca bilinen eğitim yöntemlerini sıralarsak a- okuma b- tartışma c- özet çıkarma d- seminer e- konferans, açık oturum vb. diyebiliriz. Ayrıca bunları bir veya birkaçını ya da hepsini birleştirerek çalışmalar yapmak mümkündür.

KİTAP OKUMA ALIŞKANLIĞINIZ VAR MI ?

Şimdi bu yöntemlerin bir kısmını inceliyelim. Öncelikle kitap okumayı ele almakta yarar var. Pekçok arkadaşımızda kitap okuma alışkanlığının olmadığı bir gerçek. Okuyan arkadaşlarımız ise bir takım temel alışkanlıklardan yoksunlar. Ötesi, okunacak kitaplar için yapılan yanlış kitaplar içerik ve biçim bakımıdan anlaşılabilecek kitaplardan çok, farklı şeyler okumak (örneğin temel bir takım konular okunmadan Kapital'i okumaya çalışmak) gibi teorik eğitime hizmet etmeyen ve yanlış olan bir yöntem pek çok arkadaş tarafından uygulanmaya çalışiliyor. Ve bu oldukça yaygın. Bir kitap nasıl okunmalıdır sorusunu bugün pekçok arkadaş soruyor. Cevaplamaya çalışalım. Kendi kendimize okuyarak teorik eğitimimizi belli bir düzeye çıkartabilmek için belli alışkanlıkları mutlak edinmemiz gerekiyor. (Bu konuda geniş bilgi için bak: Krupskaya "**Eğitim Üzerine**") bunların başında da kitapları bir program dahilinde ve planlı bir biçimde okumak geliyor. Okuma alışkanlığının kazanılması için de işe, basit kitaplardan, günlük gazeteleri okumaktan başlamakta yarar var. Ayrıca içerik olarak anlıyabileceğimiz, kavrayabileceğimiz kitaplardan başlamak bizlere öğrenme zevkiyle beraber olayı kavrama alışkanlığı kazandıracağı ve edineceğimiz bilgilerin sağlam bir temele oturmasına katkışı olacağı için yararlı. Bir önemli yan da başka şeyleri düşünmeden okuyabilmek. Bu konuda Puşkin'in bir sözü var: "**gözleri okuyordu ama düşünceleri çok başka yerdeydi**" işte böylesi bir okumanın bizlere bir şey kazandırmıyacağı açık. Bunların dışında, kitap okurken not almak, özet çıkartmak, anlamadığımız yerleri geçmemek ve mutlaka öğrenmek, okuduğumuzu açıklıyabilmek, anlıyabilmek gibi yanları da yapılması gerekenler olarak tespit edebiliriz.

Not tutma ve özet çıkarma alışkanlığını ise mutlak edinmemiz gerekiyor. Pekçok arkadaş kitabı okuduktan sonra bir kenara bırakıyor. Elbette okunduktan bir süre sonra da unutuluyor. Oysa alınacak kısa notlar, çıkartılacak bir özet, okuduklarımızı her yerde kullanabilme olanağı sağlıyor. "**Siyasi mücadelede daha önce söylenmiş sözleri belgeler yerine hafızaya dayanarak tekrar söylemek ne kadar düşüncesizce bir iştir**" Lenin'in işaret ettiği

Devamı sayfa 18'de

TARTIŞMA

Devrimci İşçi'nin Önceki Sayısında Frankfurt Türkei Komitee imzasıyla, " Başıyla Türkiye'de Ayaklarıyla Almanya'da mı?" Adında bir yazı yayınlanmıştı. Türkei Information Dergisi'nde de Almanca olarak yayınlanan bu yazı ile ilgili Devrimci İşçi'de bir tartışma açılmıştı.

Devrimci İşçi okurlarından bazıları,- ağırlıkla Hamburg yöresindeki arkadaşlarımız- bu tartışmaya katıldılar ve toplam 13 yazı gönderdiler. Yazıların çokluğu nedeniyle bunlardan ancak bir kaç tanesine yer verebiliyoruz. Diğer bölgelerden de yazı gelmesi halinde, gelecek sayımızda bunları yayınlamayı düşünüyoruz.

Tartışmaya katılan arkadaşların yazıları, kuşkusuz kendi düşüncelerini yansitmaktadır. Konuya değişik açılardan yaklaşan arkadaşlarımız, yurtdışında ki mücadele konusundaki düşüncelerini belirtmektedirler.

Yararlı sonuçlar üretebileceği umuduyla bu konudaki tartışmanın sürdürülmesinin olumlu olacağını sanıyoruz.

Diğer bölgelerden de yazı bekliyoruz.

Devrimci İşçi.

Birahanelerde kafa çekip bizi eleştiriyorlar

Biz Türkiyeli Devrimciler olarak. Almanyada Devrimci mücadelemizi elimizden geldiği kadarıyla Almanya'da yürütmeye çalışıyoruz.

1- Türkiye'deki baskı altındaki Arkadaşlarla elbetteki Dayanışma . tek başına ağırlık noktasını oluşturamaz. Çünkü bir yabancı ülkede üstelikte Alman Devletinin Türkiye'lilere düşman oldukları bir dönemde muhakkak Almanlarla dayanışmaya gidilir.Ama Alman'ların belirli bir örgütü ve bir Alternatifi yok. Çünkü Ülkesindeki bir politik güç değil yinede bireylerle bile iş birliği yapılabilir.

Şu var'ki Türkiye'li Devrimciler Alman'larla iş birliğinde Alman'ca yetersizliği ve Alman'ca bilen arkadaşların siyasi politik yetersizliği bir takım hatalarıda beraberinde getirir.

2- Almanyada yaşıyan işçilerin sırf yürüyüş ve bağış gibi şeylerde hatırlanması yanlıştır.

Ama bizler çok zaman bu gibi işleri ihmal ediyoruz en azından Ay'da bir kere evlerine gidilebilir v.s. v.s

3- Türkiye solunda bir çok örgütün yanlış tutumları yüzünden Almanlarla mücadele anlayışı. Bırak Almanları Türkiyeli oportunist gurupların bile Eylem Birliği Yapmaktan kaçınıyorlar.

Almanya'da Almanlarla işbirliği yapılmadığı müddetçe Türkiye Solunun da sesini duyurması olanaksızdır. Şu varki Bizim Eylemlerin Hamallığını Almanlar yapar. Çok yanlış bir tutumdur.

Almanlarada öncülüğü biz yaparız. Çünkü bir Ülkede On binlerce insan katledilirken Açlık, Susuzluk, Hüküm sürüyor. Binlerce insan İdamla yargılanıyor. Bir Ülkede böyle olaylar gelişirken bırak bir Devrimciyi Halktan insanlar İdamlara, işkencelere, yokluğa, susuzluğa karşı çakarlarken. Almanyada Alman Devrimcilerinin kılı bile kıpırdamıyor yürüyüşlerde ve Eylemlerde kendine Devrimciyim diyenler köşe başlarında sevişiyor ve Birahanelerde kafa çekiyorlar ve üç beş tanesi Vicdan Azabı olarak Eylemlere katılıyor. Eylem bittikten sonra görevini yerine getirmiş gibi Rahatlıkla Lokal'in yolunu tutuyor. Gerçekten bir öncülük yaparak bir örgüt Oluşturamıyorlar.

Yabancı düşmanlığı alabildiğine yükselirken. Türkiye'liDevrimci'leri yanlız bırakıyorlar. Her Eylemde Devrimci İşçi'ye telefon edip Olay ve Eylem var Bize öncülük görevi veriyorlar. Kendilerine öncülük yapamazlarken, birde Türk solunu Eleştiriyorlar.

Türkiye'ye dönük bir Eylemde belirli Almanlar dışında kimse katılamaz.

Devrimci Selamlar.
Haydar. Hamburg.
Devrimci İşçi

Geç kalınmış bir tartışma

Devrimci İşçi'nin son sayısında "Başıyla Türkiye'de, Ayaklarıyla Almanya'damı? " başlıklı bir yazı yayınlandı. Bu yazı Frankfurt Türkei Komitee'deki Alman arkadaşlar tarafından kaleme alınmıştı. Yazıyı okuyan arkadaşlar genel olarak yapılan tartışmalarda iki görüşü savunuyorlardı.

a) Yazılanlar doğrudur. Türkiyeli ve Alman solunun durumunu iyi tahlil etmiştir.

b) Yazı,abartmalı bir dille yazılmıştır.Ciddiye alınmasına gerek yoktur.Zaten Almanya'da örgütlü bir soldan bahsedilemez.

Bu iki görüş tek tek tartışmalarda olduğu gibi toplu tartışmalarda da durumunu koruyor.

Bizler genel olarak yazının doğru olduğunu ve hatta böyle bir tartışma açılmasında, geç bile kalındığı kanısındayız.Geç kalınmışta olsa ve bu görevi Alman yoldaşlar yapmışta olsa, böyle bir tartışmanın bizlerin yararına olduğu inancındayız.

"Biz burada özellikle neler yapabileceğimiz sorularına cevap getirmeye,Almanya'daki Türkiyeli işçilerin mücadelesinde doğru devrimci alternatifi içinde,bulunduğumuz platformda sunmaya çalışacağız. (D.İşçi S–1. Çıkarken)

Açıklamaya gerek bile yok,baştan çalışma alanımız tespit edilmiş.

Almanya'daki yabancılar sorunu, buraya dönük görevlerimiz konusunda(Yabancı düşmanlığı,yabancılar kanunu, ilticalar sorunu,yabancılara seçme ve seçilme hakkı gibi demokratik haklarımız) konusunda doğru bir bakış açısına sahip tüm Alman solu ve demokrat kişi, demokratik kuruluşlarla en somut mücadele biçimlerini geliştirmeliyiz.

Almanya'da çalışma yapan bizler ikili bir görevle karşı karşıya olduğumuzu ve bu ikili görevlerden birinin ihmali, diğer görevinde yerine getirilmeyeceğinisöz ve yazıda söyleyip pratikte ise unuttuk. "Görevlerden birine karşı kayıtsız kalmanın (örneğin, Türkiyedeki gelişmeler ve buradaki gelişmeler) diğer görevlere karşı da kayıtsız kalmak demek olduğunun bilinmesidir"
Devrimci İşçi sayı 1 Görüşlerimiz

"Eğer işçilerimizin burada var olan problemlerine doğru çözümler türetebebilir, en geniş antifaşist toparlanmayı sağlayabilirsek, Türkiye devrimine ilişkin görevlerimizi yerine getirebilecek şartları elde ederiz. Burada politik bir güç olabilirsek,ülke devrimimizin propagandasını en geniş şekilde yapabiliriz." D. İşçi s.6

Yazılanlar böylece berrak ve açıkken, bir de buraya yönelik yaptıgımız işlere bakalım. 17 Kasım 1979 Frankfurt Çocuk Parası Yürüyüşü 19 Nisan 1980 Bonn Çocuk Parası Yürüyüşü.

Bizlerin sorusu şu olmalıdır: Almanyada yaşadığımızı ne zaman fark ederek, buraya uygun çalışmayı gündeme getireceğiz? Görülen odur ki, bizler buraya ilişkin görevlerimizi unutmuşa benziyoruz.

Türkiye burjuvazisi tarafından ise üretim makina, Alman burjuvazisi tarafından ise üretim yapan robot olarak görülen yüzbinlerce Türkiyeli işçilere karşı Türkiyeli sol, politik görevlerini yerine getirdiğini söyleyebilirmi?

Tabiiki hayır. Hemen burada itirazlar yükselecektir. Denecektirki, Yurdumuzdaki 12 Eylül askeri faşist darbesinden sonra, Faşist Cuntanın terörü, idamları, katliamları vs. vs. bizim buraya yönelik görevlerimizi engelledi.

O halde, Türkiyeye ilişkin görevlerimizi tam olarak yaptığımızı söyleyebilirmiyiz? Gene hayır, söyleyemeyiz. Çünkü Türkiyeye yönelik görevlerimiz, buradaki görevlerimizi tam olarak yapmaktan geçer. Bu da yabancılar konusundaki çalışmaları bireysel düzeyde değilde, merkezi düzeyde, sistemli bir politika izleyerek, tez elden müdahale etmekle olur.

Alman solu da, yabancılar konusu hakkında önemli sayılacak hiç birşey yapmamıştır. Bu sorunu ya hümanisçe, ya da lüks bir çalışma olarak görmüştür. Çok nadir olarak boş zamanlarında böyle bir sorun var diyebilmiştir. Bunun ötesinde başkaca gözle görülür, elle tutulur somut bir iş yapmamıştır.

"Barış için sokaklara dökülen yüzbinler, şimdi yıllardan beri omuz omuza çalıştıkları yabancı işçi kardeşleriyle barış içinde yaşayabileceklerini göstermek için niçin kımıldamamaktadırlar? Eğer bir toplumun içersinde insanlar bir arada kardeşçe yaşayamıyorsa, özlemi duyulan barış, hangi barıştır? Burjuva politikacılar bile, yabancıların büyük bir çoğunluğunun burada kalıcı olduğu tesbiti ile, bu kitleyi politik bir güç olarak arkasına alma çabası sarfederken, Alman solunun böyle bir sorunu hiç olmamıştır." D.işçi, s. 16

İşler böyleyken ne yapılması gerekiyor? Bundan böyle, bir an önce kolları sıvayarak yabancılar sorununa merkezi ve sistemli bir şekilde müdahale edilmelidir. Bu da Alman soluna bizim sorunlarımızın, onların sorunu olduğunu kavratmamızdan ve bu arada bizim onları tanımamız, onlarınsa bizi tanımasına fırsat vermeliyiz. Bu görev ise, bizlere düşüyor.

Yapacağımız işlerde ise Alman soluna sadece işin hamallığını değil aynı zamanda işin örgütlendirilmesinde karar sahibi olmaların sağlamaktan geçer. En kısa zamanda Alman soluyla bu sorunları tartışmalıyız. Bu konu da geç kalındığı ama iş işten geçmiş değil.

Muhittin •

Bizim başımız ve ayaklarımız nerede?

Bizim, geçmişe ilişkin çalışmalarımızı değerlendirip, gerek örgütsel, gerekse de çalışma anlayışı bakımından eksikliklerimizi eleştirdiğimiz, yerlerine yenilerini koyduğumuz (ya da koymaya çalıştığımız) günlerde Devrimci İşçi'de belki de bu uğraşa parelel olarak "Başıyla Türkiye'de Ayaklarıyla Almanya'da mı?" yazısı yayınlandı.

İlk bakışta bu yazının içeriği ile bizim özeleleştirilerimizin içeriği benzeşmektedir. Nitekim bizim eksikliklerimizin tesbitinde iki alan üzerinde özellikle durulmuştu:

1. Yabancı işçiler sorunları; Yabancı düşmanlığı;İşçilere gitme
2. Almanlarla ilişkilerde, karar verme mekanizmalarının yeniden gözden geçirilmesi.

Bu benzeşmeye rağmen, bizim özeleleşirrimiz, Türkiye'de ve Almanya' yaşanan donemı, ışınde bulunduğumuz örgütsel durumu, Alman solunun örgütlülüğünü (burada "örgütsüzlüğünü" demek daha doğru olacaktı) , Türkiye'ye ve Almanya'ya yönelik görevler bütünlüğü göz önüne aldığından, başının ve ayaklarının yeri belliydi. Oysa, Krankfurt Türkei –Komitee'nin yazısı "Ay"dan yazılmış görüntüsünü bırakmıştır.

Şimdi böylesi sert bir eleştiriye (Aydan yazılmış eleştirisine) uğratılan yazıyı, bağımlı kaldığı, üç ana nokta üzerinde açalım.

Bu üç nokta şunlardı:

1. Türkiye solunun mücadelesinde "Türkiye" tek başına ağırlık noktasını oluşturabilir mi?
2. Göçmen işçileri (Türkiyeli işçiler) sadece bağış kampanyaları ve yürüyüşlerde "politik özneler olarak değerlendirmek"
3. Almanlarla işbirliğini işlevsel bir perspektifle algılama.

Temel Türkiyemi, Almanya mı?

Türkiye solunun mücadelesinde ..., ağırlık noktasını, neyin oluşturacağını, sadece bizim subjektif niyetlerimiz belirleyemez. Devrimci İşçi çıkışından itibaren ikili görevlerle (Almanya'daki sınıf savaşına katılma ve Türkiye Devrimine ilişkin görevler) karşı karşıya olduğumuzu belirtmişti. "Nedir temel olan?" tartışması, zaman zaman bizim aramızda da sürmüştü. Ama böyle bir tartışmanın saçmalığı ortadadır. Diyelim ki, Türkiye'de idamlar, işkenceler, baskılar yoğunlaşmış, ya da direniş önemli boyutlara ulaşmıştır. Ve yine diyelim ki, temel Almanya'yı almışızdır. Bu, Almanya'yı temel aldık diye Türkiye'ye ilişkin görevlerin ihmalini getirir. Aynı şeyi Türkiye'yi temel aldığımız, Almanya'da yabancı düşmanlığı dayanılmaz boyutlara ulaştığı şartlarda da söyleyebiliriz. Burada anlatılmak istenen, hangi çalışma alanının ağırlıkta olacağını, bizim subjektif isteklerimizden çok, o alandaki mücadelenin, toplumsal hareketliliğin belirleyeceğidir.

Bu, işin sadece bir yanıdır. Diğer bir yanı da, "Türkiye solu" kendi ülkesindeki mücadeleye göre şekillenmiş ve ona göre kümelenmiştir. Başka bir deyişle kökleri Türkiye'dedir. Almanyadaki sınıf mücadelelerin ürünleri değllerdir. Eşyanın tabiatına uygun olarak, gerek mücadele biçimlerinin farklılığına uyumda, gerekse de iktidar hedefi olmayan bir "solun", yani Alman solunun mücadelesine destek olmakta, zorluk çekmektedirler. Birincisi, yani Almanya'daki mücadele biçimlerinin farklılığına uyumda çektiğimiz zorluk, bizim eleştirilerimizin büyük bir bölümünü oluşturmakta, ona kaynaklık etmektedir. Bu eksiklikler, Almanlarla bu anlamda yapılacak ortak çalışmalar, deney ve tecrübelerimizin artması, bu noktada eleştiri özeleştiri meekanizmasının işletilmesiyle aşılabilinecektir. İkincisi ise, yani "iktidar hedefi olmayan bir solun mücadelesine tabi olmak" "çok şükür!" Türkiye solunun büyük ölçüde başaramadığı bir şeydir. İktidarı hedeflemeyen, sadece ekonomik demokratik mücadelelerde yetinen, ekonomizmin batağına batmamak için elimizden geleni yapacağız. Bu bugün, büyük ölçüde ayaklarımız burada olmasına rağmen, kafamızın Türkiye'de olmasıyla sağlanmaktadır. Evet kafamızda Türkiye Devrimi vardır. Bu kafasında hiç iktidar hedefi olmamaktan bin kere daha iyidir.

Alman solu bizi eleştirme hakkına (bu anlamda bir eleştiriden bahsediyoruz) sahip olmak istiyorsa, önce Almanya'daki sınıflar mücadelesinde işçi sınıfının iktidarını hedefleyecek örgütü yaratsın. Sonra da bizi kendi devrim programının bir yerlerine oturtsun. Bütün bunlar Alman solunu suçlamak karalamak için değildir. Almanya'da işçi sınıfının öncü partisinin yaratılmasıda bizim subjektif isteklerimizle olmayacaktır. Bunun için nesnel şartlar da gereklidir. Ama, eleştirinin haddinin ve sınırının bilinmesi için, bunları yazmayı gerekli gördük.

Nicel bir güç olan Türkiye'li işçilerin niteliği

Göçmen işçileri (burada konumuz Türkiyeli işçiler) örgütleme adına, onları sadece yürüyüşlerde, gecelerde ve bağış kampanyalarında hatırlanan politik özneler olarak görmemek gerekir. Bu konuda kendimizin örgüt içinde yaptığımız değerlendirmeleri vardır. İşçilere gitme, onları sadece yukarıda adları sıralanan eylem biçimlerinde hatırlamama vs. gibi uyarılarda bulunulmuştur. Bugün büyük ölçüde bu eksiklikleri aşmanın çabalarından bahsedilebilir. Ama sorun sadece "Türkiye solunun" göçmen işçileri nasıl "Politik özneler" olarak gördüğünde yatmamaktadır. Özellikle Türkiyeli işçilerin kendilerini nasıl gördükleri ile de ilgilidir, Türkiyeli işçilerin kendilerini değerleddirmeleri, onların ikili karekteriyle bağlantılıdır.

Almanya'ya gelmeden önce köylü, burada işçi, tekrar Türkiye'ye gidince küçük üreticidir. Kendisini tanımlamakta güçlük çeker. Bizim de onu örgütlemede çektiğimiz zorluk burada yatar. Onu örgütlerken işleyeceğimiz sosyal ve siyasal motif, propaganda ve ajitasyon biçimi ve psikoloji bu anlamda bir türlü berraklığa kavuşamamıştır. Biz büyük ölçüde Türkiye Devrimine ilişkin propaganda ve ajitasyonla örgütleme yapmaya çalışmışsak (ve halâda, kısmen bunuyapıyorsak) sebep büyük ölçüde yukarıdaki nedenlerdir de.

Burada da yine sorunun önemli bir kısmı Alman solunun örgütsüzlüğüdür. Devrimci İşçi'de denildiği gibi, biz (Türkiye solu) işçileri, Türkiye Devrimi için örgütleriz, Alman solu da Almanya Devrimi için örgütlemelidir. Şimdi Almanya Devrimi için göçmen işçileri neden örgütlemediğimiz ya da örgütleyemediğimiz soruluyorsa, bu sorunun muhatabı biz değiliz.

Frankfurt Türkei–Komitee'nin yazısından, en iyi niyetle çıkaracağımız sonuç, Türkiyeli işçileri yürüyüşe gelen, geceye gelen, bağış veren, politik özneler olarak görmeme nasihatıdır. Bugüne kadar göçmen işçileri bir varlık olarak dahi görmemiş Alman solu için ise, durum içler acısıdır. Hele eleştiri "Eğer – Türkiye solu – başı Türkiye'de kalmaya devam ederse, ayakları da yakında tekrar oraya gidecektir"... edasıyla yapılırsa. eleştirinin haddinden tekrar bahsetmek gerekecektir.

Devamı sayfa 18'de

Sanayi; İhracat ve Bankalar "Köşeyi" birlikte dönüyorlar

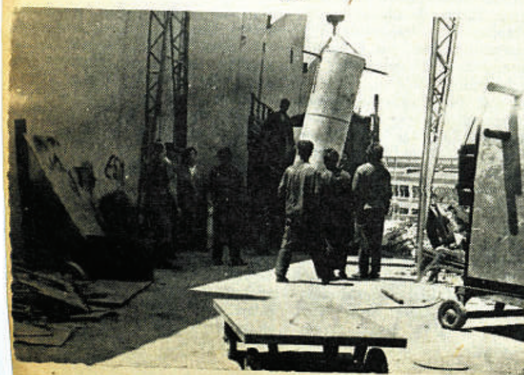
"Ekonomi iyiye gidiyor", "*köşeyi dönüyoruz*", "*ihracat patlaması*..." ve nihayet "**işler tıkırında**"..Bu sözler,Türkiye Ekonomisi üzerine son iki yıldır sık sık duymaya alıştığımız sözler...Hem de sadece ekonominin resmi yöneticileri tarafından değil; iç ve dış iş çevreleri, uluslararası finans kuruluşları, başlıca emperyalist -bazen de sosyalist- ülke yöneticileri, böylesi övgülerle kulaklarımızı doldurdu. Bu tür boş değerlendirmelere daima cunta rejiminin faziletlerine ilişkin bir kaç sözde eşlik etti.

ŞAMATADAN MEZAR SESİZLİĞİNE

İlk önce cunta ekonomisinin efsanevi timsali Banker Kastelli battı. Ardından ekonominin Çar'ı *Turgut Özal*,tıkırında giden işleri *bırakıp Maliye Bakanı'yla birlikte* tatile çıktı. Yeni Maliye Bakanı Kafaoğlu başlangıçta "**mutad veçhile**" biraz tantana yaptıysa da,kısa süre de,o da sustu. Ardından ekonomik çevreler içte ve dışta bir mezar sessizliğine büründü.

İş çevreleri "**politik bekleyiş**" ve bu gibi bahanelerle durumu izah etmeye çalıştılarsa da nafile...

Birşeyler oluyordu. Kötü birşeyler ve sanki kimse felaket habercisi olmak istemiyormuşcasına susuyordu.

IMF REÇETESİ yada "İŞLER KEL"

Sessizliği IMF bozdu. Maalesef Türkiye'ye verilen ekonomik reçete yanlıştı. Evet bu kadar basit ve soğukkanlı. *45 milyon insanın* kaderine ilişkin reçete, IMF'den alınmıştı ve IMF yöneticileri özür dilemeye bile üşenerek,reçetenin yanlış olduğunu söylüyordu. Ardından Vehbi Koç gerçeği açıkladı. "**Türk Sanayii büyük bir bunalım içindedir. Yakında birçok firma faaliyetlerini durduracaktır.**" (11.9.1982 RAPOR) Koç asıl *sorunun* Türk Sanayiinin,çok reklamı yapılan "**ihracat ekonomisine**" uyum sağlıyamadığını kaydetti. Evet Türk Sanayii ihracat ekonomisine uyamıyordu. Da bir yıl önce patladığı ifade edilen ihracatta, **durgunluk** dönemine *girilmişti. Çünkü ihracat patlaması* denilen şey,kaynakların aşırı zorlanması ve özel koşullar sonucu olmuştu. İran-Irak savaşının yarattığı özel koşullar, ihracat teşviklerinden yararlanmak için yapılan "**ölü fiatına**" satışlar,kaynakların tahribiyle sonuçlanan canlı hayvan ihracatı....

İhracatı durgunluktan hatta gerilemeden kurtarabilmek için gerekli endüstriyel yapı değişimi yeni *yatırımları, yeni yatırımlar* ise,sermaye ya da kredi gerektiriyor.

Bu alanda ise durum iç karartıcı bir durum arzediyordu. Özetle "**sermaye artırımlarının hemen tümü sahte işletmeler demirbaş eşyalarını,sermaye gibi göstererek görünüşte sermaye artırıyorlar. Banka kredileri faizi %70'den başlıyor, fiili** *maaliyet* **%80'i buluyor. Türkiye kredilerin en pahalı olduğu ülke, siyasal beklentiler,eldeki sınırlı sermaye kaynaklarının yatırıma geçmesini engelliyor. Bankalarda mevduat artışı (1982 ilk 7 ay) % 13, enflasyon oranı resmi %32, fiili %40 (Avrupa birincisi) bu durumda bankalarda gerçek tasarrufun %27'lik bir azalması gözleniyor.**"

Mali sektöre yöneltilmek istenen birikimler -faizlerin halâ yüksek olmasına rağmen- aşırı güvensizlikten dolayı geleneksel alanlara (altın, *arsa vb.) yön eliyor.* Bu durumda finansman kaynakları ve ihracak olanakları tıkanan sanayii,Vehbi Koç'un ifade ettiği tablodan daha iyi olamaz.

1982'nin ilk 7 ayında piyasada protesto edilen senet sayısı bir piyasada protesto edilen senetler değerinin 7-8 katı değerde karşılıksız çek dolaşıyor. Ekonomik çevrelerin belirttiğine göre piyasa da senet, çek v.b. ödeme araçları ödeme fonksiyonlarını kaybetti. Bu durum ise paranın piyasada devir hızını yavaşlatarak, işletmeler için yeni bir finansman güçlüğü yaratıyor.

Onca reklam ve teşviki yapılan ihracat sektöründe, umutsuzluk egemen. Petrol üreten ülkelerinin gelirlerinin düşmesi, bütün ihracaat ve dış yatırım olanaklarını etkiliyor. Dış ekonomik çevreler dünya ekonomik krizinin önümüzdeki bir-iki yıl artarak süreceğini, bunun -gelişmiş ülkeleri bile etkileyecek- bir ihracat daralmasıyla sonuçlanacağını ifade ediyorlar. Böylesi bir dış konjuktürde Türkiye gibi iç piyasaya göre biçimlenmiş ilkel, kalitesiz üretim yapan ve ihracatta acemi bir ülkenin hiç şansı yoktur.

Sanayinin ayakta kalabilmesi, kendini yenileyip geliştirmesi için dış borçlanma yolları da tıkalı. Geçen yıl sağlanabilen dış kredilerin bu yıl da sağlanabilmesi bu genel kriz ortamında bir hayli zor görünüyor. Dış kredi kaynaklarında genel eğilim,kredi miktarının düşürülüp,faizlerin arttırılması doğrultusunda. Zaten bu dış kredilerin sanayi finansmanı olarak kullanılması şansı da pek yok. Toronto'daki son IMF toplantısında Fransa Maliye Bakanı "**az gelişmiş ülkelerin aldıkları dış kredileri aynen dış borç ödemesinde kullandıklarını, ceplerinde bir sent bile kalmadığını**" ifade etti.

SANAYİ ÇÖZÜMSÜZ

Yukarda ifade edilen çerçeve şimdiye kadar geçirilen ekonomik bunalımın daha üst bir düzeyde tekrar patlayacağını gösterir.

Eskişehirli bir sanayici durumu şöyle özetliyor: "**Üretimi artırmak için yatırımları yenilemek gerekiyor. Bugünkü finansman olanaklarıyla,değil yeni yatırım, ek tesisler bile kurmak olanaksız. Bu nedenle önümüzdeki yıllarda -sanayide- rasyonel üretim yapılması mümkün değildir.**" İrrasyonel üretimlede dış piyasaya çıkılamaz. İç piyasa ise,daralmış ve yeni zamlarla daha da daraltılıyor.

VE ASİL ÇELİK OLAYI

Türk özel sektörü 5-6 yıl önce büyük reklamlarla ileri sürdü Asil Çeliği. Koç Holding'in başını çektiği bu işletme, Türkiye ölçüleri içinde hayli büyük bir girişimdir. Üstelik Türkiye'de üretilmeyen yüksek nitelikli çeliği üretecekti. Asil Çelik özel sektörün nelere kadir olduğunun simgesi olarak ortaya sürüldü. Ne var ki girişim, baştan sakat temellere oturtulmuştu. Büyük ölçüde hurda demir işleyecek fabrika,bir liman kentinde kurulmalıydı. Halbuki fabrika limandan uzak (Orhaneli) kurulmuştu. Bu durum kara taşımacılığının pahalı olması ile önemli bir maliyet yükselmesine yol açıyordu. Bunun yanında böylesi bir işletmenin kârlı olabilmesi için en azından yıllık 1 milyon ton üretim kapasitesine sahip olmalıydı. Asil Çelik'se, bu miktarın %10'u kadar bir kapasiteye sahipti. (80-100 bin yıl/ton) Üretimde kullanılan teknoloji ise, eh... 1920'lerin sonları için fena sayılmazdı. Bütün bunları inceleyen bir metallurji uzmanı Asil Çeliğin "**zarar etmeye mahkûm**" bir kuruluş olduğunu vurguluyordu.

Ve Asil Çelik hisse senetleri piyasada %75-80 değer kaybetti. (4 Milyarlık hisse senedi 1 milyar ile 800 milyon TL arasında bir değere düşmüştü.) özel sektörün övüncü Asil Çelik,onun yüzkarası haline geldi.

Ve tabii devlet, hızır gibi Asil Çeliğin imdadına yetişti. Piyasa değeri 800 milyon ile 1 milyar lira arası değişen hisse senetlerini 4 milyar TL.'na (nominal değerine) satın aldı. Daha önemlisi Asil Çeliğin kur farklarından doğan 20 milyar TL'lık (evet 2'nin ardında tam on tane sıfır var) borcunu devlet devraldı. Asil Çelik olayı özel sektör açısından, büyük holdingler açısından yeni bir umut kapısıdır artık. "**Yatırım yap, kâr edersen sana ait, zarar edersen - tüm borçlarıyla birlikte- devlete devret.**" Asil Çeliğin hemen ardından Sabancıların LASSA Lastik Fabrikası hemen sırada devlet tarafından kurtarılmayı bekliyor ve daha bir çok firma...

MEMLEKET EKONOMİSİ BATAR MI ?

Bütün bu anlattıklarımızdan ekonominin batacağı sonucu çıkarılmamalıdır. Ekonomi su üzerinde yüzen bir nesne olmadığı için *batmaz. Mutlaka bu kötüye gidişi* hafifletecek yeni imkanlar ve kaynaklar bulunur. Bu imkân ve kaynaklar faşist diktatörlük ortamında hep halkın sırtından hırkasını, ağzından lokmasını alarak,gerektiğinde derisini yüzerek bulunur. *Hayır abartmıyoruz. Açlığın* gözle görülür olduğu bir ülkede Maliye Bakanı KİT ürünlerine yeni zamlar yapılması için yeşil ışık yakarsa ve tarım sigortası adı altında yeni bir tüketim kısıntısı öngörülürse,bu durum başka nasıl anlatılabilir ?

YIL YILDAN KÖTÜ GELİYOR

Hiç değilse son 30 yıldır birbiri ardınca gelen bunalımlar şu gerçeği kesinleştirdi. Her bunalım bir öncekinden daha şiddetli ve daha kısa aralıklarla ortaya çıkıyor. Bugün içine girilen bunalım ise, biri bitmeden diğerinin başlaması biçiminde bir görüntü ortaya çıkardı. Yerli iş çevrelerinin ekonomistlerinden biri diyor ki "**enflasyon, işsizlik, döviz darboğazı verim düşüklüğü, kaynak yetersizliği konjuktürel olmaktan çıkıp, yapısal sorunlar haline dönüşmüştür.**" (Dr. A. Aşkın 8.9.82 RAPOR) Bu değerlendirme Marksistlerin yıllardır savundukları bir gerçeğin,artık burjuva ekonomistleri tarafından da kabul edildiğini gösteriyor. Bu tesbitin doğal sonucu ise,yapının toptan değiştirilmesi,yani bir devrimden başka ne olabilir ?

ANAYASA : BİR DAYATMANIN KAÇINILMAZ SONUÇLARI

Cunta, kendi Anayasasını dayattı ve 7 Kasımda yapılan referandumda **"yeni anayasanın milletin büyük bir çoğunluğunun evet oyuyla kabul edildiğini"** açıkladı. Böylece 12 Eylül faşist darbesiyle başlayan dönemin 2. perdesi de açılmış oldu.

Milli Güvenlik Konseyi'nin Anayasa Taslağına verdiği son şekil ve yaptığı eklemeler kamuoyunun ilgisini en az taslağın kendisi kadar üstüne çekti.

Anayasa taslağının kendisi genel hatlarıyla; içeriği, getirdiği 0yeni kurumlar, faşist terör ve şiddet ögesini, devletin **asli** yönetim metodu haline getiren maddeleriyle, egemen sınıflarla halk arasındaki ilişkileri düzenleyen bir görüntü veriyordu. MGK'nin yaptığı eklemelerin esas hedefi ise, egemen sömürücü güçlerin kendi iç ilişkilerine yeni bir düzen vermekti.

Askeri faşist rejim, kendisinin işbaşına getirilmesinin temel mantığına uygun düşen bir şekilde, TC. Devletini yeniden örgütleme ve onarma hedefine uygun olarak sadece, ülkenin bundan sonra nasıl; hangi anlayış ve biçimlerde yönetileceğini değil, bununla birlikte yönetme ve karar verme fonksiyonlarını kimlerin yerine getireceğini de bizzat kendisi belirlemek istiyordu.

Anayasada yapılan son değişiklikler, bu anlamda, faşist generallerin burjuvazinin öteki ve eski faşist, gerici, sağcı ve reformist temsilcilerine önemli bir darbe anlamına gelmektedir. Bu, aynı zamanda, generallerin **"demokrasiye geçiş"**ten sonraki **"sivil"** ortamda başlıbaşına politik bir güç olarak siyasal arenada yer alacaklarını göstermektedir.

12 Eylül rejimi, ağırlıkla tekelci sermayeyi ve bu arada toplumun diğer kesimlerini -ki bu kesimlerin hangisinin legal platformlarda siyaset yapacağını yine cunta belirlemektedir.- Kendilerine yeni ve taze politik kadrolar yaratmaya zorlamaktadır. Çünkü eskiler, Evren'in deyimiyle **"tencereyi kirletmişlerdir."** Yani sömürü düzenini tehlikeye atmışlar, ülkeyi, yine Evren'in deyimiyle **"uçurumun kenarına getirmişlerdir."**

MGK'nin bu kararı, aslında AP ve CHP'lilere ve bu partileri destekleyen veya yönlendiren burjuvazinin büyük bir bölümüne ve 1950'lerden bu yana geçen zaman içinde çarpıkta olsa, kendine has bir oluşumu ve gelişimi olan ve bu anlamda belli bir birikimi ve geleneği temsil eden Burjuva sivil siyasal güçlere önemli bir darbe olmuştur.

Bu anlamda cunta, sivil burjuva *siyasal güçlerin 12 Eylül öncesi ülke ve devlet yönetirken* kazandıkları deneyimleri, bundan sonrası için elinin tersiyle bir kenara itivermektedir.

Bu nokta yeni Anayasa ve **"demokrasiye geçiş"** ile birlikte **"sivilleşecek"** olmasına rağmen 12, Eylül Rejiminin egemen sınıfların iç ilişkileri açısından bir zayıflık taşıdığını ve taşımaya da devam edeceğini ifade etmektedir.

Bazı konularda ve yönetme olgusunun biçimlenişinde farklı düşünüyor olsalar bile, düzenin bekası için halk muhalefetinin bastırılmasında, devrimci-ilerici güçlerin sindirilmesinde paralel düşünceler taşıyan burjuva sivil siyasal güçlere karşı cuntanın bu tutumu, burjuvazinin sivil odaklarında bir hazımsızlığa yol açacaktır.

Fakat, oluşumundaki çarpıklık nedeniyle ve bir demokrasi -burjuva demokrasisi- geleneği dahi bulunmayan; **"demokrasi"**'yi en ilkel haliyle bile kendi mücadelesi ile değil, başkalarının ve askerlerin ihsanı sayesinde elde edebilen Türk burjuvazisinin bu darbeye karşı yapabileceği pek fazla bir şey bulunmamaktadır. Çünkü, özellikle AP ve CHP'liler, 12 Eylül Darbesi karşısında takındıkları tutum ve daha sonra izledikleri politika nedeniyle, kendi iplerini dahi genarallerin eline vermiş oldukları için, onlar ancak ipin biraz gevşetilmesi ile birşeyler yapabilirler.

Buna rağmen, yine de, burjuva sivil siyasal güçlere karşı cuntanın takındığı tutum, 12 Eylül Faşist Rejimi'nin sivilleştirilmiş biçiminin önemli bir zayıflığı ve açmazıdır.

GENERALLER ÇOK MU CESUR ?

Son değişikliklerle birlikte halk oyuna sunulan ve **"milletin kabul ettiği"** açıklanan Anayasanın ABD'nin ve tekelci sermayenin uzun vadeli çıkarları gözönüne alınarak oluşturulduğu biliniyor.

Yeni Anayasa, dışta bazı emperyalist çevrelerin, içte de tekelci sermayenin bazı kesimlerinin ve tabi ki, -şu anda **"hesap dışı"** sayılsa da- halk kitlelerinin değişik düzeylerde ve biçimlerde muhalefetine sahip bulunmaktadır.

Tekelci sermaye bile, uzun yılların ürünü olan politik kadrolarının önemli bir bölümünün devre dışı kalmasını kolay kolay içine sindirememektedir. Böyle bir kadro değişimi, onların uzun vadeli çıkarlarına teorik olarak uygun düşse de... Çünkü, Türk tekelci sermayesinin politik, kültürel kısırlığı ve güdüklüğü, yeni politik kadrolar yaratması konusunda pek umut verici olunmasını ortadan kaldırmaktadır.

Toplumun politik kesimlerinin büyük bir bölümünü şu ya da bu ölçüde karşısına alan bu Anayasanın dayatma ile kabul ettirilmesi olgusu, generallerin bu cesareti nereden aldıkları sorusunu bir kere daha gündeme getirmektedir.

Herhalde asıl neden, sol hareketin bir bütün olarak ağır yenilgiye uğramış olmasıdır. Bu, generallerin, halktan, halk güçlerinden -şimdilik- çekinmelerine gerek duymamaları sonucunu doğurmaktadır.

Nitekim de öyle olmuştur. Halk muhalefetinin durgunluk içine girmesi, devrimci-demokratik hareketlerin **geçici de olsa** etkisizleştirilmesi, faşist generalleri öyle pervasızlaştırmıştır ki, 12 Eylül Darbesinden bir kaç gün sonra kendilerinden Hükümete bakan, vermelerini istediği iki büyük partiyi, AP ve CHP'yi, bugün sıkılmış bir limon gibi bir kenara fırlatıvermiştir.

Açıktır ki, solun cuntaya karşı etkili bir mücadele sürdürdüğü bir ortamda, generaller, öyle bir düşünceleri olsa dahi, burjuva sivil güçlere karşı bu denli mesafeli olamazlardı. Buna bir de, AP ve CHP yönetimlerinin askerlere gönüllü teslim oluşu eklenince, şimdiki tablonun ortaya çıkması adeta bir zorunluluk olmuştur.

12 Eylül Rejimine çaresiz teslim olanların Anayasa dayatmasını zoraki de olsa sineye çekmesi doğal karşılanmalı.

Şu anda Türkiye'de var olan politik ortamın unsurları değişmediği sürece, yani Türkiye Devrimci Hareketi gelişmelere müdahale etmediği sürece, böyle dayatmalar hep kabul edilecektir.

Ne var ki, yeni Anayasa, halk muhalefetinin objektif temellerini güçlendireceği gibi, burjuva muhalefetini de tahrik edecek bir niteliğe sahiptir. Bu Anayasa, sivil burjuva siyasal akımları bile kendi görüşleri için açık-radikal mücadeleye zorlamaktadır. Onlara, Anayasaya ve onun oluşturacağı rejimin **bazı unsurlarına** karşı, şu veya bu şekilde, ama mutlaka zor'u içeren seçeneğin dışında, başka bir seçenek bırakmamaktadır. AP ve CHP'lilerin ve diğer odakların böyle bir şeye cesaret edip edemiyeceğini zaman gösterecektir. Ancak, bu odakların bilinen nitelikleri nedeniyle, böyle bir yolu seçemiyecekleri muhtemeldir.

Yeni Anayasa, onu hazırlatan ve hazırlayanların sınıfsal karakterlerinin kaçınılmaz bir ürünü olarak, halk kitlelerini oldukça rahatsız edicidir. Bu Anayasa belki eski burjuva politikacılarının sadece seçilme hakkını ellerinden almakta, yönetme isteklerine gem vurmaktadır. Bu nedenle onlardan pek fazla bir tepki gelmeyebilir. Ama aynı anayasa devrimcilere hayat hakkı tanımamaktadır. Hayat hakkı elinden alınanların mücadeleden ve mevcut düzeni alaşağı etmekten başka hiçbir seçenekleri yoktur.

Öte yandan yeni Anayasa, kitleleri kaçınılmaz biçimde politize edecek bir niteliğe de sahiptir. Bu nitelik, politika dışı kalmış kesimleri bile politikaya itecektir.

Görünen odur ki, sivilleştirilmiş cunta dönemi, yeni renklere, yeni boyutlara gebedir.

DEVRİMCİ YOL DAVALARI DEVAM EDİYOR

12 Eylül Askeri-Faşist Darbesiyle birlikte başlayan Türkiye'nin en karanlık döneminde devrimci halk güçlerinden çok sayıda tutsak alınan oldu. Sayıları 170 bine yaklaşan bu insanların bir kısmı en az 3 ay olmak üzere gözaltında tutulduktan sonra serbest bırakıldı. Bir kısmı ise tutuklandı, 1 yıl, 2 yıl Cezaevinde kaldıktan sonra bırakıldı. Bir kısmı halen tutuklu...

3 aydan 1 yıla, 2 yıla kadar Cezaevlerinde zorla alıkonulanlar da dahil olmak üzere, 170 bin kişinin, en az yarısı hakkında dava açıldı.

Cuntanın Savcıları taraf indan açılan davalarda Devrimci Yol tarafları binlerce insan "sanık" olarak yargılanıyor. Diğer devrimci gruplardan, ilerici ve demokrat kuruluşlardan da, binlerce insan halen mahkemelerde " terörist" suçlamasıyla yargılanıyor.

Askeri-Faşist diktatörlüğün baş hedef olarak ilân ettiği hareketlerden birisi olan Devrimci Yol hakkında açılan davaların büyük bir bölümü halen devam ediyor. tek tek açılan davalarda bir çok kişi Devrimci Yol üyesi olmaktan çeşitli hapis cezalarına çarptırıldı.

Özellik'le İlçe ve kasaba adlarıyla açılan davaların bazıları basına yansımıyor. Gazetelerde yer alan haberlere göre Devrimci Yol davalarının durumu şöyle.

Adı	Toplam sanık	İdam istemi	Durum
İstanbul 1	159	30	devam ediyor
İstanbul 2	61	5	devam ediyor
İstanbul 3	59	-	çeşitli cezalar
Gebze	37	4	çeşitli cezalar
Selçuk	18	-	çeşitli cezalar
Alanya	22	-	çeşitli cezalar
Gaziantep	35	-	devam ediyor
Mersin	87	8	devam ediyor
Ceyhan	38	8	devam ediyor
İskenderun	119	21	devam ediyor
Tarsus	13	-	çeşitli cezalar
Adana 1	78	57	devam ediyor
Adana 2	277	126	devam ediyor
Adana 3	121	-	devam ediyor
Urla	8	-	çeşitli cezalar
Manisa	15	-	çeşitli cezalar
Uşak 1	3	3	devam ediyor
Uşak 2	178	66	devam ediyor
İzmir 1	14	-	çeşitli cezalar
İzmir 2	168	42	devam ediyor
İzmir 3	54	-	çeşitli cezalar
Balıkesir	96	24	devam ediyor
Antalya	37	8	devam ediyor
Salihli 1	29	-	devam ediyor
Salihli 2	23	5	devam ediyor
Denizli	33	10	devam ediyor
Nazilli	61	4	çeşitli cezalar
Aydın	8	-	çeşitli cezalar
Acıpayam	24	-	çeşitli cezalar
Kastamonu	23		çeşitli cezalar
Ankara 1	35	-	çeşitli cezalar
Ankara 2	74	30	devam ediyor
Ankara 3	26	-	çeşitli cezalar
An.(tek tek)	52	8	devam ediyor
An.(tek tek)	75	2	devam ediyor
Ankara 4	49	24	devam ediyor
Ankara 5	574	186	devam ediyor
Eskişehir	79	22	devam ediyor
Artvin	816	130	devam ediyor
Erzincan	112	10	devam ediyor
Yeni çeltek	766	76	devam ediyor
Fatsa	691	259	başlamadı
Giresun	212	22	başlamadı
Arpaçay	39	6	devam ediyor
Karaman	51	-	devam ediyor
Kuşadası	*10*	-	*çeşitli cezalar*
Yahyalı	*6*	-	*çeşitli cezalar*
Kayseri	45	3	devam ediyor
Erzurum-Kars	180	16	başlamadı
Bursa	37	-	devam ediyor
Zonguldak	83	-	devam ediyor
Konya	21	-	çeşitli cezalar
Tariş	35	3	çeşitli cezalar
Ünye	64	14	başlamadı
...			

Ayrıca, Tunceli, Diyarbakır, Malatya, Elazıg, Sivas, Bolu, Trabzon, Samsun ve daha bir çok yerde çok sayıda Devrimci Yol taraftarı tutuklu olmasına rağmen, mahkemelerle ilgili bilgiler basına hiç yansıtılmadı.

AVUSTURYA

Bir örnek haber ve değerlendirme

22 Eylül 1982 günü BİRKOM ve DEV-SOL tarafından gerçekleştiren eylemi sizlere aktarıyoruz. Sağlıyabildiğimiz gazete kupürlerini birlikte yolluyoruz.

Diyarbakır Hapishanesindeki Ölüm orucu sonucu ölen 5 devrimci ve bir Doktorun haberini duyduğumuzda BİRKOM üyelerini toplantıya çağırarak, olay karşısında nasıl bir eylem gerçekleştirmemiz gereği üzerinde tartıştık. (ÖRF-Parlemento'nun önünde oturma ve parlamentonun önüne siyah çelenk koyma) ya da merkezi bir Kilisenin işgal eylemi için ortak karara vardık. Ancak öncelikle bu eylemlerin hukuki sonuçlarının araştırılması için iki günlük bir araştırmasi süresi belirledik. Daha sonra merkezi bir şekilde alınan karar doğrultusunda harekete geçtik. Önümüzde yalnız yarım gün vardı. Bunu üzerine öncelikle gönderilen tüm yazılı metinlerin yeteri kadar çoğaltılması, BİRKOM içindeki ve bunun dışındaki gruplara haber ulaştırmak için biz Devrimci İşçi'den arkadaşlar aramızda görev bölümü yaptık. Alınan bu görevler eksiksiz gerçekleştirildi. Amnesti'nin 23.9.1982 günü saat 11'den itibaren işgal edilmesinin merkezi bir karar olarak uygulanmasına karar verdik. Bu eylem için yaptığımız işler.

a) Yazılı metinler yeteri kadar çoğaltıldı.

b) BİRKOM dısındaki siyasi yoğunluklara, desteklemeleri için çağırıda bulundu. Partizan ve Dev Sol'a merkezi olarak desteklediklerı, eyleme katıldıkları anlatıldı. Ala Rızgari ve Kawa'ya yalnız destekleme çağrısı yapıldı.

c) Eyleme katılacak arkadaşların tek tek siyasi yoğunluklar tarafından kesin sayılarının belirlenmesi istendi ve bu belirlendi.

d) Eylem alanına götüreceğimiz yazılı metin ve küçük pankartlar tesbit edildi.

e) Dil bilen arkadaşların eylem alanında ve telefon konuşmalarında nasıl açıklama yapacakları kendileri ile tartışıldı.

23.9.1982 günü saat 10'da derneğimizde en geç toplanılması karar altına alındı.

Aynı gün saat 10'dan 10.30'a kadar gelen arkadaşlara eylemimimizin amacı, eylemin disiplinli olması için göstereceğimiz davranış türleri, polisin müdahalesi karşısında alacağımız tavır, bu eylemin riskinin hangi boyutlarda olabileceği anlatıldı. Sorulan sorular yanıtlandı. Yüzlerini eylem anında kamufle etmeleri için gerekli araçları yanlarına almaları tekrar hatırlatıldı.

Eylem yerine üçerli gruplar halinde ve grupta belli deneyi olan arkadaşların bulunmasına özen gösterildi, oraya girişin tüm gruplar tarafından en geç 10 dakika çinde gerçekleştirilmesi planlandı. (Bu kapıda polis olacağı ihtimali düşünülerek saptanmıştı)

23.9.1982 günü saat 10.30'da dernekte belirlenen plan çerçevesinde ayrılındı. Başlangıçta eyleme katılacak 25 kişiydi, bir PKK'dan bir de İşçinin Sesi'nden arkadaş son anda katılmaktan vazgeçtiler. 23 arkadaş tam saat 10.55'de Amnesti'nın bürosunda olduk.

İlk önce orada bulunanlara amacımızı anlattık, bize yardımcı olmalarını bizim zor ve şiddet kullanma gibi bir eğilimimizin olmadığını, eylemimizin amacının Diyarbakır Katliamlarının tüm anti faşist kamuoyuna duyurulması Amnesti'den bir heyetin adı geçen hapishaneye giderek, gerekli incelemeler yapmasını ve bunu kamuoyuna açıklamasını istediğimizi belirttik. Herhangi bir tepki olmadı. Ancak Amnesti'nin sekreterinin büroda olmaması, Viyana dışında bulunması nedeniyle kendisini telefonla aramaları gerektiğini söylediler, kabul ettik. Telefonla konuştular, sekreter ancak saat 1,5'da ulaşabileceğini bildirdi. Bunun çok uzun bir zaman olduğunu, bu süre içinde neler gelişebileceğini tahmin edmeyeceğimizi bu nedenle telefon konuşmaları yapmak istediğimizi (çünkü kendilerinin basın ve diğer yayım kurumlarına haber verme yetkilerinin olmadığını açklamışlardı) bunun için zorunlu olarak basın ve TV, radyo ile ilişki kuracağımızı söyledik. Kabul ettiler. Zaten herşey gayet dostane gidiyordu. Bu arada bazı özel telefonlara da kısaca cevap verildi. Yukarıda belirlenen kurumlarla telefon bağı kuruldu. Önce basındanım diyerek, tahmin ediyorum bir sivil polis geldi. Durumu inceledi, kamerayı beklediğini söyleyerek çıktı. Haber ajanslarından da olabilirdi bu kişi. Daha sonra kapı birden zorlandı, aralıktan gördüğümüz kadarı ile 4 tane resmi polis kapıyayüklendiler, arkadaşlar girmesine engel olmak istediler, zorlama sonunda kapı söküldü, sökük kapı iki taraf arasında kalkan görevi görmeye başladı. Bu arada polisler kendilerini Amnesti'den bir görevli tarafından çağırıldığını, buranın zorla işgal edildiğini söylüyorlardı, ‹hepinizi alıp götüreceğiz› diyorlardı. Bunu üzerine orada çalışan iki görevli hanım, kesinlikle polis çağırmadıklarını, polislerin içeri giremiyeceklerini söylediler. Buna rağmen polisler saldırılarını sürdürdüler. Bu kez tüm arkadaşlarla birlikte iç odaya zorunlu olarak geçtik bu odanın kapısını tuttuk. Artık dışarıya bizim iki üç katımız polis yığılmıştı, aradan geçen 10 ya da 15 dakikalık süreden sonra polisler iç kapıyı da (ki dışarı açılıyordu) zorlayarak açtılar. Bize kimliklerimizi göstermek ve tesbit ettirmek için 5 dakika süre tanıdılar. Biz kol kola girerek bu sürenin yeterli olmadığını, burayı zorla işgal etmediğimizi, sekreterle ve basınla görüşmemiz gerektiğini 1,5'a kadar burada kalacağımızı söyledik. Polis kesin taviz vermek istemiyordu. Hapis etmekle falan tehdit ediyordu. Biz aramızda konuşmak için kapının yeniden kapatılmasını önerdik, yalnız bu tartışmalarda yine 10 dakika filan sürmüş, gerek siyasi polis, gerekse TV, radyo, basın eylem alanına gelmişti. Çeşitli yayım kurumlarından görevlilerin gelmesi, polisin tavrında ani bir değişiklik yaptı. Kuzu postuna bürünmeye başladılar. Bu arada gerek basın, gerek TV olayları görüntülüyordu.

Arkadaşımızın biri de, sürekli resını çekiyordu. Sivil halkda pencerelere üşüşmüş, sokaklara insan dolmuştu. Saat tam birde, polisle uzlaşmaya vardık. Bir arkadaş kimliklerin ve adreslerin doğru verildiği konusunda sorumluluğu alarak, diğer arkadaşların, yalnız isim ve adreslerini vererek, kimsenin gözaltına alınmaması koşulu ile binayı terk edeceğimizi söyledik. Polis de bu koşulları kabul etti. Biz de yukarıda belirtilen saatte binayı terk etmeye başladık. Ancak arkadaşlarımız tamam oluncaya kadar binanın holünü terk etmedik. Sonra polisin müdahalesi ile, yine o alandan topluca uzaklaştık. Doğruca derneğe geldik. Hemen eylemin değerlendirilmesini yaptık.

Eksiklerimiz: 1- Binanın durumunu daha önceden incelememiş olmamız, ki eylem günü binayı bilen bir arkadaşımız, eylem günü başka bir işi nedeniyle eyleme gelmemişti. O da zorunlu bir işti.

2- İki Almanca bilen arkadaşımız vardı, yeterli olmadı.

3- Oradaki yapılan çalışmaların (kendi görevlileri tarafından) sürüp yada sürmemesi konusunda tavır belirlememiştik.

4- Yukarıda belittiğimiz zaman darlığı nedeniyle hukuki sonuçlarını araştırmamıştık. Tüm bunların önemli eksiklikler olmadığı 1. madde hariç, eylemimizin umduğumuzdan çok daha başarılı geçtiği, hatta polisin müdahalesinin önemli payı olduğu tesbitini yaptık. Hukuki olarak bundan sonra doğuracağı sonuçları zararsız hale getirmek için araştırma ve önlem alma kararına vardı.

Eyleme, Devrimci İşçiden 13 arkadaş

PKK'dan	5 arkadaş
İ.S.'den	3
DS'dan	2

katılım oldu. Diğer siyasi yoğunluklar sudan gerekçelerle eyleme katılmadılar.

Radyo saat 2'den itibaren önce 10 dakika kadar verdi. Daha sonra saat başı haberlerde eylemi çarpıtmadan 1 dakika olarak verdiler. Saat 2'den akşam 8'e kadar sürekli yinelendi. Daha sonra TV 19.30 haberlerinde görüntülüyerek çok kısa verdi. Tüm Viyana'da çıkan basın aynı gün akşam baskılarında ve ertesi gün sabah baskılarında olayı resimleyerek verdi.

Tüm bu işlerin örgütlenmesini her anlamda biz yaptık. Ancak arkadaşlar akşam (PKK, İS, DS) yapılanlarla ilgili yanlız bilgi aldılar, sabahda belirlenen sayıdaki insanlarıyla eyleme geldiler.

Amnesti'ye gerek dergi, gerek yabancı ajanslardan sürekli telefon geldi, olayla ilgili bilgi istiyorlardı. Saat 2'de tekrar 3 kişilik arkadaş grubu Amnesti'ye gitti, durum yeniden görüşüldü, Amnesti'dekiler özür dilediler, kendileri için polis müdahalesinin çok kötü olduğunu, istemediklerini ancak eylemin kamuoyu yaratmasında başarılı olduğunu belirttiler. Hatta polislere ve gazetecilere bizim çok iyi, anlayışlı insanlar olduğumuzu anlattılar. Bu arada AK Ajans, Amnesti'nin bombalandığı, zorla işgal edildiği haberinin doğru olup olmadığını telefonla sordu. Gerekli yanıt verildi, diğer basın kuruluşlarıyla birlikte onlara da mektup yazıldı.

Mahalli basının dışındaki basın kuruluşlarına da haber Amnesti tarafından ulaştırıldı, onlar da olaya yer verdiler. Sonuç olarak eylem başarılıydı. Tüm Avusturya genelinde duyulan bir eylem olarak sonuçlandı. Sempatizan insanlarla gerçekleştirildi. 4 bayan arkadaş da olaya katıldılar.

Haberi (kısa haberi banta aldık) TV'deki görüntüyü de bir Avusturya'lı arkadaş banta almaya söz verdi. Sonucu bilmiyoruz.

Başarılar, devrimci selamlar.

Not: Elimizdeki yazılı metinleri verdik, duvarlara ilan ve işkencelerle ilgili isimleri, sayıları ve belli malzemeleri asmıştık.

FRANSA

Montbeliad'da dayanışma gecesi

Bölgemiz Montbeliard'da yaklaşık 5 senedir çalışmalarımızı yürütmekteyiz. İlk önceleri tek bir işçi derneği olduğundan bu dernek içerisinde yer almakta idik. Gerek Türkiye'de mücadelenin giderek yükselmesi (ona bağlı olarak) buradaki politik çalışmaların hızlanması dernek içerisinde uyumsuzlaşmayı ve saflaşmayı gündeme getirdi. Nitekim ayrılmak zorunda kaldık. Üç senedir faaliyetlerimizi kendi derneğimiz önderliğinde sürdürmekteyiz. Bizim dışımızda bir tanesini Peugeot Otomobil Fabrikasının kurdurduğu, birinde kumarcıların kumar oynamak için kurduğu ve birinde MSP yanlılarının oluşturduğu olmak üzere üç dernek daha mevcuttur. Faşistler Peugeot'un derneğinde örgütlenmekteler. Derneğimiz yönetiminde, kurulduğundan bu yana Devrimci İşçi taraftarları bulunmaktadır. Diğer siyasi gruplara bağlı tek tek insanlar da derneğimize üyedir. (Bunlar örgütlü bir güç olmayıp şimdiye kadar da herhangi bir varlık gösterememişler, zaten böyle bir gayrette sarfetmemişlerdir). Şu anda üye sayımız 300 civarındadır. (Bu sayının içine 3-4 PKK ve 1 HK'lı da dahildir.) Türkiye'de Devrimci Yol Dergisi çıktığ andan itibaren abone olan 25 arkadaşımız vardı. (Daha önce de Dev-Genç Dergisi özel gayretlerle gelmekteydi) Şimdi de, ortalama 100 tane Devrimci İşçi abonemiz bulunmaktadır.

İlerdeki yazışmalarda bugüne kadar neler yapılıp yapılmadığını daha geniş yazarız. Şimdi sadece son iki üç aylık dönemde yapılanları açıklıyacağız: 5 Haziran günü Reagan'a karşı yapılan mitinge 80 kişi katıldık. 12 Haziran'da 2 sene önce faşistler tarafından öldürülen arkadaşımız için anma gecesi düzenledik. Gece oldukça başarılıydı. 400'ün üzerinde izleyici katıldı. C.G.T ve C.F.D.T. Sendikaları geceyi desteklediklerine ilişkin mesaj gönderdiler. Aynı zamanda Türkiye'ye ilişkin standlarımız da vardı. İzin dönüşü FKP'nin düzenlediği ve derneğimizi de davet ettiği 2 gün süren **"Bayram"**larına katıldık. Özellikle bu iki gün bizim açımızdan oldukça verimliydi. En politik ve oldukça iyi organizeden dolayı yabancıların (Fransızların) beğenisini kazandı. Türkiye'ye ilişkin panolar, afişler ve Türkiye dosyalarının dışında, folklor ve video gösterimiz vardı. (18-19 Eylülde yapıldı) Daha önce de 11 Eylül'de Paris'te düzenlenen mitinge iki otobüs gittik. 25 Eylülde de diğer yabancı örgütlerle birlikte Filistinlilerle dayanışma ve Lübnan Katliamını protesto mitingi düzenledik. Katılım 250 kişi kadardı. Yalnız pazar yerinde düzenlendiği için etkisi büyük oldu. Aynı gün Sosyalist Parti'nin davetlisi olarak düzenledikleri geceye katıldık, standtlarımızı açtık. Kısaca bölgemizde yapılanlar bunlar. Öte yandan, siyasi çalışmaları kendi örgütlenmelerimizi de en iyi biçimde getirmeye çalışmaktayız. Olumlu ve olumsuz yönleriyle mücadeleyi daha da güçlendirmeye, yaygınlaştırmaya, daha yeni mevziler kazanmaya çalışmaktayız.

Örgütlenmemize ilişkin sorunları daha ileride yazışmak üzere selamlarımızı iletiriz.

Montbeliord ve Çevresi Türkiyeli İşçiler Derneği

KÖLN EYLEMİ ÜZERİNE BİR KAÇ SÖZ

Geçtiğimiz günlerde faşist cuntanın Anayasasını protesto etmek için Türkiye Cumhuriyeti Köln Başkonsolosluğu'na Devrimci Sol'dan arkadaşlar tarafından bir eylem düzenlendi. 5 kişinin yaralanmasıyla sonuçlanan eylem, yöneldiği hedefler ve kullanılan yöntem hakkında kamuoyunda çeşitli tartışmalara neden oldu. Rauf Tamer'inden Kenan Evren'e, Örsan Öymen'inden revizyonist solumuza, Almanya'daki işçilerimizden demokratik kuruluşlar ve Alman basınına varıncaya kadar herkes eylemle ilgili "**birşeyler**" söyleme yarışı içine girdiler... Kimi "**Provakasyon**", kimi "**terörizm**", kimi "**cüce sol**", kimisi de "**Almanya'daki Türk işçileri için bu kadar kötü, cunta için de bu kadar iyi eylem gerçekleştirilemezdi**" dedi... Sonuçta hepsi, eylemi "**çok kötü**", "**cuntanın ekmeğine yağ süren bir eylem**" diye değerlendirdi. Elbetteki bu saydığımız kesimler içinde her türlü devrimci eylemi karalamayı kendine meslek seçmiş "**çanak yalayıcıları**" bulunmasına rağmen **birçok kesimin** bunlarla aynı noktada **birleşebilmesi** de biz devrimciler açısından biraz düşündürücü olmak zorundadır...

İşte bu son nokta bizi eylemle ilgili olarak birkaç söz söylemeye itti.

Önce yapılan "**eleştirilerin**" bir kısmına cevap vermeyi zorunlu bir görev biliyoruz. Öymen'den Mumcu'ya, TKP'den HK'ya kadar eleştirenlerin tümü kendileri açısından "**doğal görevlerini**" yapmaktadırlar. Onlara göre yapılan bir eyleme silah karıştırıldı mı o eylem "**terörist eylem**"dir... Oysa eylem dediğin "**barışçıl ve kitlesel**" (!) olur. (HK'nın adını bu kesimin içinde saymak belki birçoklarını şaşırtmış olabilir. Barikat savaşı, yaşasın Çorum direnişimiz! diyen HK'ya haksızlık yaptığımız sanılabilinir. Oysa onlar geride kaldı. Her geçen gün "**ilerleyen !**" HK "**DEV-YOL'un Direniş Cephesi üzerine**" adlı broşüründe "**12 Eylül'ü yaratanlar Fatsa'da, Çorum'da, Hilvan'da devrimcilik adına terör estirenlerdir.**"diyerek bu kervandaki yerini iyice sağlamlaştırmıştır.)

Böylesi yaklaşımlar eylemdeki militan ruhu yadsıyan, bu yöndeki olumluluğu tümüyle reddeden, militan mücadeleyi "**mahkum etme**" girişimleridir. Oysa yapılan eylem bu bağlamda değerlendirildiğinde olumlu bazı noktaları içermektedir.

Fakat, bu eylem gerçekleştirilirken militan bir ruh ve mücadele anlayışıyla yola çıkılmış olsa da -ki bu eylem böyle bir olumluluğa sahiptir- eylemin amacı, yöneldiği hedef, kitlelere iletmek istediği mesaj, uygulandığı alan ve biçimi itibari ile bir bütünlük içinde ele alındığında eleştirilebilecek bir çok eksikliğe sahiptir. Yapılan eylem amaçlanan sonuçlara ulaşmada oldukça yetersiz kaldığı gibi, spekülasyona açık, karşı propagandaya malzeme olabilecek sonuçları da yaratmıştır. Geniş bir kamuoyunun eyleme karşı aynı noktalarda birleşebilmiş olması bunun bir göstergesi olsa gerek.

Eylemde görülen eksikliklerin nedenlerini de eylemi gerçekleştiren arkadaşların **devrimci eylem** konusunda, yukarıda eleştirdiğimiz akımların bir '**kutbu**' olarak ortaya çıkmalarından ve bir eylemin devrimciliğini içine karıştırılan **şiddet** oranı ile ele almalarından kaynaklanmaktadır. Bu yanlış yaklaşımın yanına bir de zaman ve mekan kavramlarının dikkate alınmaması eklenince eksiklikler kendini daha bariz bir biçimde göstermektedir.

Bugün ülkemizde devrimci mücadelenin boyutları hepimiz tarafından bilinmektedir. Türkiye Sol'u yeniden toparlanma ve örgütlenmelerini tahkim etme çabaları içrisindedir. Bunlar önümüzdeki mücadele için önemli ve zorunlu adımlardır. Faşist cuntanın baskı ve zulmüne karşı, ülkemizde mücadeleyi bir an önce geliştirip yükseltmek istiyorsak, bunun yolu; bugün varolan muhalefeti bir oya gibi işleyebilmekten geçecektir. Bu dönemde doğru olan yaklaşım eylemliliği, Türkiye'de yükseltebilmeyi sağlamak ve yurt dışındaki eylemlerimizin boyunun ülkemizdeki ile -hiç olmazsa- atbaşı gitmesine dikkat etmektir...

Eğer amacımız -yurtdışındaki bizler açısından- Avrupa'yı Türkiye devrimi için bir cephe gerisi yapmak ve ülkemiz devrimci mücadelesiyle dayanışmayı geliştirmek ise, bunun ilk şartı, Türkiye'deki mücadeleye yardımcı olmaktan ve bu mücadelenin Avrupa'da desteklenmesini örgütlemekten geçecektir. Yok eğer amacımız bu değil de "**örgütümüzün reklamını yapmak**", "**tabana geçici güven ve gaz vermekse**" söylenecek tek söz bu reklamın umduğumuzdan fazla olacağıdır. Çünkü Avrupa devletleri -özellikle Almanya-; ortadan kaldırmak istediği bir kesimi önce ideolojik olarak yok ediyor. Bunu da uzun vadeli basın-yayın-televizyon aracılığı ile yaptığı yoğun bombardıman ile gerçekleştiriyor. Ve iş fiziki olarak bu kesimleri ortadan kaldırmaya gelmeden önce politik olarak bu kesimlerin **işi** bitmiş oluyor. Tutunabileceği bütün dallar yok ediliyor.

Şu anda Almanya'daki siyasal gelişmeler incelendiğinde, özellikle Türkiyelilere yönelik saldırıların gündemde olduğu gözönüne alındığında, Alman devletinin basın-yayın-tv. aracılığıyla bu olayı olduğundan büyük göstermesi herhalde yukarıda değindiğimiz amaçları doğrultusunda atılan ilk adımlar olsa gerek...

Avrupa'da en geniş kesimleri faşist cuntaya karşı dikmenin zorunlu bir görev olduğu bu dönemde oluşturulacak eylem hattı geniş kitleleri kucaklayan, onların destek ve güvenini sağlayan, birlik ve mücadeleyi geliştiren ve ülkemizdeki mücadelenin gelişimiyle uyumlu bir yol izlenmelidir. Köln eylemi bizlere bu bakımdan birçok şeyi öğretmelidir. Eylemi gerçekleştiren arkadaşlar da eylemle neyi amaçladıklarını, ne gibi sonuçlar elde etmek istediklerini birkez daha gözden geçirmeli ve doğru devrimci eylem çizgisi etrafında diğer devrimci gruplarla birlikte mücadele etmelidirler.

Devrimcilerin Viyana'daki Galatasaray-Wien maçında yaptıkları gösteri Türkiye Televizyonunda yayınlandı

Avusturya'nın Viyana kentinde 3 Kasım Çarşamba akşamı oynanan Kupa Maçında Türkiyeli devrimciler *"Faşist Cuntayı ve Anayasasını protesto"* için futbol sahasında gösteri yaptılar. Eylem Devrimci İşçi'den 4, Serxwebun'dan 2 ve İşçinin Sesi'nden 2 arkadaş tarafından BİRKOM örgütlülüğünde gerçekleştirildi. Eylem, anında Türkiye'den seyredildi. 2'si bayan 8 devrimci arkadaşımız tel örgüleri kesip, sahaya girerek *"Faşist Cuntaya ve onun Anayasasına Hayır"* yazılı pankartlarıyla sahada tur attılar. Daha sonra polis müdahalesiyle sahadan çıkarıldılar. Eylem trübinlerdeki Avusturyalı, İran'lı ve Türkiyelilerin desteğini sağladı. Seyirciler cuntayı protesto eden, eylemi destekleyen sloganlar attılar. Eyleme karşı tavır alan faşistlere tribünlerde gereken ders verildi. Eylem büyük bir başarıyla sonuçlandı. Eylem anında gözaltına alınan 8 arkadaşımız yapılan olumlu girişimler sonucu 16 saat sonra serbest bırakıldılar.

Türkiye'den aldığımız bir habere göre 3 Kasım akşamı saat 21.47'de TV'den naklen verilen maçın bütün Türkiye'de seyredildiği, protesto eyleminin 4-5 dakika izlendiği ve TRT yöneticilerinin şaşkınlık içerisinde kalıp, yayını kesemedikleri bildirildi.

Köln Başkonsolosuğu İşgal edilerek Anayasa protesto edildi

3 Kasım, çarşamba günü Köln Başkonsolosluğu işgal edildi.Devrimci Şol tarafından ,faşist cuntayı ve yeni Anayasayı protesto etmek amacıyla yapılan işgal 15 saat sürdü.

Devrimci Sol sempatizanlarının baskınından kısa bir müddet sonra konsolosluk çevresi polis tarafından geniş bir alanı içine alacak biçimde sarıldı.Olay,çatışma çıkmadan 9 işgalcinin teslim olmasıyla sona erdi.İşgalin başlamasından sonra WDR her saat başı;Türkiye'deki askeri cuntayı ve yeni anayasayı protosto etmek amacıyla Köln Başkonsolosluğunun işgal edildiğini ,işgalcilerin Türkiye büyükelçisi ile görüşmek istediklerini haber olarak verdi.

3 Kasım çarşamba günü saat 11,00 sıralarında TC Köln konsolosluğu kapısındaki görevlileri silahla etkisiz hale getiren Devrimci Sol taraftarları daha sonra içeri girerek işgal ettiler.İçerde işlerini yaptırmak üzere bulunan 30 kadar kişiyi ve konsolosluk görevlilerini rehin alan 9 kişi,daha sonra rehinelerin bir kısmını serbest bıraktı.İşgalden bir saat sonra konsolosluk duvarına pencereden üzerinde "Faşist Cuntanın Anayasasına hayır, Türkiye'deki NATO Demokrasisine Hayır,Kurtuluşa Kadar Savaş,Devrimci Sol"yazılı bir pankart sarkıtıldı.

Öğlen saatlerinden itibaren TC Köln konsolosluğu çevresinde geniş güvenlik önlemleri alındı.Türkiye Büyükelçiliği ile görüşmenin gerçekleşmemesi üşerine gece saat 02.30 dolayında iltica dilekçelerinin kabulü ve işleme konması koşuluyla eyleme son veren Devrimci So taraftarlarının daha sonra çıkarıldıkları mahkemede tutuklandıkları bildirildi.

DEVRİMCİLER FAŞİSTLERİN GECESİNİ ENGELLEDİLER

Almanya-Fransa sınırındaki Forbach şehrinde faşistler 7 Kasım Pazar günü saat 12'de bir gece yapmayı planlamışlardı... Geceyi merkezi bir şekilde düzenleyen faşistler bunun için Fransa'daki en güçlü (!) oldukları yer olan Forbach'ı seçmişlerdi. Gece haberi çevre illerde duyulunca büyük tepkilere yol açtı. Strassburg ve Metz'deki Devrimci İşçiden arkadaşlarımız hemen geceyi engelleme girişimlerine başladılar. Diğer siyasi gruplarla görüşülüp önerilerimiz yapıldığında Serxwebun ve Partizandan arkadaşlarda birlikte yapmayı kabul ettiler ve eyleme aktif bir şekilde katıldılar.

Gecenin düzenleneceği salon iki saat önce gidilerek işgal edildi, içeride bulunan 6 faşistten 3'ü kaçtı, 3'ü rehin alındı. Dışarıya toplanan 200 civarındaki geceye gelen grup devrimciler tarafından dağıtıldı. Olay yerine gelen Belediye Başkanı, Emniyet Müdürü ve Fransız Polisi rehinelerin serbest bırakılmasını istedi. Devrimcilerin cevabı ise **rehineleri bırakmıyacağız, gece mutlaka engellenecektir, çünkü bu gece faşistlerin gecesidir** oldu. Salon işgali 4 saat sürdürüldü. Belediye Başkanı'nın ve Emniyet Müdürünün geceyi kesinlikle yaptırmıyacaklarına ilişkin teminat vermeleri üzerine arkadaşlarımız ellerindeki rehineleri salondan dışarı attılar. Belediye Başkanı arkadaşlarımızın yanında salonu kilitledi. Bunun üzerine arkadaşlarımız olay yerinden slogan atarak topluca ayrıldılar.

Faşistlere "**şok**" tesiri yaratan eylem çevreden coşkun bir şekilde destek gördü. Geniş halk yığınları arkadaşlarımıza gelerek eylemi açıkça desteklediklerini belirttiler.

Gelecek günler Forbach'tan ve Metz'den faşistlerin kökünün tümden kazınacağı günler olacaktır.

Almanya'da hükümet değişikliği, Türkiye'de Anayasanın kabulü ve görevlerimiz

Baştarafı sayfa 3'de

simlerle yapabileceğimiz birçok şeyin olduğu unutulmamalıdır.

Bu noktada **Yabancılar Sorunu**nu geçmişte Dayanışma Hareketi içinde yer alan bazı kesimler için bir ilgi ve mücadele alanı haline dönüştürme şansına sahibiz. Bu kesimler yabancılar sorununa karşı mücadelede birlikte davranabileceğimiz güçler haline getirilebilmelidir.

İşçilerimize yönelik faaliyetlerimizde, buraya ilişkin sorunların ön plana çıkıp, iyice güncellik kazandığını dikkate almalıyız. Var olan yılgınlık eğilimlerini yok edelim. İşçilerimize; korku çaresizlik ve tedirginliğe kapılmak yerine, Türkiye'ye dönüş hazırlıkları yerine, burada kalıp, içinde yaşadığımız toplumun ilerici güçleriyle, tüm baskılara karşı direnmeyi önerelim. İşçilerimizi güncel sorunları etrafında toparlıyalım. (Bunun en çarpıcı örneğini, DGB Yürüyüşlerine gerici ve MSP'li kesimlerin bile "**umut**"diyerek dört elle sarılmasında gördük.)

Bizlerin uzun zamandır sorunu olan birçok şeyin, bugün Alman emekçi kesimlerini de etkilediğini de unutmayalım. Sorunlarımızı yenmenin yolunun yerli-yabancı tüm emekçilerin birlikte mücadelesinden geçtiğini unutmayalım. Ortak mücadeleyi geliştirmek için yoğun çaba sarfedelim. Gelişecek her türlü mücadelenin içinde yerimizi aktif bir biçimde alalım. Yeni yeni güçleri harekete geçirerek, Yabancılar ve ilticacılar sorununa, tüm Alman demokratik kamuoyunu sahip çıkaralım. Sorunlarımızı Almanya'nın iç sorunu haline getirelim.

Unutmayalım ki, topun ağzında bizler varız. Ama topun ateşlenmesini önleyecek olan da yine bizler olacağız.

Hem Almanya'daki, hem de Türkiye'deki son gelişmeler bizleri, bu gelişmelerin ortaya çıkardığı yeni unsurları doğru bir şekilde kavramaya ve gerekli çalışmaları örgütlemeye yöneltmelidir.

Her iki gelişme, ilk bakışta karamsarlık yaratan bir hava doğurmaktaysa da, değiştirilmesi güç gibi görünen bu yeni gelişmeler, ancak şimdiden ciddi ve sistemli bir programlı çalışma ile uzun vadede lehimize değiştirilebilinir.

Biraz güç gibi görünen bu görevleri başarmak zorundayız.

....

● Geçerken hemen belirtelim ki, 2 milyon **Hayır** oyunun bir kısmı militan MSP'li ve AP'lilere aittir. Büyük bir bölümü ise, ilerici-devrimci halk kesimlerinin oylarıdır. Bu gelecek açısından önemli bir potansiyeldir. Cunta için önemli bir tehdit kaynağıdır.

Bir başka nokta ise, **Evet** oyu verenlerin hepsi korktukları için Evet dememişlerdir, 17 milyonun bir bölümü, cuntanın yaptıklarını doğru bildiği için, bir bölümü de, "**bir an önce askerlerden kurtulmak**" anlayışından hareket ederek Evet oyu vermişlerdir. Bu ülkemizdeki toplumsal mücadelenin 12 Eylül sonrası durumu ve kitlelerin bilinç düzeyi, tarihsel ve toplumsal değer yargıları ve ideolojik-politik şekillenmeleri vb. durumlar gözönüne alınarak açıklanabilecek bir şeydir.

Ekim devrimi 65. yılında yolumuzu aydınlatıyor

"Asya'da dünyayı saracak ve sarsacak fırtınalara yeni bir kaynak açıldı." diyordu Lenin.

Gercekten de, 65. yıldönümünü andığımız Büyük Ekim Devrimi ile birlikte dünyayı fırtınalar sardı.

Bu muhteşem olayla; 17 Ekim Devrimi ile, sermaye dünyası alt üst olup, sömürücülerin karanlık yüreklerine korku salınırken; ezien ve sömürülen mazlum halklar, emperyalistlere ve zalimlere karşı isyan bayrağını açtılar.

Ekmeğe, özgürlüğe susamış Halklar, dünyanın dört bir yanında zaferden zafere koşarlarken, emperyalistler ve yerli uşakları, ölümcül ağır darbeler yediler. Çin'de, Vietnam'da, Angola, Mozambik ve daha onlarca ülkelerde emperyalistlerin esaret zincirleri paramparça edildi.

Evet Büyük Ekim Devrimi sadece, Sovyet proleteryasına kurtuluş getirmekle kalmadı. O aynı zamanda dünya emekçi halklarının devrimci mücadelesinde ışık tuttu. O aynı zamanda yeni, yepyeni bir çağı müjdeledi. **"Proleter devrimler ve ulusal kurtuluş savaşları çağı."**

Ve mücadele ateşlerinden en kızgınımayandığı, kolların bilek erin en güçlülerinin kızıl bayrakarı dalgalandırdığı o Ekim gününden bu yana: **"kurtuluş"** kızıl bir karanfil gibi açıyor dünyamızda... **"Bağımsızlık"** bir güneş gibi doğuyor dünyamızda...

Fakat bugün ortalıklarda, Büyük Ekim Devriminin dünyamızı aydınlatan, yol gösteren şanlı geleneğini cılızlatmak, zayıflatmak; bu anlamda da zorba sermaye karanlığının, yokolması ömrünü **"soldan"** uzatmak isteyenler var. Mazlum ulusların, esir halkların iyiye, güzele, doğruya olan hasretini sömürülmeyen, aç yatmayan günlere olan özlemini **"büyük devlet politikası"** nüfus alanlarını genişletme vs... gibi gerekçe ve politikalarla göremeyecek, hissedemeyecek kadar yolunu şaşıranlar var. Ekim Devriminin özünü, anlamını unutanlar var. O'nu sadece nutuklarında birer hamasi edebiyat unsuru olarak kullananlar var. Ekim Devrimi, ve onu yaratan Marksist-Leninist düşünceler, birer anı değil, aksine bugün de gerekliliği olan, canlılığını koruyan değerlerdir. O, sadece 17'lere ait bir olay olarak kavranamaz. Ve işin en üzücü yanı; bu girişimlerin Büyük Ekim devrim inin ilk ve öz vatanınında kaynaklanması...

Ekim Devriminin içeriğini boşaltma girisimlerine rağmen, bugün Ekim Devriminin öğretileri ulusal kurtuluş savaşlarının, halk savaşçılarının ellerinde bir meşale olmuştur. Nikaragua, El Salvador, Orta Doğu halklarının dağlarını, kırlarını, devrimci yolunu aydınlatan bir ışık olmuştur.

- Selam Büyük Ekim Devrimine!
- Selam olsun yüreklerini mermi eden yiğit dünya halklarına !
- Selam olsun, Ekim Devrimini en canlı haliyle yaşatma mücadelesini veren devrimcilere!

CHE YAŞIYOR

Toplumsal eşitsizlikler var oldukça başkaldırmalar da vardır.

Zorbalık, zulüm oldukça, isyanlar da varolacaktır. İnsanlık tarihi bunun sayısız örnekleriyle doludur. Tarihi halklar, mazlum uluslar yapmasına ve yazmasına rağmen, her ulusun tarihinde, o ulusun bağrında yetişmiş, isyan kıvılcımını ilk ateşlemiş, devrim bayrağını yüceltmiş ve yükseltmiş, eşsiz devrimci-yiğit halk evlatları bulunur.

Çağdışı ve kokuşmuş herşeyi yoketmek; çürümüş, lanetlenmiş toplumun yapısını parçalayıp, onu yeniden devrimci bir biçimde örgütlemek ve yeni, özgür, mutlu bir toplumun doğuşunu hazırlamak için, yeryüzünde nice devrimci kanlarını çekinmeden dökmüş; ülkenin bağımsızlığı, halkların kurtuluşu için ölümü gülerek kucaklamışlardır.

Bunların içinde ismi tüm devrimcilerin kalbinde, ruhunda, bilincinde destanlaşmış Che Guevara'nın özel bir yeri vardır. 1928 yılında Arjantin'de doğan Che, genç yaşından itibaren Latin Amerika halklarının bağımsızlık - demokrasi - sosyalizm savaşının içindeydi.

Fidel Kastro ve arkadaşlarıyla Mexika'da tanışması, onun yaşantısında bir dönüm noktasıdır. Daha sonra Kübalı devrimcilerle bütünleşen Che, zorba Batista rejimine karşı yürütülen silahlı mücadelede de en ön saflardaydı.

Silahlı mücadelelerin sempatisi halkta güven, giderek destek yaratmış ve sonunda Kübalı halkla kucaklaşılmıştı. Küba devriminin ilerleyişini ve halkla bütünleşmesini şöyle anlatıyordu, Che: "belli bir anda isabeti nişan alan bir silah, en güçlü ve en olumlu barışcıl gösterilerden daha güçlü ve daha olumludur. Biz işçilerden örgütlenmenin değerini öğrendik, fakat biz de onlara ayaklanmanın

değerini öğrettik ve bu birleşmeden Küba topraklarının tümündeki örgütlenmiş ayaklanma doğdu." Küba'da iktidarın alınmasından sonra Küba vatandaşı ilân edilen Che, devrimin pekiştirilmesinde de Milli Banka Başkanlığı, Sanayi Bakanlığı gibi, önemli-sorumlu görevler de aldı. Küba devrimi ile birlikte Latin Amerika'yı da sarsan ve tüm kıtaya yayılan devrim ateşi, Küba devrimcilerinin aktif desteğini bekliyordu.

Küba'daki görevlerini büyük ölçüde tamamladığına inanan Che, bu seslere kulak vererek, alev alev yanan devrimci bir cesaret ve enternasyonalist bir ruhla Küba'nın zafer topraklarını terkederek, mücadele alanını, kendisini sayısız zorluk ve katı deneylerin beklediği yeni, sorumlu devrimci görevlere kaydırdı. Ve mücadelesini Bolivya'da devam ettirirken; "1,2 daha fazla Kübalar rak ele aldı. Ve emperyalist hegemonya altındaki tüm yeni sömür-

Che, marxizmi-leninizmi, Küba özelinde bir eylem kılavuzu olarak ele aldı. Ve emperyalist hegemonya altındaki tüm yeni sömürge ülkelerde silahlı mücadelenin ve halk savaşlarının zorunlu bir durak olduğu gerçeğini bir kez daha ortaya koydu. Söyleyip yazdıklarının ötesinde Che'nin devrimci mücadelesi bir anlamda da SBKP'nin başını çektiği uluslararası modern reviziyonizmin, marxizm-leninizm dışı, "barışçıl geçiş", "kapitalist olmayan rol" gibi safsata tezlerin eleştirisi ve çürütülmesidir de...

Buna rağmen bugün SBKP reviziyonistleri ve uluslararası izleyicileri sahtekâr bir biçimde Che'ye sahip çıkar gözükmekte, böylelikle onun düşünce ve eyleminin devrimci muhtevasını boşaltarak, onu sadece aziz mertebesine çıkarıp, "tehlikesiz" bir hale dönüştürerek; pasifliklerini, etkisizliklerini ve sırıtan "milliyetçi" yanlarını gizlemeye çalışmaktadırlar. Oysa bugün Che'nin gerçek mirasçıları, direnen, savaşan, onu mücadelelerinde yaşatan, bu anlamda emperyalizme, faşist cuntalara karşı bıkmadan, usanmadan, yılmadan silah elde mücadele eden *devrimci dünya Halklarıdır.*

Che unutulmadı!

Onun mücadelesi, bugün Nikaragua'da zafer kazanan Nikaragua halkının bilincinde, kalbindedir..

Onun mücadelesi, El Salvador halklarının yiğit direnişindedir.

Onun mücadelesi, Kızıldere şehitlerinin örnek savaşında ve bugün Faşist Generallere karşı dağlarda, kırlarda, halkımızın devrimci yolunda direniş destanı yazanların bilinçlerinde, yüreklerinde ve silahlarının namlusundadır. Andını söylüyor devrimciler dünyanın dört bir tarafında: "ÖLÜM HOŞ GELDİ SEFA GELDİ" diye. Ve adını dünya halkları, silahlarının kabzasına kazıyor, ve gür sesleriyle haykırıyorlar:

Selâm sana partizanların hocası
Selâm sana komutanların komutanı
Kumandan Che, ezilen dünya halkları seni unutmayacak!

Bir olumsuzluk üzerine

Emeğin Sesi" dergisinin 37 nu-aralı sayısında; "Salzgitter'de Dev-ol'cular devrimcilere saldırılarını -tırdılar" başlıklı bir yazı yayın-ndı.

-ılzgitter bölgesinde yaşayan dev-mci - demokratların dağınık ol-ığu, sözkonusu yazıda iddia e-len olaylar, hiçte E.S dergisinde -ıyınlandığı gibi gerçekleşmedi.

-'alan ve yalana dayalı aldatmaca-r ve sızlanmalarla E.S'nin bu -ızıdan beklediği nedir?

-'olitik bir çözümsüzlüğün, kitle-re elle tutulur bir şey gösterememenin sıkıntısı, E.S'ni hangi konu-da yazı yazmaya götürüyor? Biz -S nin iddialarına dönerek, bu id-ılar arkasına ustaca gizlemeye -lıştığı -fakat marksizmi yeni öğ-nen insanların bile gözünden kaç-ıyan-ucuz parse toplama girişim-ine, iddialarına bir göz atalım: -.1 Mayıs yürüyüşünde çeşitli ge-kçelerle arkadaşlarımıza saldırdı-..."(E.S.sayı 37)

-GB'nin düzenledigi 1 Mayıs yü-rüşüne Türkiyeliler var güçle -le katıldı. Yürüyüş sonunda mey-na gelen kavga, H.K. sempati-ları ile Dev-Sol sempatizanı ar-laşlar arasında-ve de, biz D.İş- taraftarlarının tasvip etmedi- biçimde-gerçekleşti."Olaydan son- H.K.lıların sol'a zarar veren hareketini eleştirdiğimizde olay- bulunan-başlatan-kişinin H.K.yı -k ilgilendirmeyeceği söylenerek, -ndilerince-meseleyi çözdüler. (*)

-erek bu tür konularda, gerekse -ha değişik konularda küçük -saplar peşinde koşan H.K.lı ar-laşların, bölgedeki mücadele sü-i politik çözümsüzlük, doğru bir -ır göstermeme şeklinde odaklaş-sı; faliyetlerini yürütmeye çalıştık- derneğin su, elektrik, telefon ve dernek kirasını ödeyemez duruma getirdi. Bu durumda H.K.lı lar derneğin satılması kararını aldılar. Bu olayı duyar duymaz, eskiden "yurtseverler", daha sonra H.K.lılarla ortak yürütmeye çalışılan bu derneğe, yöredeki tüm demokratların emeğinin geçtiğini, bizlerin ise, gerek maddi, gerek diğer konularda yardım edebileceğimiz ve bu dernekte ortak çalışabileceğimiz önerisi, H.K.lı arkadaşlar tarafından prestij meselesi yapılarak olumlu bulunmadı. Bir hesap listesiyle karşımıza çıkan H.K.lılar "parayı verin, derneği alın, yoksa başkasına veririz" türünden sözlerle beraber çalışmayı safdışı eden bir tutum izlediler. Yöredeki D.İşçi sempatizanları ve demokratlarla yaptığımız bir toplantıdan sonra (H.K.lıların istediği 2.000 DM.nin üzerindeki parayı vermeye hazır olduğumuzu söyleyerek) derneği devraldık.

Bu olaydan sonra daha da şaşkına dönen H.K.lılar, yörede dağılmaya varan bir olumsuz tablo sergilediler. Satın aldığımız dernek bahçesinde bulunan bir araba konusunda da çok yanlış şeyler aktaran E.S.muhabirinin sıkıntısını anlamak hiç de zor olmasa gerek.

"...D.Yolcular demokrat bir işçinin siyasi tutuklular kampanyasına bağışladığı bir arabayı kullanılmayacak şekilde kırdılar. Arabayı park ettiğimiz yere daha sonra derneklerini taşıyan D.Yol'cular......." (aynı yerden)

Söz konusu araba kırılmamıştır Araba zaten kırık-dökük bahçeye kendileri tarafından bırakılmıştır.

Hayır, sayın muhabir, dernek sonra taşınmadı. Derneği aldığımız gün, dernek bahçesinde bulunan arabayı oradan almaları gerektiğini söylediğimizden tam 2 ay sonra arabayı götüren-ki bunda H.K.lı arkadaşların Türkiye'deki siyasi tutuklulara yardım kampanyasının ciddiyetini göstermektedir-H.K.lıların tavrı, üzüm yemek değil, bağcıyı dövmek meselesine gelmiştir.

Diğer bir yanlışlıkta(yanlışlıktan ziyade iddia desek, daha doğru olacak) 11 Eylül Frankfurt yürüyüş afişlerinin kapatılması konusunda. Afişlerin Üstünü kapatma diye bir olay yoktur. Ancak okunamaz şekilde yırtılmış bulunan bir-iki afişin üstüne yapıştırıldı.

Gerek bu konuda gerekse diğer konularda yazıda belirtildiği türden, hiç bir toplantıya çağrılmadık.

H.K.lı arkadaşlar aksine bu "hayal gördükleri" olayları bizlerle tartışmış olsalardı, E.S.dergisi bir kağıt israfından kurtulmuş olacaktı. Ama onlar bunu denemediler, çünkü iddialarının hiç bir gerçek yanı yoktur.

Yazıda E.S.nin amacı; genelinde D.Yol'un ve yörede de biz Devrimci-İşçi sempatizanlarının birlik konusundaki görüşlerini eleştirmek ise, yazara haber verenler doğru-dürüst kaynak vermelidirler.

Yörede başta D.İşçi sempatizanları olmak üzere çok sayıda demokrat insanın ortaklaşa çalışmaları sonunda kurulan ve bir birlik ögesi olan kooperatife, "bakkal" diyen sorumsuzluğu, acaba hangi özeleştiri kurtarabilir.

Son olarak yazıda da sıkıntısını açıkça belirten E.S. "...yayınlarında "birlikçi ve 'cepheciliği'her derde deva - ilaç gören D.Yol'un" birlik konusundaki cahilliğini bir kez daha ortaya koymaktadır."Devrimci ve demokratlar arasındaki birliğin bir çok hastalığı iyileştireceği ;sol içi anlamsız kargaşayı dağıtacağı, sesimizin daha güçlü çıkacağı görüşümüz. Eylül ayında yapılan "Askeri Faşist Cuntayı protesto yürüyüşünde "açıkça görüldü. Şayet H.K. buna inanmıyor idiyse ,Frankfurt'da işi neydi ?Sempatizanlarına sadece birlik yanlısı gözükmek mi?

Bizler Salzgitter yöresi Devrimci -İşçi sempatizanları olarak;E.S. dergisini yanlışlarını düzeltmeye ve gerçekleri yazmaya davet ediyoruz.

Birlikten güç doğduğunu, birlik içinde hareket ettiğimiz zaman, daha güçlü olduğumuzu unutmayalım.

Salzgitter D.İşçi
Sempatizanları

(*)
Olaya ilk müdahale eden arkadaşlarımız her kim arasında olursa olsun, bu tür tavırların devrimci hareketlerin bölgedeki gelişimini engelliyeceğini ve sorunun çözümü gerekliliği, H.K.lı arkadaşlar tarafından kulak ardı edildi. Ve mesele geçiştirilmeye çalışıldı.

ÖDEMELER İÇİN:
Posta Hesap Numarası:
Postscheckamt Köln
L.Ulusal,türkeiinformation
Konto Nr:32 29 19-509

Banka Hesap Numarası:
Stadtsparkasse Köln
L.Ulusal
Konto Nr:144913217
BLZ:37 05 01 98

IMPRESSUM
Devrimci İşçi
V.i.S.d.P.: S. Akhan
Eberplatz 12, 5 Köln 1

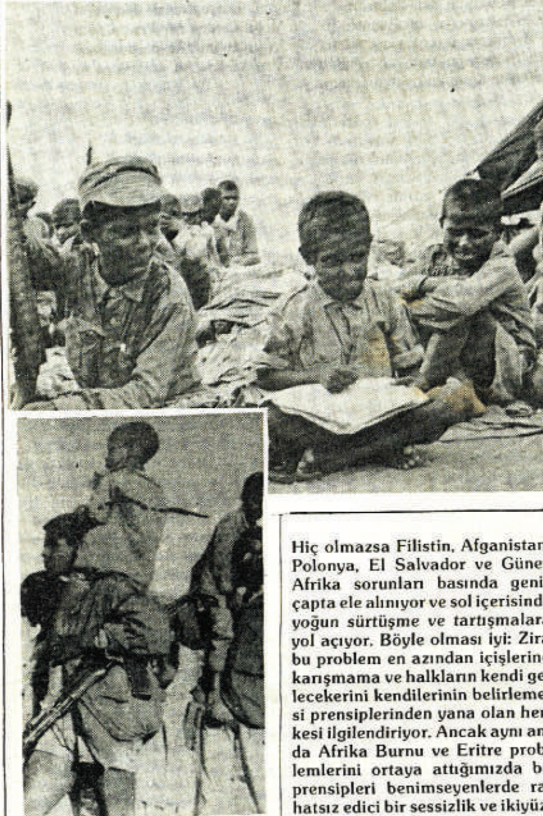
Erscheinungsdatum: 12.11.1982
Auflage: 12. 000

ERİTRE

Ande Michael KASAİ

Eritre Halk Kurtuluş Cephesi Merkez Komitesi üyesi

SOVYETLER VE BATI, ERİTRE DEVRİMİNE KARŞI ELELE...

Asmara'da üslenen 400'den fazla Sovyet "**danışmanı**" tarafından desteklenen 900 Etiopya askeri Şubat-Mart 1982'de Afabet, Barca, Alghena ve Sudan'a kadar olan dört cepheden Eritre Halk Kurtuluş Cephesi'ne karşı saldırıya geçti.

Etiopyalılar Güney Yemenli Pilotların kullandığı MIG 24 Sovyet helikopterleri ve Libya'nın Lojistik desteği ile sürdürdükleri saldırılarda Eritre'nin çeşitli bölgelerinde zehirli gaz kullandılar.

Etiopya'lı yöneticilerin ifadelerine göre bu saldırılar Eritre Devrimine "**nihai bir son**" vermeyi amaçlamaktadır.

Saldırıların sonu her ne kadar şimdilik belirsizse de "**Kızıl Yıldız Operasyonu**" adı verilen bu saldırılar 1978'den beri sürmektedir. Mengistu'ya yapılan 5 saldırıdan her birinin "**sonuncu**" olarak nitelendirildiği hatırlanmalıdır.

Yeni gelen haberler ise Etiopya'nın bu son saldırılarda da başarısız olduğunu gösteriyor.

Son yirmi yılın tecrübeleri Etiopya'nın ister Amerika veya Sovyetler'den, isterse İsrail veya Güney Yemen'den destek görse de Eritre halkının kendi varlığını sürdürme iradesini kıramıyacağını çok açık kanıtlamaktadır.

ERİTRE VE SOL

Yabancı Birliklerin Uluslararası antlaşmalarla yasaklanmış silahları da kullanarak Eritre halkının kendi kaderini tayin etme hakkını çiğnemesi gibi gerçeklerin dünya kamuoyunda hiç değilse solcular arasında geniş tartışma ve sert tepkilere yol açacağı beklenebilirdi.

Hiç olmazsa Filistin, Afganistan, Polonya, El Salvador ve Güney Afrika sorunları basında geniş çapta ele alınıyor ve sol içerisinde yoğun sürtüşme ve tartışmalara yol açıyor. Böyle olması iyi: Zira bu problem en azından içişlerine karışmama ve halkların kendi gelecekerini kendilerinin belirlemesi prensiplerinden yana olan herkesi ilgilendiriyor. Ancak aynı anda Afrika Burnu ve Eritre problemlerini ortaya attığımızda bu prensipleri benimseyenlerde rahatsız edici bir sessizlik ve ikiyüzlü bir tutum tesbit ediyoruz. Etiopya'yı zamanında sömürgeleştiren İtalya'yı örnek ülke olarak ele alırsak: Sanki Eritre halkına yapılan haksızlıklar yetmezmiş gibi şimdi de o İtalya Hükümeti, Eitopya Cuntası'na yapılan maddi, manevi sözümona insancıl yardımların temel kaynağını oluşturuyor. Sözümona diyoruz çünki bu yardımların tümü Etiopya Ordusunun ihtiyaçlarını karşılamaya hizmet ediyor. Dolayısıyla rejimin ayakta kalmasında içerde baskıyı, dışarda Eritre'ye karşı savaş politikası sürdürmesinde belirleyici etken olmaktadır.

Etiopya'nın Eritre halkına saldırısı karşısında protesto adına tek kelime çıkmamaktadır. Bu İtalyan Hükümetinin Eritre tarihini tanımamasına mı yoksa Eritre ile Etiopya'nın nasıl "**birleştiklerini**" bilmediğine mi bağlı ?

Etiopya'nın Eritre'ye saldırısı karşısında takınılan bu tavır sadece İtalyan Hükümetininkini belirlemekle kalmıyor, PCI (İtalyan Komünist Partisi) nin tavrında görüleceği gibi İtalyan solu da anlaşılan kendisini böyle bir konuma çektirdi.

PCI hangi kriterlere göre kurtuluş mücadelelerini destekliyeceği sorunu ile kendini tanımlama süreci boyunca karşı karşıya kaldı. Belki de duruma göre desteklenmek veya reddedilmek üzere devrimler birinci sınıf ikinci sınıf diye katagorilere ayrılabilir ! Sovyetlerin Polonya ve Afganistan'a müdahalesi karşısında, aynı anda Afrika burnundakini haklı bulurken tavır alınabilinir mi ? Afrika burnunda milyonlarca mültecinin Trajedisi karşısında sessiz kalıp geçilirken hangi kriterlere göre halklar üzerindeki işkence ve zulüme dikkatler çekilebilir? Bu sorunların hepsine cevap bekliyoruz. Eritre sorunu kendine has yanları olmasına rağmen, şüphesiz genel anlamda Filistin, Doğutimor, Afganistan, Batı Sahra, Güney Afrika, El Salvador gibi uluslararası sorunlar kapsamına girer.

Bunun iki nedeni vardır:

Birincisi: Çünki, Etiopya halkların kendi kaderini özgürce tayin etme hakkını ayaklar altına almakta. Kaldı ki, Eritre'nin sömürge olarak tanınma talebi ve buna uygun olarak UNO-CHARTA kararlarına uyularak bağımsızlaştırılması 1980'de Mailand'da halklar mahkemesince bir kez daha vurgulandı.

İkincisi: Çünkü Afrika burnunda karşı karşıya bulunduğumuz yabancı işgal (müdahale) güçleri kaçınılmaz olarak tüm Akdeniz bölgesini ve Doğu Afrika'yı istikrarsızlığa götürdüler.

DÜNYA GÜÇLERİNİN İPİNİN KESİŞTİĞİ YER

Eritre sorununun kendine has belirgin özellikleri olduğu açık. Bu kez sömürgeci güç, arkasında Amerikan Emperyalizmi İsrail yada Güney Afrika değil, bilakis kendisini 'devrimci' olarak adlandıran ve tüm kurtuluş hareketlerinin "**tarihi ana müttefiki**" Sovyetler Birliği'ne askeri olarak dayanan bir Afrika ülkesi...

Etiopya'nın (1977'den beri süren ve 2,5 milyara malolan) savaşı sovyet silahlarıyla sonuçlandırılacak ve bu bölge giderek artan Sovyetler Birliğini ve müttefiklerini içine çeken bir alan haline gelecek.

Batıyı Sovyet'lerin saldırganlığına ve militarizmine karşı olmaya zorlayan Polonya tecrübeleriyle karşılaştırma kendisini dayatıyor. Buna rağmen yalnız ve yalnız giderek farklılaşan jeopolitik çıkar ve taleplerinden dolayı Batı ve (büyük ölçüde) uluslararası sol, giderek yakınlaşan bir biçimde Eritre olayında aynı tavrı alıyor.

Herkes kendi yöntemiyle Etiopya sömürgeciliğini destekliyor. Bu **Petroldışı minerallerin bağımlılığı her geçen gün artmaktadır."** caretinin büyük bir kısmı (ek olarak petrol taşımacılığı) Kızıl Deniz'den yapılır ki bunun 1000 km. sini Eritre kıyıları oluşturmakta. Burası Ortadoğu ile Afrika'nın Arap bölgesi arasındaki düğüm noktasıdır.

Kısa bir süre önce Amerika Dışişleri Bakanı Temsilcisi Chester Crohe çok açık bir şekilde Reagan hükümetinin Doğu Afrika'yı ve Afrika Burnu'nu kendi Hint Okyanusu politik stratejileri açısından Golf bölgesinden sonra ikinci önemli bölge olarak değerlendirdiğini söyledi. "**zira Amerika'nın Afrika'da çıkarılan Petrol ve Petroldışı minarallerin bağımlılıgı her geçen gün artmaktadır.**" Bu tür düşüncelerden dolayı ABD UNO çerçevesindeki diplomatik yaptırımlarından Eritre'yi Etiopya ile sahte bir Federasyonlaşmaya (birleşmeye) itebilmek için yararlandı. 25 yıl boyunca (1952'den 1976'ya kadar) Etiopya Amerika'nın Afrika'ya yaptığı yardımların üçte birini Amerika'nın "**diger kolaylıkları**" yanında Asmara Askeri üssünü alabilmesi karşılığında aldı. 1977'den beri Etiopya Sovyet silahları için değerli bir pazar oldu. Ve Sovyetler Birliği ile bir dostluk antlaşması imzaladı. Sovyetler o zamandan beri kendi askeri üstlerinden, Sokotra, ve Güney Yemen'de Perim'e ilaveten Eritre adalarının önünde demir alabilecek.

BATININ POLİTİKASI

Etiopya'nın yaptığı bu radikal değişiklik batıya böyle büyük bir ülkedeki kendi ekonomik çıkarlarını unutturmadı. Ortak Pazar Etiopya'nın ekonomisinin tam manasıyla çökmesini engellemek yeni sömürgeciliği halen var olan ve gelecekte doğuracağı sömürü imkanlarına kapıyı açık bırakmak için Adis Abeba'ya büyük çapta yardım yaptı. 1981 Aralığında Claude Cheysson Ortak Pazar ülkelerine "**rizikoya rağmen yatırım yapmaya hazır olmalıyız.**" çağrısında bulundu. Etiopya halen Ortak Pazar üyesi olmayan ülkelerle yaptığı ikili antlaşmalar çerçevesinde aldığı yardımlar hesaba katılmazsa 144 milyon Avrupa para birimi kadar bir miktarla Afrika'nın en çok yardım alan ülkesi.

ABD ve Batı Avrupa, DERG (Etiopya'da yönetimde bulunan cuntanın adı) in Marksist rotası ve Sovyetlerle ittifakının kendi savaş ekonomisini canlı tutmak için bir taktik olduğu analizinden hareket ediyorlar. Savaş sona erince Etiopya Sovyetleri ve kendi Marksist teorisini Batıya "**açılmak**" için bir kenera itecektir.

Burada DERG'in kendi formule ettiği tanımı açıklamakta yarar vardır. 1973'de gizli bir dökümanda tesbit ettiği üzere Batıyı da , Doğuyu da memnun edebilmek için, Batı Avrupa Hükümetleri ile süren görüşmelerde Sovyetlerle ilişkilerini keseceğine söz verirken, Doğu ülkeleriyle görüşmelerde kendisinin Marksizme sadık kalacağına dair yeminler eder. Ekonomik ve "**insancıl**" yardımların arttığı bir sırada, buna paralel olarak İtalyan ve Amerikan endüstrilerinin zararlarını gidermeyi amaçlayan ilişkiler kurulmaya başladı bile, dolayısıyla da Uluslararası Para Fonu'nun (IMF) büyük çapta krediler sağlıyabilmesinin son engeli de aşılmış oluyor.

SOVYETLERİN AMAÇLARI VE GİDİŞATI

Sovyetler Birliği Uluslararası bir güç olarak kendi açısından bölgede varlığını zorunlu kılan Jeo-stratejik amaçlara sahip. Sovyetler Roket krizinden bu yana deniz güçlerini genişletip güçlendirdi. Bloklararası güçler dengesi çerçevesinde bölgede bulunmayı, petrol yolunu kotrol etmeyi ve Hint Okyanusu'nda Amerikan denizaltıları karşısında dengeyi sağlamayı amaçlıyor. Afrika Burnu'nun Sovyetler için anlamı Hint Okyanusu'nun aynı zamanda Sovyet Pasifik kıyılarına yolu açtığı gerçeği dikkate alınırsa daha iyi görülür. Sovyetler böyle bir amaca sahip olmaktan dolayı kurtuluş hareketlerinin yanında yer almak girişiminden vazgeçip onun yerine kendi stratejik çıkarlarına uygun bir tavrı yeğledi. Bundan başka Sovyetlerin son 20 yıl içinde çok farklı ülkeleri desteklediğini gördük; Mısır, Sudan, Uganda, Somali, Angola, Mozambik vb.

Bu ülkelerin bir kısmının devrim ve anti-emperyalizmle hiçbir ilgisi yok. Yine de Sovyetler Birliği'nin (onun yanında Küba ve Doğu Bloku ülkelerinin) bu desteğinin müdahale ve iç işlerine karışmayı önlemek için denge sağlamayı amaçladığı, dolayısıylada haklılığı savunulabilinir. Ancak Afrika Burnu'nda ne karşı çıkılacak bir yabancı müdahale ne de korunacak bir devrim var.

Eğer Sovyetler Birliği'nin sorunu Afrika'da devrimi güçlendirmek olsaydı; EPLF'in (Eritre Halk Kurtuluş Cephesi) ortaya çıkardığı toplumsal değişiklikler, Sov*yetlerin desteği ile Eritre'nin* bağımsızlık hakkını kazanmasını kolaylaştırırdı. Buna ek olarak Sovyetler Birliği'nin alışılmış stratejik girişimleri Haile Selassie rejimi için 1960'dan 1974'e kadar destek sağladı. Şüphesiz monarşiyi devrimcileştirmek için değil !

Afrika'da da dış müdahaleler yeni birşey değil. Fakat günümüzde eğer zamanında kontrol altına alınmazsa tüm kara parçasında felakete yol açabilecek yeni biçimler alacaktır. Müdahaleler sömürgeci fetihler şeklinde olmayıp "**Meşru hükümetlerin daveti üzerine**" olmaktadır. Halkımızın sayısız dertlere katlanmak zorunda kalması "**Orman Kanununu**" benimsemeyip reddettiği içindir.

Devrimlerin ihraç edilebileceğini ne kadar az benimsiyorsak, devletlerin -partilerin- dünyayı yönetmelerini veya hegemonyaları altına almasını da o kadar az benimsiyebiliriz.

Bizim bu düşüncemiz Üçüncü dünyada halkların birçoğu tarafından paylaşılıyor. Avrupa bu gerçekliği kavrayıp bu doğrultuda eşit hak ve karşılıklı çıkarlar temelinde birlikte mücadeleye atılmalıdır. Değilse gelişmeler bizim, yani Üçüncü Dünya ülkelerinin kurbanı olacağı bir savaşa doğru gidiyor. •

Urfa ve Mardin'de 3 Devrimci öldürüldü

Süleyman Tuğcu — Gürcan Özcan — Adnan Zincirkıran

3 PKK savaşçısı şehit oldu

SÜLEYMAN TUĞCU OLAYI

13 Ağustos 1982 günü Cizre yakınları ve Dicle yakınlarında Batman komandosundan gelen 300 kişilik bir askeri güçle, aynı yerde bulunan PKK savaşçıları arasında çatışma çıktı. Uzun süren bu çatışma sırasında Süleyman Tuğcu katledilirken, diğerleri kaçmayı başardılar.

ADNAN ZİNCİRKIRAN OLAYI

Cuntanın kolluk kuvvetlerinin 9 Eylül 1982 günü Urfa'nın Bozova ilçesine bağlı Koçhisar köyüne yaptıkları baskında PKK savaşçısı Adnan Zincirkıran katledildi. Olay şöyle meydana geldi: Bir ihbar üzerine 9 Eylül 1982'nin gecesi (saat 01 sularında) gerçekleşen baskın sırasında Adnan Zincirkıran ile birlikte iki kardeşi de tutuklandı. Yakalandıkları anda Adnan'ı iki kez asarak boğmaya çalışan kolluk kuvvetleri, halkıda köy meydanına toplayarak falakadan geçirdiler. Ve kitlenin gözleri önünde Adnan'a ağır işkenceler uyguladılar. Bu işkenceler sırasında sürekli **"PKK'lı olmanın cezası işte budur"** sözlerini tekrarlayarak çevredekilere gözdağı vermeye çalıştılar. Sabah saat 13.00'e kadar süren bu işkencelerden sonra Adnan'ı ve iki kardeşini Urfa'ya götürdüler. Aralıksız devam eden işkencelerin ardında Adnan'ın iki kardeşi koma halinde hastaneye kaldırıldı. Adnan'ı ise yaptıkları işkencelere rağmen, istedikleri sonuca ulaşamayınca **"Narsi"** köyü yakınlarındaki bir uçurumdan atarak katlettiler. Ölümüne intihar süsü vermeye çalıştılarsa da bunda başarılı olamadılar. Adnan'ın cesedi olaydan bir hafta sonra **"Lordin"**'li köylüler tarafından Fırat nehrinde bulunarak gerçek ortaya çıkarıldı.

Bunun üzerine **"Lordin"** köylüleri de baskılara uğradılar.

GÜRCAN ÖZCAN OLAYI

31.8.1982 günü faşist kolluk kuvvetleriyle PKK partizanları arasında çıkan çatışma sonucu, Gürcan Özcan katledildi. Olay Ceylanpınar **"Şekerli"** köyü yakınlarında meydana geldi. Yanında bulunan diğer devrimciler ise ateş çemberini yararak kurtulmayı başardılar. Gürcan Özcan aynı gün askerler tarafından alelacele **"Dereberiye"** mezarlığına gömüldü.

Hüseyin Balkır serbest bırakılmalıdır!

Alman polisi 14 Eylül 1982 tarihinde Hüseyin BALKIR adındaki bir devrimciyi **"interpol tarafından arandığı"** gerekçesiyle Aachen sınır kapısında yakalayarak göz altına almıştır. Daha sonra çıkarıldığı mahkeme tarafında tutuklanarak cezaevine gönderilen H.Balkır, Faşist Cuntaya teslim edilmek istenmiştir.

Fransa'ya iltica talebinde bulunmuş olan H.Balkır'ın bu talebi kabul edilmiş ve kendisine Fransa Devletince iltica pasaportu verilmişti. Elindeki bu pasaportla Almanya'ya gelen ve 12 Eylül mitinginden sonra tekrar Fransa'ya dönmek isteyen arkadaşı, F.Almanya polisi Aachen sınır kapısında **İnterpolce arandığı gerekçesiyle yakalayıp hapse attı.**

TKP/ML Davası sanığı olarak idam talebiyle uzun süredir aranmasına rağmen yakalanmayan H. Balkır Cunta tarafından vatandaşlıktan çıkarılmıştı.

Bu olay F.Almanya'nın **"Birleşmiş milletler"** ve **"İnsan Hakları"** kararlarını açıkça ihlal etmesidir. H. Balkı'ın elindeki pasaport uluslararası bir pasapottur ve onun her türlü sorumluluğu o pasaportu veren ülkeye aittir.

Fransanın kendisine iade taleplerini bile reddeden F.Almanya bu tür uygulanmalarıyla cuntanın kolluk kuvveti durumuna düşmektedir.

F. Almanya kendi ülkesindeki siyasi ilticacılara karşı yaptığı baskı, kimseye iltica vermeme, **"geriye iade"** vb. uygulamaları yetmiyormuş gibi şimdi de başka ülkelerin **"siyasi mülteci"** olarak kabul ettiklerine el uzattı.

F.Almanya bu tür uygulamalarıyla Cuntayla doğrudan işbirliği yapmaktadır. Cuntaya, Avrupadaki ilerici Devrimcileri yakalattırmak için yeni imkanlar sunmaktadır. Zaten birçok devrimciyi **"Terörist"** ilan edip İnterpol'e bildirmiş olan Cunta, bundan sonra hangi devrimci hakkında İnterpol'ce arama emri çıkartmaz ki?

F. Almanya, faşist cuntanın verdiği *düzmece ve sahte bilgilerle* çıkmış olduğu **"siyasi mülteci avı"**'na son vermeli, Uluslararası anlaşmaları hiçe sayan, Anti-Demokratik uygulamaları yürürlükten kaldırmalı, Faşist cuntaya teslim etme hesabını yaptığı H. BALKİR ve On'larca devrimci Arkadaş derhal serbset bırakılmalıdır.

HARP OKULU TALEBELERİNİN HANNOVER'DE KARŞILANMASI ENGELLENDİ

Ülkemiz halklarını teslim almayı, yok etmeyi hedefleyen faşist generaller çetesi, namluların tehdidi altında sürdürdükleri zorba iktidarlarını yasallaştırmak için çırpınıyorlar.

Bir yandan faşizmi kurumlaştıran Anayasalarını zorla, süngülerin ucu gösterilerek kabul ettirmeye, bunu da **"demokrasiye dönüş"** sahtekarlığıyla yapmaya çalışan faşist cunta, diğer yandan uzun vadeli çıkarları açısından geleceğini tehlikede gördüğünden **"iç güvenlik"**tedbirleri almaya oldukça özen gösteriyor. Bu yüzden paşalarını, maşalarını yurtdışına yollayarak, halklarımıza karşı eğitmeyi, ülkemizdeki faşist baskı aygıtlarını daha gelişmiş bilgi ve modern bilgisayarlar ile donatmayı son derece gerekli görüyor.

Ülkelerinde **"terörist"** ilan edilen halklara karşı, başarılı olmuş teşkilatlardan bilgi alışverişleri sağlanarak, gizli polis ile ünlü özel komando birliği (GSG-9) gibilerin deneylerinden yararlanmaya çalışılıyor. Böyle bir amaç için 15 Eylül 1982 çarşamba günü Honnover'e gelecekleri önceden haber alınan Harp Okulu talebelerinin, Alman Ordusu subayları ile tanışma ve kabul töreni güçlü bir gösteri ve kamuoyu çalışmasıyla engellendi. Ülkemizdeki faşist cunta tarafından gönderilen Harp Okulu talebelerinin Honnover'e geleceği haberi alınır alınmaz harekete geçen başta BİRKOM olmak üzere tüm ilerici-devrimci (Alman ve Türkiyeli) kuruluşlar binlerce bildiri dağıtıp kamuoyu çalışması yaparak böyle bir randevuya imkan tanımadılar.

15 Eylül günü Honnover Belediye Binası ve Hükümet Sarayı önüne toplanan anti-faşistler, tüm Hannover'in yerel gazetelerinin yazdığı gibi, bu kabul töreninin engellendiğini öğrenince, eylemlerine bir miting ile son verdiler.

ALMAN MALİ - ASKERİ YARDIMINA HAYIR !

Honnover BİRKOM taraftarları

Karlsruhe'de gösteri ve yürüyüş yapıldı

Türkiye ve Türkiye Kürdistanındaki idam, işkence ve katliamları ve son Diyarbakır Katliamını protesto etmek amacıyla 22.9.82 Çarşamba günü Mannheim'de bir kilise Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimciler ve Almanlar tarafından işgal edilmiştir. Kilise işgali basında ve çevrede büyük bir yankı uyandırdı. İşgal saat 10.00'dan 14.30'a kadar sürdü ve yapılan basın toplantısıyla sona erdi.

Buna bağlı olarak yine aynı doğrultuda 2.10.82 tarihinde cumartesi günü Karlsruhe Başkonsolosluğu önünde saat 11.00' e doğru kısa bir zaman kapsayan bir korsan gösteri düzenlendi. Korsan gösteride konsolosluk karşısına bomba süsü verilmiş iki adet pankart asıldı ve bir adet general kuklası yakıldı. Ayrıca olay anında tüm çevrede bildiriler dağıtıldı. Olay Karlsruhe çevresinde büyük yankılar uyandırdı. Bombalı pankartlar uzman polisler tarafından bir saatten fazla süren uğraşılardan sonra indirilebildi. Olay esnasında ve sonrasında çevre trafiğinde büyük aksamalar oldu. Eylemden sonra polisin Karlsruhe içinde yaptığı operasyonlar sonucu 14 arkadaşımız yakalanarak gözaltına alındı. Arkadaşlarımız 24 saat nezarette kaldıktan sonra avukatlar ve çeşitli demokratik kuruluşların müdahalesi sonucu serbest bırakıldı.

Bremerhaven'de Devrimci İşçi çalışması devam ediyor

Bölgemizde (Bremerhaven'de) geçen ay, yabancı düşmanlığına karşı dostluk haftası yapıldı. Organize eden (bizler ve Jugendamt) oldu. Bunun dışında diğer demokratik kuruluşlara da çağrı yapıldı. Dernek olarak (FİDEF ve Demokratik İşçiler Derneğide) katıldı. Bizim derneğimiz olmamasına rağmen masa açtık. Ve bunun yanısıra folklor ekibi oluşturduk! Bizim tutarlı ve disiplinli çalışmalarımızın sonucu büyük ilgi topladı. 300'ün üzerinde almanca yayın organımız satıldı. Almanca yayın organlarımız ayrı bir ilgi topladı. Bizim için de önemli olan da bu oldu bu zamana kadar. İlk defa yapılıyordu Alman ve Türk kamuoyunun üzerinde olumlu etki bırakmamızı diğer siyasi yapılanmaları rahatsız etmiş olacak ki bizim çalışma alanımızı daraltmaya çalıştılar ve oportünist tavırlarını perde arkasında oynamaya çalıştılar.

Bizim için en önemli yanı bundan sonraki süreçte buradaki çalışmalarımıza ışık tutmaya ve kendimizi sağlıklı bir şekilde değerlendirmemize hizmet etti. Bu zamana kadar çalışmalarımız zemin oluşturma süreci bundan sonraki dönem ise maddi güç olma dönemine girmemiz. (Dernekleşme süreci) Amacımız bu süreci daha da yetkinleştirmek.

Hannover Başkonsolosluğu önünde bombalı pankart eylemi

Ülkemizi kan gölüne çeviren faşist askeri cuntanın Türkiye ve Kürdistan'daki insanlık dışı uygulamalarını, idam-işkence ve katliamlarını, protesto etmek için 18 Eylül 1982 Cumartesi sabahı, cuntanın genarallerin dış temsilcileri, çanak yalayıcılarından biri *olan Hannover Başkonsolosluğu*'nun giriş kapısına Almanca ve Türkçe **"Faşist Cunta'nın Katliamlarının Hesabını Soracağız!"** yazılı bomba süsü verilmiş bir pankart bırakılmıştır.

Hannoverli devrimciler tarafından gerçekleştirilen ve Diyarbakır Cezaevinde açlık grevinde ölen 5 devrimci ve hayatlarından endişe edilen 11 devrimcinin anısını yaşatmayı hedef alan bu eylem sırasında, ayrıca faşist cuntanın kan dökücülüğünü sembolize etmek için konsolosluk girişi kırmızı sıva ile boyanarak, konsolosluk camına generaller çetesinin kanlı yüzünü teşhir eden bir duvar gazetesi de yapıştırılmıştı.

Pankartın fark edilmesinden sonra sabahın erken saatlerinden itibaren olaya el atan Hannover polisi, konsolosluğun bulunduğu alanı kordon altına alıp, trafiği kapatarak, çevredeki binaları boşaltmıştır. Wiesbaden'den özel bomba uzmanları gelene kadar, şehir merkezinde hayatın durması sonucu, Alman ve Türkiyeli pek çok insan olayı ilgi ile takip etmiştir. Nihayet sabah 9.00'a doğru teknolojinin en ileri seviyesindeki araçlarla donatılmış bir polis laboratuarı gelerek, olay yerinde incelemelere başlamıştır. Uzaktan yönetilen tank şeklinde bir araç getirilmiş ve bu araçla bombanın röntgeni ve filmi çekilmiştir. Polisin sahip olduğu bu en son model araç, ifade edildiği üzere, merdivenlerden de çıkabilmekte, ön tarafındaki çelik kollarla kapıları yada engelleri kırabilmekte ve ucuna yerleştirilen kamera ile gelişmeler izlenebilmektedir.

Fakat 1-1,5 saat süren yoğun araştırmalardan sonra, **"bomba"**-nın, kablolarla sarılmış 5 adet mumdan başka birşey olmadığı anlaşılabilmiş ve pankart 11.00 sıralarında indirilebilmiştir. Hannover'de gerçekleştirilen bu eylem başka şehirlerde düzenlenen eylemlerle de güç kazanmış, faşist askeri cuntaya karşı verilen mücadelenin, cunta gidene kadar süreceği kitlelere açıklanmıştır.

Lübnan katliamı üzerine ortak açıklama

- 26 Mart Bağımsızlar Hareketi (Uruguay),
- MİR Devrimci Solcular Hareketi (Şili),
- 19 Nisan M-19 Hareketi (Kolombiya)

Yukarıda adı geçen örgütler aşağıdaki ortak açıklamayı yapmışlardır.

İsrail'in bombalarla, makinalı tüfeklerle yaklaşık 50 bin kişinin hayatını kaybetmesine yol açan saldırıları ve bu saldırıları sade sözde protesto eden kendilerini "**medeni diye adlandıran bu ülke hükümetleri**"nin ortak meslekdaşları BEGİN'e karşı gerçek anlamda karşı çıkmaları gerektiğini hatırlatmaktalar.

Siyonizm, kendi halkının tarihini unutup ona ihanet ederek takip edilen konumundan takip eden konuma geçmiştir.

Halkların kıyımı, canilik, ırkçılık konularında düne kadar kendi halkını yerle bir eden nazilerle yarışıyor.

Israil siyonist hükümeti ve Amerika Filistin halkını ve onların yegane meşru temsilcisi FKÖ'yü tüm dünyanın gözü önünde yok etmek istemekteler.

ABD emirleri doğrultusunda hareket eden Begin Hükümeti Amerika'nın bölgedeki polis görevini üslenmiş ve sürekli verdiği sözlerden dönmektedir. Bu düşmanca girişimin başında Beyrut'dan 40 km. uzakta kalacağını daha sonra Batı Beyrut'a dokunmayacağını, daha sonra da Lübnan halkına karşı soykırımında bulunmayacağını iddia etti. Tüm verilen bu sözler Amerika'nın açık desteği sayesinde yerine getirilememiştir. ABD Birleşmiş Milletlerde İsrail'e karşı önlem alma girişimlerini veto etmiş silah ve kredi vermeye devam etmiştir. Çok açıktır ki İsrail Reagan Hükümetinin yardımı ve arzusu olmadan böyle bir katliamı yapabilecek durumda değildi. ABD'nin Orta, Güney Amerika ve Vietnam halklarının öteden beri tanıdığı savaş yanlısı sağ duyusunun çehresi gün ışığına çıktı. Arap Hükümetlerinin ve Arap kitlelerinin sağır sessizliği içinde 9 haftadan fazla süren savaş son olmayarak, burada yalnız Filistin ve Lübnan bağımsızlığının söz konusu olmadığı, aksine ya İsrail'in bütün bölgede hegomonyasını zorla kuracağı, ya da tüm arap güçlerinin birleşerek İsrail - Kuzey Amerika saldırısını ortaklaşa yenmesinin olduğu görülmesindedir.

- Filistin Halkına ve onun temsilcisi Filistin Kurtuluş Örgütüne ve dünyanın bu cesur ve savaşkan bölgesinde bulunanlara, candan, militan ve devrimci dayanışmamızla,

- Onların savaşı bizim da savaşımızdır

ABD'de Türkiye-Şili dayanışma gecesi

BUFALLO.3.10.82'de 3 saat süren gece de, Halkın Fedaisi(A)-Iran ve Workers World Party-ABD tarafından okunan dayanışma mesajlarından sonra, yarımşar saatlik biri Türkiye'ye, biri de Şili-ye ait olmak üzere iki konuşma yapıldı. Türkiye'li konuşmacı, 12 Eylül'e kadar olan dönemin sınıfsal yapısını, ABD Emperyalizminin Türkiye ile ilişkisini ve ülkemizde nasıl çarpık dışa bağımlı bir kapitalist sistem kurduğunu , devletin süreç içerisinde faşistleştirildiğini, sınıf mücadelesini ve 71 Devrimci Hareketini anlattıktan sonra 12 Eylül'ün neye dayalı ve hangi sebeplerle gerçekleştirildiğini; ve 12 Eylül'den sonra ülkemizi ekonomik ve politik olarak ne duruma getirildiğini genel hatlarıyla açıkladı. Konu Şili'ye bağlanıp, her iki cuntanında ABD emperyalizminin kuklası olduğu vurgulandıktan sonra, Amerikan halkının da tüm dünya halklarına kan kusturan bu emperyalizme karşı kendi içinde mücadele etmesi ve dünyanın her tarafından yükselen kurtuluş savaşlarına omuz vermesi gerektiği belirtildi.

Gece boyunca cuntayı kınayan, teşhir eden BİRKOM imzalı ingilizce bildiriler dağıtıldı.

Geceye kısa bir ara verildikten sonra Şili ile ilgili "**Dünya halklarına**" adlı bir film gösterildi. Film de işkence sahnelerinden Pinoşet Cuntasının Şili halkı üzerinde uyguladığı zulüm sahnelerine kadar çeşitli bölümlerin olması, cuntaları teşhir etme açısından gecemizi daha da bir somut kıldı.

Filmden sonra üç ayrı tartışma bölgesi oluşturuldu.

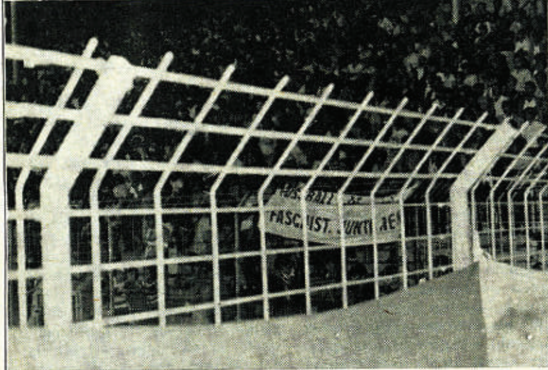
1. "**Uluslararası dayanışma**" bölümünde siyasi tutuklular, kayıplar, idam edilenler, işkenceler, mahkemeler, demokratik haklar ve mücadelenin durmayacağı konuları yer alıyordu.

2. "**Ezilen uluslar ve azınlıklar**" bölümünde ise Türkiye'de Kürt ulusu; Şili'de Mapuçi yerlilerinden bahsedildi.

3. "**Ezilen kadınlarımız**" bölümü de birçok Amerikalı bayan arkadaş tarafından ilgi ile takip edildi. Tartışmalardan kadınların kurtuluşunun da devrimle olacağı vurgulandı. Bu bölümde, Türkiye-de ve Şili'de bulunmuş ilerici ABD'li bayan arkadaşlarında olması tartışmaları daha da olumlu ve yapıcı bir hale getirdi.

Özellikle belirtmek isterimki İranlı ve Amerikalı yoldaşların katkısı çok oldu.

Ayrıca duvarlarda çeşitli slogan poster ve resimler vardı. Slogan-lardan bazıları "**Yaşasın Türkiye Şili, İran, El Salvador, Filistin ve diğer tüm dünya halklarının enternasyonalist dayanışması**" "**Türkiye ve Şili'de işkencelere, idamlara, mahkemelere son**" "**Kahrolsun Şili ve Türkiye Cuntaları, yaşasın halk demokrasisi**" "**Yaşasın Filistin Devrimi**" vb...

Trabzonspor maçında cuntayı protesto eylemi

15.9.1982 tarihinde Trabzonspor ile Kaiserslautern takımları arasında futbol karşılaşması olacağı haberini aldık.

Türkiye'deki faşist cuntayı ve Türkiye'de olan insanlık dışı uygulamaları teşhir için iyi bir fırsat olduğuna karar verdik. Çünkü amaç büyük bir ihtimalle Türkiye'de naklen yayınlanacaktı. Bu amaca hizmet için pankartlar hazırlandı (Almanca-Türkçe). Ayriyeten bir Devrimci Yol pankartını balonla havaya uçurmayı ve böylece dikkatı daha çok çekmeyi planlıyorduk. Pankartlarda "**Trabzonspora evet Cuntaya hayır**", "**Faşist Cuntaya Hayır, Tek Yol Devrim**", "**Diyarbakır'da katliam var**" vb. yazılıydı.

Yüze yakın kişi maç öncesinde sahaya girdik. İlk on dakikada bütün pankartlar asıldı. Fakat pankartların politik niteliğinden dolayı sahadaki görevliler tarafından engellenmek istendi. Birkaç sefer tekrar asılmasına rağmen çok uzun süre asılı kalması sağlanamadı. Daha sonra pankartlar açılarak ellerde tutulmaya başlandı.

Yaptığımız (bu tip) ilk eylem olmasına rağmen politik olarak başarı sağladık. Biçime ilişkin bazı hatalarımız oldu. Örn. Sahadaki görevlilerle gereksiz yere tartışılması, sahanın yeterince tanınmaması vb.

Bu eylem, aynı zamanda gelecekteki mücadelemizde koyacağımız eylemler açısından ışık tutucu ve öğretici oldu.

Devrimci selamlar
Darmstadt ve Çevresi Devrimci Yol Sempatizanları
Yaşasın Devrimci Mücadelemiz
Zafer Devrimci Yolumuzda
Emekçi Halkların olacaktır

Salzbur'da cuntayı protesto yürüyüşü

Türkiye'deki faşist cunta ikinci yılını doldururken Avusturya'nın Salzburg kentinde de protesto edildi. Salzburg, İnsburg ve Voralberg'den Devrimci Yol taraftarlarının düzenlemiş oldukları yürüyüşe Avusturyalı anti-faşist gruplarında katılımıyla faşist cuntanın idam ve katliamları protesto edildi. Yürüyüş boyunca Türkçe ve Almanca bildiriler dağıtıldı. Daha yürüyüşün başlangıcında faşist cuntanın temsilcisi konsolosluğun ve Avusturya polisinin işbirliği ile (temsili) idamları protesto eden sehbanın taşınmasını engellemelerine rağmen, yürüyüş büyük bir olgunluk içinde Salzburg Bahnhof'unun önünden başladı. Yürüyüşe katılanlar Türkiye Konsolosluğuna gidinceye kadar devrimci sloganlarla cuntaya ve faşizme karşı olan kin ve nefretlerini dile getiren sloganlar attılar. Yürüyüşün bitiş yerine varıldıktan sonra Türkiye'deki baskı ve işkenceleri anlatan bir konuşma yapıldı. Avusturyalı bir öğretmen arkadaşda almanca olarak faşizmi protesto eden bir konuşma yaptı. Miting Devrim andı içilerek düzenli bir şekilde dağıldı.

Yunanistan'daki Türkiyeli Devrimcilerin açıklaması

Yunanistan'da 13 Eylül mitingi ve gerçekler

Bizler, Yunanistan'da bulunan Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimciler olarak, 12 Eylül faşist-askeri cuntasının, 2. yılını doldurması nedeniyle, Yunanistan Öğrenci Federasyonu olan (EFE) ile Atina'da beraber bir miting düzenledik. 13.9.1982'de akşam saat 7.00'de Profilo denilen alanda toplanan kitle slogan ve marşlar söyleyerek, pankartlarını açmış yerlerini almışlardı.

Biz Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimciler maskeli olarak bulunuyorduk, mitingin düzenleniş amacına yönelik konuşmayı yapacağımız zaman, miting alanında fotoğraf çekenlerden birinin dikkatimizi çekmesi üzerine hemen, biz mitingi düzenleyenler tarafından gereken araştırmanın yapılması sonucu, bu şahsın Yunanistan'ın Türkiye Büyükelçiliğinde görevli askeri ateşe Kurmay Hava Subayı Yarbay Osman Boyalar olduğunun anlaşılması üzerine, fotoğraf makinası ve kimliği alınarak, gerek bizler gerekse Yunanistan'lı ilericiler tarafından dövüldü. Bu işkenceci ajan daha sonra polisin müdahalesi ile alınarak hastaneye götürüldü. Ayrıca bu ajanla beraber, Kara Kurmay Albay Yunanistan Askeri Ateşesi Baha Tüzüner ve kimliği tespit edilemiyen iki kişi daha bulunuyordu. Bu unsurlar, ajanın ortaya çıkması sonucu hemen ortaya çıkmışlardır. İşte bunlar kim? Ne arıyorlar miting alanında? Ve silahlı olarak. Tüm bunlar, faşist cuntanın yurtdışına yönelik emellerini açıkça ortaya koyuyor. Bu katiller grubunun amacı açık provakasyon! Devrimcilere, yurtseverlere ve tüm ilericilere karşı bu kiralık, karanlık güçlerce yapılacak saldırılarla, kendisine karşı geliştirilen devrimci çalışmayı engellemek !

Bütün bu olaylarla birlikte mitingimiz devam etti. Saygı duruşundan sonra Türkiye ve Kürdistan devrimcileri adına hazırlanan konuşma metni okundu. Daha sonra DİSK'li bir yurtsever konuştu. Konuşmaların akabinde, hazırlanan siyah çelenk, önde idam sehbasından sallanan cuntanın şefi Evren'in maketi, onu takiben faşist askeri diktatörlük pankartı ve sıralar halinde yerlerimizi alarak, Yunanistan'daki, Türkiye Büyükelçiliği'ne doğru "**Kahrolsun Askeri Faşist Cunta**", "**Yaşasın Türk-Kürt-Yunan Halklarının Kardeşliği**", "**Kahrolsun Emperyalizm ve Siyonizm**", "**Yaşasın Filistin ve Lübnan Halklrının Direnişi**","**İdamların İşkencelerin Katliamların Hesabı Sorulacaktır**" gibi sloganlar Türkçe ve Yunanca atılarak kortej yürüdü. Parlamento binasına geldiğimizde, Yunan polisinin barikatlarıyla karşılaştık, Türk Elçiliği Atina komiserliğine başvurarak can güvenliğimiz alınsın tarzında olmuştur. Bu durum atılan sloganların ve devrimci muhalefetin canlılığı karşısında ne kadar korkak ve çürümüş olduğunu göstermekteydi cuntanın temsilcilerinin.

Bunun üzerine polisin müdahalesi sonucu zorunlu olarak, sadece siyah çelenk ve üzerinde idamların, işkencelerin katliamların hesabı sorulacaktır yazısıyla polis denetiminde elçiliğe götürülerek, elçiliğin önündeki yüzlerce polisten oluşturulan barikatın önüne bırakıldı.

Mitingimiz Atina'nın en kalabalık caddesi olan Akademiye'den devam ederek tekrar ilk başladığı alan olan Profilo'ya geldi. Orada Amerikan bayrağına sarılı idam sehbasında sallanan faşist cunta şefi Evren'in maketi yakıldı ve DEVRİMCİ ANT içilerek sakince dağıldık. Bu mitinge Yunanistan'da bulunan bütün devrimci siyasi güçler katıldı. Devrimci Yol, PKK, Acil, HK, Partizan, TKP, TKEP, TKP-B, Devrimci Savaş ve diğer bağımsız yurtseverler mitingde ve çevrede halka 10.000 bildiri ile 3000 el ilanı dağıtıldı.

Miting akşamı ve sonrası 4-5 gün Yunanistan basını ve televizyon-radyosu olaya yer verdi. "**Profilo meydanındaki mitingde Türk ajanı devrimcilerin fotoğrafını çekmek isterken yakalanarak linç edilmek istendi ve provakatör-ajan hastanede komada**" biçiminde başlık altında olayı tartıştı.

Bu olayın yankıları devam ederken gerek bir takım Yunan gerici gazeteleri, gerekse faşist cunta ve basının yalan ve demagojik çabalarını etkisizleştirme amacıyla olayın ve mitingin 3. günü, Mülteciler Komitesi olarak bir basın toplantısı düzenledik. Atina Hukuk Fakültesi'nde düzenlenen basın toplantısına 15 yerli ve yabancı basın mensubu katıldı. Miting ve olayla ilgili basına açıklamalarda bulunurken, aynı zamanda Türk faşist cuntasının uygulamalarını protesto amacıyla, 15 Temmuz 1982'de ölüm orucuna giden, PKK Merkez Komite üyelerinden M. Hayri Durmuş, Kemal Pir ve diğer parti üyelerinden Mustafa Karasu, Bedrettin Kavak ve Ali Çiçek'in 8 ve 13 Eylül'de şehit düşmeleriyle ilgili hazırladığımız bildiriyi ve resimlerini basına dağıtttık, daha sonra Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimciler olarak, bugünkü cuntanın uygulamalarına ilişkin işkence resimleriyle ilgili açıklamalar yaptık ve Cuntayı bir kez daha kamuoyuna teşhir ettik.

Devrimci Selamlar
Türkiyeli ve Kürdistanlı Devrimciler

Baştarafı sayfa 9'da

ALMANLARLA ORTAK ÇALIŞMA ÜZERİNE

İnsanları sürü olarak görmemek lazımdır. Politikalar bir başka yerde üretilir, işler bir başka yerlerde yapılır olmaktan çıkarılmalıdır. Pratikte yer alan her insan aynı zamanda karar verme mekanizmalarının da bir yerlerinde yer almalıdır. Bunlar bizim "sosyaliszm anlayışımız"la ilgilidir ve bunları savunuruz. Geçerliliği her insan içindir Alman olsun, Türkiyeli olsun, her insan içindir. Biz bunun uğraşı içindeyiz ve mekanizmalarını yaratmak için "Nasıl bir Sosyalizm" sorusu altında geniş tartışmalar yapıyoruz. Bunu örgütlülükler içinde nasıl halledebiliriz? Sorun, altını çizerek söylemek lazım örgüt olarak nasıl çözülecektir? Böylesi bir sorun Türkiyeli devrimciler olarak tek başına bizim sorunumuz değildir. Dünya devrimci hareketleri bugün bunu tartışmaktadır. Nasıl bir demokrasi? Nasıl bir Hiyararşi v.s. v.s.

Şimdi, "Almanlarla işbirliğini işlevsel perspektifle algılama" eleştirisi ne anlama geliyor. Biz kendi örgütümüzdeki insanlarla "işbirliğini" işlevsel perspektifle algılamamak için tüm mekanizmaları yaratıp onları işletmeye başlayabildikmi? Memur, müdür ilişkileri yıkılıp atılabildi mi? Dünya da her hangi bir sosyalist hareket, sosyalist ülke *bu sorunu çözebildi* mi? Alman solu kendi bünyesi içinde bugün büyük ölçüde aynı sorunla karşı karşıya değil mi?

Bugün Alman solu, bunu, yani doğru sosyalist ilişkilerin nasıl bir biçimde örgüt içinde yerleştireceğini, Almanların, almanlarla "işbirliği" işlevsel perspektifle görmemesi için ne yapılacağını keşfedebilmişler midir? Burada, bu sorulardan sonra tartışma örgütmü örgütsüzlükmü diye diye yürütülmelidir. "Alman solu" içinde bulunduğu sosyal şartlar dolayısıyla, kafasında "devrim" diye ,"iktidar" diye bir dert olmadığından çözümü örgütsüzlükte bulmuştur. Biz, "Türkiye solu" ise (Burada Devrimci Yol demek daha uygun düşerdi) yine içinde bulunduğumuz sosyal ve siyasal şartlar nedeniyle ve kafamızda koskoca bir devrim sorunu olduğundan, çözümü örgütlülükte buluyoruz. Ve tartışmayı örgüt içinde sürdürüyoruz.

Evet herşeyi pratikte yer alan her insanla tartışabilmek gerekir. Bunun şartları çalışma yaptığımız ülke Almanya'da Türkiye'nin illegal şartlarına karşı, daha uygundur. Alman arkadaşlarımızda yapılan tüm eylemlerin biçimi, zamanı, uygunluğu v.s. üzerine karar verme mekanizmaları içinde yer almalıdırlar. Bu büyük ölçüde yaratacağımız ortak örgütlülükler içinde mümkün olacaktır. Ama herşeyi tartışacağız diye, tartışmaları işlerin önüne engel dikmemeliyiz. Almanya'da kısmen bize de bulaşmış bir hastalık vardır. Bu hastalık "Machen wir noch eine toplantı" -bir toplantı daha yapalım- espirisiyle ifade edilebilir. Ortak karar alma mekanizmalarının işletilmesi bu hastalığı arttırır biçimde değil, aksine tedavi eder biçimde olmalıdır.

Duisbur yürüyüşü ve Açlık grevleri nedeniyle yöneltilen eleştiriler de bizce anlamsızdır. Türkiye'de çeşitli olaylar gelişirken ve onlara anında tepki göstermek gerekirken, "bize sorulmadı" tartışması yapılamaz. Cunta, Diyarbakır katliamını yaparken bize de sormadı. *Tartışma bu noktada* yine örgüt veya değil tartışmasına dönüşüyor. "Örgüt"ü savunan insanlar, kendi isteklerinin dışında, kararı alınırken kendilerine sorulamayan şeylerin, eylemlerin yapılması *gerektiğini baştan kabullenmişlerdir.* Tavır, kararın alınmasında ben yoktum, içinde de yokum olamaz. Bir eksiklik varsa, eylem sonunda, birdaha yapılmaması için tartışılmalıdır.

Bu tavır Almanların (Alman solunun) *bugün içinde bulunduğu* örgütsüzlüğün nedenidir. Ve bu tavrın adı küçük burjuva bireyciliğidir.

SONUÇ:

Açlık grevine ve Duisburg yürüyüşüne ilişkin eleştirileri yöneltenler durup şunları düşünmelidir. Duisburg yürüyüşüne ve açlık grevine az sayıda almanın katılmasının sebebi bizim onlarla eylemlerden önce az yada hiç tartışmamamız değildir. Filistinliler katledilirken tepkisiz kalan Almanlar da aynı Almanlardır. Üstelik tartışırken hangi Almanla tartışacağız? Hans'la tartışıp Jurgen'i unutursan, Jurgen aynı eleştiriyi yapacaktır yada tam tersi. Anlatılmak istenen, birlikte oturup tartışacağımız Alman örgütleri yoktur, var olanlar yığın örgütleri değillerdir. Tartışmak durumunda olduğumuz örgütlülükler ise, kuruluşlarında bizim büyük katkılarımızın olduğu Türkei Komiteler gibi örgütlülüklerdir.

Frankfurt Türkei Komitenin eleştirisinin samimi olduğuna inanıyoruz. Sorun birlikte ortak karar verme mekanizmalarının yaratılmasıdır. Bu mekanizmalar yaratılırken Türkiyelilerin Almanlardan, Alman işçi sınıfının mücadele geleneğinin daha zengin olması, demokrasi geleneğinin daha oturmuş olması itibariyle öğrenecekleri vardır. Biri birimizden bu anlamda öğreneceğimiz şeyler çoktur. *Ama herşeyiçözmüş bilen* edasıyal eleştiri yapılamaz. Ayakları mız da yarın Türkiye'ye giderse ve bu *istenmeyen birşeyse suçlusu* en az *Türkiyeliler kadar* Almanlar da olacaktır. Burada, Türkiye'ye ve Almanya'ya ilişkin görevlerimizi diyalektik bir bütünlük içinde kavramamız gerekir. Pratik çözümler tartışılmalıdır. Frankfurt Türkei Komitenin yazısına bağlı kalarak teorik düzeyde yazılan bu yazı pratik ifadelerini bulmak zorundadır. Böylesi yani pratiğe ilişkin bir tartışmanın ise, aydan yürütülmeye hiç tahamülü yoktur.

Kürşat-Hamburg

Nasıl bir teorik eğitim

gibi sorunun bir de böyle bir yanı var. Ayrıca sürekli not tutma bizlere yazma alışkanlığını da kazandıracağı için çok zorluk çektiğimiz bu konuda birçok güçlüğü aşmamız sözkonusu olabilecektir.

HEM KİŞİSEL HEM KOLLEKTİF EĞİTİM

Buraya kadar anlattıklarımızın gelip dayandığı bir yer var: **kendimiz.** Yani, bizim bu konuya vereceğimiz önem ve sorunu bir görev olarak görüp-görmememiz belirleyici olacaktır. Bu anlamda bu görevi yerine getirme isteğimiz teorik eğitimi ciddi bir iş olarak kabul edip, etmememiz belirleyici bir etkendir. Bu nedenle kendimiz teorik eğitime özel bir ilgi göstermezsek, teorik eğitimi bir ihtiyaç olarak ele almazsak, zamanımızı ve okuduklarımızı değerlendiremezsek, kendimiz açısından, mücadele açısından olumlu sonuçlar çıkartamazsak, bu konuda kendimizi sürekli sınava *çekmezsek* başarılı *olmak* mümkün değildir. Tabidir ki kişinin bunları tek başına yapabilmesi oldukça zordur. İşte bu *noktada kol*lektif eğitim gündeme gelmektedir. Kollektif eğitim, birden fazla kişinin konu üzerinde düşünmesini, tartışmasını, sonuçlar çıkartmasını sağlayacak, birbirimize yardımcı olmamızı getirecek, ötesi, kişilerin birbirini eğitmesini, denetlemesini sağlayacaktır. Ama bunları iyi programlanmış, süreklilik kazanan bir kollektif çalışma sağlayabilir. Aksi takdirde *kollektiflik* adına, kollektif eğitim adına kişilerin kendi eğitimlerini yapmalarının önüne geçilecek, kişilerin gelişmesine engel olunacaktır.. Böylesi bir kollektif eğitime, ciddi, sağlıklı, programlı bir kişisel eğitim elbette tercih edilmelidir. Fakat öncelikle kollektif eğitimin hayata geçmesi için çaba harcanmalıdır.

Buraya kadar anlatmaya çalıştıklarımızı özetlersek; Hareket noktamız kendimiz olmak zorundayız. Bu işi öncelikle bizim başarmamız gerektiğinin bilincine varmalıyız. Hareket noktamız devrime yararlı olmak, harekete yararlı olmak olmalı. Hareket noktamız hep ilerletici, sorunları çözmeye doğru, gerçekçi bir platform olmalı, üretken bir platform olmalı. Yine hareket noktamız bir yerden başlamaya karar vermek ve başlamak olmalıdır.

Bir noktayı daha belirterek bitirelim. Teorik eğitimimiz hangi düzeyde olursa olsun, ne kadar ciddi eğitim çalışmalarının içinde olursak olalım yeterli değildir. Önemli olan okuduklarımızı, öğrendiklerimizi hayat içinde bulabilmek, uygulayabilmek, yaşyabilmektir. Unutmamalıyız ki -Le*nin'in deyişiyle-; okunan kitaplar*la hayat çok farklıdır. Eğer öğrendiklerimizi, bilgilerimizi hayatın içinde -yaşadığımız şartları gözardı ederek- bire bir uygulamaya kalkarsak çok farklı sonuçlarla karşılaşırız. Teori ve pratiği birbirine uyumlu bir biçimde ve birlikte hayata geçirmek zorundayız. Aksi, teorik eğitim kafa*mızda gereksiz, hiçbir işe yara*mayan bir bilgi birikimi olarak kalacaktır. ●

Akdeniz Gençlik Festivali yapıldı
Festivale DEV-GENÇ katıldı

İspanya'da 21-29 Ağustos 1982 tarihleri arasında yapılan 1. Akdeniz Gençlik Festivali'ne Türkiye Gençliğini temsilen DEV-GENÇ katıldı.

1. Akdeniz Gençlik Festivali'ne, Mısır, İspanya, Fransa, Yunanistan, Malta, Manoko, Cezayir, Yugoslavya, Tunus, Libya, Lübnan, Polisaryo, FKÖ, Suriye ve Türkiye katıldı.

Festival, Akdeniz ülkeleri ilerici ve devrimci gençliği arasında ve halkları arasında güzel bir dayanışma ve kardeşlik örneği oldu.

21-29 Ağustos tarihleri arasında İspanya'nın Valencia şehrinde düzenlenen ve Türkiye'yi temsilen DEV-GENÇ'in katıldığı 1. Akdeniz Gençlik Festivali, halkların *birlik ruhunun geliştiği, dayanış*ma azminin arttığı ve güçlendiği bir eylem alanı oldu. İzleyenlerin beğenisini kazanan ve çevre halkının samimi ilgi ve desteği ile karşılanan Festivale, bizler dışında; Mısır, İspanya, Fransa, Yunanistan, Malta, Manoka Komünist ve Sosyalist Parti Gençlik Örgütleri, Cezayir Milli Gençlik Birliği, Yugoslavya, Tunus, Libya devletleri gençlik örgütleri, Lübnan Milli Hareketi (MNL), Filistin Kurtuluş Örgütü (PLO), R.A.S.D., Polizaryo, Suriye Gençlik Temsilcisi ve bir kilise ilerici gençlik örgütü de katılmaktaydı. Günün önemi ve olayın güncelliği nedeniyle Festivale ağırlıklı olarak tartışılan ve konuşulan konuların başında, **"Filistin sorunu ve son İsrail saldırısı"** gelmekteydi. Emperyalizmin *Orta Doğu çıkarlarının bir* gereği olarak gündemine getirdiği İsrail damgalı bu son saldırı ve katliam; halkları uyarıcı daha sıkı bir araya getirici ve o anlamda da Festivalin atmosferini değiştirici bir anlam taşımaktaydı. Festival boyunca toplantı ve bilgilendirme masaları ile ülkemiz tanıtıldı. Festivale katılan ülke temsilcilerine *Türkiye ve Türkiye Kürdistanı* hakkında bilgiler verildi. Faşist cuntanın halkımıza ilan ettiği savaş teşhir edilerek, ülkemizin emperyalizmin Orta Doğu'daki çıkarları için taşıdığı önem ortaya kondu. Orta Doğu halklarının ortak dayanışma ve mücadelesinin gerekli olduğu gerçeği anlatıp, bu saldırı ve katliamlar karşısında susan ve seyirci kalanların da Filistin Halkının yokedilmesinde, bir ABD ve İsrail kadar suçlu ol*dukları vurgulandı. Bu gerçek*, yani bizim bu değerlendirmemiz bazı KP'lerin itirazlarına rağmen tutanaklara geçirildi. 5 dilden yapılan açıklamalar geniş ilgi uyandırdı. Festivalin diğer gözler okşayan tablolarından biri de, folklor ekibimizin kültürümüzü temsil etmedeki başarısıydı. Bununla birlikte arkadaşlarımızın aynı kültür gecesinde, **Yunan ve Kıbrıslı** halk oyuncuları ile birarada, el ele, omuz omuza bulunmaları emperyalizmin yoz kültürüne, **"böl-parçala-yönet"** politikasına kültür düzeyinde indirilen en büyük şamar olarak göze çarptı. Folklorcu arkadaşların Yunan ve Kıbrıs halklarıyla aynı kültür gecesinde bulunmaktan duydukları hazzı belirtmeleri yüzlerce kişiyi ayağa kaldırdı. Uluslararası da*yanışmanın bu güzel örneği*, dakikalarca alkış ve sloganlarla karşılandı. Türkiye devrimi için Türk ve Kürt halkları adına içilen Ant'dan sonra, bütün o açık hava parkını büyük bir coşku kapladı ve folklor gösterisi boyunca aynı coşku sürdü.

Tüm festival boyunca Türkiye'deki işkenceleri baskıları anlatan bir resim ve karikatür sergisi açıldı. İspanyolca hazırlanan **Devrimci Yol** ve Türkiye gerçekliğini içeren bir dosya, bütün örgütlere dağıtıldı. Festival sırasında, sadece kendimizi tanıtmadık. Pekçok ülkenin devrimcileriyle, kültürleriyle, tarihleri ile karşı karşıya gelme fırsatını elde ettik. Birçok ülkenin direniş mücadelelerine daha yakından tanık olarak, geçmişteki deney ve tecrübelerinden yararlandık. Bunlardan bazıları *ülkemiz halklarıyla olan* dayanışma ve sorumluluklarını mesajları ile ilettiler.

Lübnan Milli Hareketinin dayanışma mesajı:

"Lübnan Milli Hareket gençliği, sizlerle ve kardeş halklarınızla askeri faşist cuntaya karşı verdiğiniz mücadelede dayanışma içinde olduğunu bildirir. Kardeşler; özgürlük, barış ve demokrasi yolunda birlikteyiz."

İtalyan Komünist Partisi Gençlik Kolunun Mesajı:

Türkiye konusunda geniş bilgilenmeleri olduğunu anladığımız üç sayfalık bir mesaj gönderdiler. 70'li yıllardaki gelişmeleri ve özellikle NATO-Cunta ilişkisini anlatan mesaj, **"Faşist Diktatörlüğe karşı savaşımızda yanımızda olmalarını"** belirtmeleriyle sona *eriyor.*

Palisaryo Örgütünün mesaji:

"Faşist cuntaya karşı mücadelenizde sizinle dayanışma içindeyiz. Kahrolsun, cuntanın Türkiyeli ilerici ve demokratlar üstündeki baskıları. Özgürlük, demokrasi ve bağımsızlık için mücadele vermiş olan tüm politik tutukluların serbest bırakılmasını talep ederiz."

Türkiye ile ilgili dayanışma toplantısı:

*Bu toplantıda özellikle 70'li yıl*larda başlayan Türkiye'deki toplumsal hareketlilik anlatıldı. Faşist cunta'ya karşı sloganlarla sık sık kesilen konuşma, Arapça, İngilizce, Fransızca, İspanyolca ve Türkçe olmak üzere 5 dilde tekrarlandı.

Toplantımızda; Yunanistan, Fransa ve Kıbrıs adına birer dayanışma konuşması yapıldı. Türkiye hakkında daha geniş bilgi vermek için, daha dar bir toplantı yapılacağı kararı alındı. Gelen dayanışma *mesajlarının* okunmasıyla toplantı sona erdi.

Politik Toplantılar ve Politik Rapor:

Politik toplantılar günlerce ve sabahlara kadar yapılan tartışmalarla sürdü. Genel olarak ülke politikalarıydı tartışılan. Hazırlanan **"politik rapor"** taslağına yaptığımız üç itirazın, üçü de kabul edildi. Birinci itirazımız Türkiye'de tek Türklerin yaşadığı yanlış bilgilenmesi üzerineydi. Biz Türk ve Kürt *halklarının tem*silcisi olduğumuzu belirttik ve onların temsilcisi olduğumuzu rapo*ra geçirttik. İkinci itirazımız*, İsrail'in Lübnan'a saldırısında tek suçlunun ABD ve İsrail olduğuna idi. Biz Filistin ve Lübnan halklarının katliamında, buna seyirci kalan gerici Arap ülkeleri ve tüm diğer ülkelerin de aynı derecede sorumlu olduğunu söyledik. Sovyet yanlısı Komünist Partilerinin itirazlarına rağmen bu itirazımızda rapora geçti. Üçüncü itirazımız, Türkiye maddesi ile ilgiliydi. Türkiye ile ilgili maddenin baştan aşağı *bilgi eksikliklerini* içerdiğini söyledik. Maddeyi baştan aşağı *değiştirerek bizim istediğimiz gi*bi rapora soktuk.

Rapor basına, Birleşmiş Milletlere ve İnsan Hakları Komisyonu'na gönderildi.

Ayrıca Lübnan ve İsrail saldırısı konusunda yine aynı yerlere protesto telgrafları çekildi.

Raporun altına Devrimci Yol'un gençlik örgütü olarak (DEV-GENÇ) olarak imza atıldı.

Toplantı sonunda böyle bir biraraya gelişin, son olmaması, süreklilik kazanması konusundaki düşüncelere biz de coşku ile katıldık. Manoko, Mısır, Libya, Cezayir, Kıbrıs, Yunanistan ve Polisaryo temsilcileri ile özel görüşmeler sürdürülerek, ülke sorunlarına daha detaylı, daha derinlemesine *inilebilme* olanağı sağlanıldı.

Belki Festivalin en yararlı, en verimli yanı olan bu *görüşmeler* ufkumuzun açıldığı, ülke sorunlarının karşılıklı paylaşıldığı bir amaca *hizmet etti. Bu Festivalle*, ülkemizi, ülkemizdeki direniş mücadelesini ve bu mücadele ile düşmanların korkulu rüyası ve halkımızın bir parçası *haline gel*miş bulunan **Devrimci Yol**'umuzu dilimizin döndüğünce anlatmaya çalıştık. Libya, Cezayir, Yunanistan ve Polisaryo örgütlerinden ilişkilerimizin gelecekte sürdürülmesi *konusunda davet* aldık.

Umarız 1. Akdeniz Gençlik Fes*tivali, bu yıl* olduğu gibi, bundan böyle de devrimcilerin, halkların dayanışmasının sağlandığı, ortak direniş sloganlarının söylendiği bir kürsü olur.

YAŞASIN HALKLARIN ULUSLARARASI DAYANIŞMASI

SANAT

Gerçekçi sanat savaşçı sanattır!

12 Eylül faşist darbesi Türkiye'deki devrimci sanata da önemli darbeler indirmiştir.Öyleki yeni filizlenen bu alan çalışmaları felce uğratılmıştır.

Tekelci sermaye şanata bu kez geçmişte olduğundan daha etkin bir şekilde el atmıştır.Sanatçıların çalışmalarını çok yakından izlemekte, onları kendi isteklerine cevap vermeleri için resmen satın almaktadırlar.

70 li yılların sonlarına doğru o toplumsal kaos içinde sanatını halkının çıkarlarına sunan sanatçıların sayısında büyük bir azalma kaydedilir.

Bugün adı eksilenler listesinde yer alan sanatçılar cuntanın tezgahladığı sanat yarışmalarında ödül alabilmak için büyük gayret içindedirler.

Bununla birlikte cuntanın yönetime el koymasından bir süre önce sınıf mücadelesinde aktif görevler üstlenen militan sanatçıların sayısında önemli oranda artış kaydedilmişti.

Halkın içinden kopup gelen bu savaşçı sanatçılarımızın bir bölümü faşizmin zindanlarında en acımasız işkenceler görmekteler.

Cuntanın ele geçiremediği fakat amansızca takip ettiği diğer bir bölümü ise mücadelelerini sürdürmeye çalışıyorlar.

Bu mücadeleyi yurt dışında sürdüren sanatçıların dışında, cuntadan yana açıkça tavır almayan fakat karşı tavır içinde olmayan sanatçılar da vardır.

Bir kısmı devrimci sanat adına (12 Eylül öncesi) yaptıkları duygusal ve ticari sömürüyü başka şekillere büründürmenin yollarını aramaktalar. Geçmişte bu işin sömürüsünü yapan bu kişilerin iplikleri pazara çıkmıştır artık.Onlar için iki seçenek vardır bu saatten sonra ! ya bu mücadeleye aktif bir biçimde omuz verecekler ya da tarihin çöplüğünü boylayacaklardır.

Daha düne kadar "Faşist namluların her kurşununda vurulduk ey halkım " diyenlerin bu gün Türkiye halklarına iyiden güzelden, mücadelemizden yana söyleyecekleri bir şeyleri yoksa Türkiye halklarının kültürünü ötede beride entellektüel kaygıları için kullanmaktan vazgeçsinler

Bugün faşizmin kanlı eli o halkların kültürünü boğmak istiyor. Boğulmak istenen bu değerlere sahip çıkmak ancak boğmak isteyenlere yani hakim sınıflara, faşizme karşı halktan yana işçi sınıfından yana tavır almakla mümkündür.Gerisi vurdumduymazlıktır.Vurdumduymazlıksa insanı bir adım götürür, ikincide boşluğa yuvarlıyverir.

Bütün bu olumsuz yaklaşımlara rağmen halkına karşı olan sorumluluğun bilincinde, yurt dışında bu alana ilişkin çalışmalar sürdüren sanatçılar güngeçtikçe artmaktadır.Yurt dışının dayattığı buradaki Türkiyelilerin sorunlarına eğilme göreviyle de karşı karşıya bulunan bu sanatçılarımızın bir çoğunun olanaksızlıklarına rağmen üzerlerine düşeni yapmakta büyük çaba gösterdiklerini görmek mümkün.

Yalnız görülebildiği kadarıyla burada devrimci sanat çalışmalarını ağırlıkla müzik ve şiir oluşturmakta.Edebiyat,tiyatro ve resim alanındaki çalışmalar müzik ve şiirdeki kadar yoğunluk göstermiyor.

Oysa bu alanlarda da kitlelere ulaştırılması gereken o kadar çok şey var ki bunları burada sıralamaya gerek yok.

Sanatın diğer dallarındaki uğraşların kısırlığı devrimci sanat anlayışının yaygınlaştırılması konusunda bizleri çeşitli güçlüklerle karşı karşıya bırakıyor.

Bu konuda yurtsever, ilerici ve devrimci sanatçıların yurtdışında geliştirilmeye çalışılan devrimci sanata yapacakları katkının yanı sıra, geçmişte bu alandaki çalışmalara gerektiği gibi önem vermeyen siyasi yoğunlıklarında görevlerini yerine getirmeleri gerekir.

Halkına karşı olan sorumluluğu bilincinde çalışmalarını sürdüren sanatçıları sahipsiz bırakmak onları sınıf savaşında bir köşeye itmek anlamına gelmezmi ?

Sanatçıların dünya devrimci tarihinde oynadıkları büyük roller üzerine burada edebiyat yapmanın bir anlamı olmasa gerek.

Yalnız bizde sanatçıya sahip cıkma anlayişda henüz açıklık kazanmış değildir.

Türkiye de olduğu gibi küçük grup çıkarları halk kültürümüzün, gelişmekte olan devrimci sanatın önündeki engellerden birini teşkil etmektedir.Herhangi bir grubun sahip çıktığı bir sanatçıya o grubun sanat çalışmalarında yalnızca o grup adına reklamasyon yapma görevini yüklememelidir, yoksa burjuvazinin yok etmeye çalıştığı kültür değerlerimiz ve geleceğe damgasını vuracak devrimci sanat içinmi çalışmalarına yardımcı olunmalıdır.Elbette ki ikincisi ağırlıkta olmak zorundadır.

Hiçbir grup,halk kültürüne,devrimci sanata ambargo koyup,sanatı kendi adına sloganlaştırmamalıdır. Halk kültürü gelişen sınıf mücadelesi içerisinde dal, budak verecek, devrimci sanat yine bu mücadele içerisinde yerine oturacaktır.Ama hiç bir zaman yalnızca verillen yapıtta grup adına atılan sloganla da olmayacaktır bu !

Bu anlamda özellikle yurtdışında gelişen "Falanca,falanca grubun sanatçısıdır, falancada öteki grubun sanatçısıdır" anlayışı artık bir tarafa bırakılmalıdır.

(12 Eylül askeri faşist darbesi bizlere bu anlamda da büyük dersler vermiş olsa gerek). Böylesi anlayışlar ne sanatçının gelişmesine, ne de görüşlerini benimsediği gruba yararlı olacaktır.

Cuntaya karşı tavır alan sanatçıların bu alandaki çalışmaları, mücadeleyi bir kat daha güçlendirecektir.Gerçekçi sanat, savaşçı sanattır !Sanatçı ise ezen sınıflara karşı savaşan kimse olmalıdır.

•

ANANIN MEKTUBU

Günlük güneşlik değil bugünler,
gökyüzü her zaman olduğu gibi,
beyaz bulutlu, mavidir ama;
günlük güneşlik değil bugünler,
yavrum!

neden güçlük çekerim?
soluk almaya bir parça neden?
neden çürür çiçeklerim?
gelin çiçeklerim benim.

yığılır kara bulut,
sarar kara kara perdeler gözümü,
ve körelir umut,
göremem seni,
duyamam seni,
halbuki; nasıl da susamıştı
topraklarım yağmura,
yağmur yağmıyor ama;
dolu yağıyor,
başıma taşlar düşer gibi,
kırıyor toplanmaya hazır
başaklarımı
deste deste...
hışım gibi eser deli rüzgar,
kemirir duvarları,
silkeler dallarımı,
şehirlerimi, dağlarımı, köylerimi
kırbaçlayıp durur boyuna,
saldırır mevsimin kasırgası
üstüme,
görülmüyor uzağımdakiler;
kımıldaşan sıcağım yok gayrı,
gerisinde beyaz bulutlu
mavisi ile...

bağırıyorum;
işkence tezgahlarında
çelikleşen sabrın,
dağbaşlarında, köy yollarında
kayıp cesetlerin,
kahpe tuzaklara düşenin,
düşeceklerin,
ve meydanlarda çatır çatır
yakılan kitapların,
ve kapıları kilitli okulların,
fabrikaların
sesiyle bağırıyorum.

duyuyormusun beni yavrum?
süyumu içip, ekmeğimle doydun,
dağlarında avazın,
kerpiç duvarda asılı kaldı
sazın,
pankartların,
bayrakların dalgalandığı,
özgürlük türkülerinin
haykırıldığı
meydanlarda;
şimdi:
tanklar
toplar,
panzerler
dolaşıyor yavrum!
canım
ciğerim,
garip yiğidim
unutma beni !

OĞULUN MEKTUBU

anaaaa!
ana!
beni hasret koydular sana,
duymazmıyım seni?
çığlık içinde,
saçlarını yolarda düşman,
duymazmıyım ben seni?

ne istedik ki sanki;
namusla arla
yaşmaktan başka,
şimdi mahkemeler kuruldu
hepimize,
döşendi mayınlarla,
yıkılsın Erzurum !
ve kalmasın sana Ankara!
diyorum,
diren Artvin, diren Tarsus,
dayan Fatsa diyorum,

ağlama Espiye !
vuruldular diye,
gösterme gözyaşlarını düşmana,
selam olsun sana Ardanuç!
sık dişini Dersim!
yusada cellat yüzünü kanınla,
çalsada cellat yüzüne
kıpkızıl kanı,
duydun mu sen hiç,
faşist olupta, kana doyanı...

bilmezmiyim hiç,
dumazmıyım ben seni,
Mamak'taki dilsiz küfür,
Buca'daki kızıl çelik,
Selimiye'de sağır duvar,
Metris'deki çelik mide,
bugün açlık grevinde
bilmezmiyim hiç?

ne istedik ki sanki,
namusla, arla yaşamaktan başka,
ak saçlarınla çıkarıldığın
mahkemeyi döşediler mayınlarla.

demez miyim hiç ?
yıkılsın Erzurum!
kalmasın sana Ankara!
selam olsun sana Anadolu!
ne edip, ne yapıp,
açarak bir gün yolu
gelmez miyim sana hiç?
bilmezmiyim ben seni
sen ne güne büyüttün beni
sen ne güne büyüttün beni....

Muzaffer - Aachen

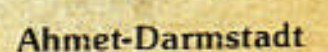
İzmir Askeri Cezaevinden bir devrimci arkadaşımız

SÖZÜMÜZ SÖZ

Ey benim halkım
Gül fidanım
Bağlı kaldım sana canımdan çok
Bağlı kaldık sözümüze
Kabullendik hücrede acı çekmeyi
Haksızlığın zincirini kabullendik
Adaletsizliğin duvarını
Demir parmaklıkları
Yalnızlığı
Ve açlığı
Kabullendik kurtulsun diye
Çarmıha gerilen ay
Alınan hakların
Geri verilsin diye sana
Satılmayasın diye bir daha sen
Satın alınmayasın diye sen bir daha
Ve kalmasın diye
Kayığın bir daha yelkensiz
Ey halkım!
Gül fidanım
Bağlı kaldım sana canımdan çok
Sözümüz söz
Sözümüz erkek sözü...!

"Şehitlerimiz" ve Behçet Dinlerer'in Anısına !

Bir ses duydum
Taş duvar, demir kapı arkasında
Haykıran bir ses!
Açmış mahkumlara kucak
Zafere doğru...
Militanım...
Düştüğün yere;
bir dağ gibi.
Akıtılmıştı kanın,
Çağlayan ırmak gibi
Sanmasınlar ki yenildin!
Billur billur açmıştı güller
akan kanından
Her haykırışında
Özgürlüğe koşuyordun
ve sen DINLERER...
Sanılmasınki ağladık,
Bir nefer ayrıldı diye
Aramızdan...
Titremişti elim
Sana yazarken
Destanlar...
O kış vakti bedenin toprakta
Anın, direncin...
Mücadelen elimizde ışıktır,
Karanlıkta,
Düştüğün yerde!
Koşuyoruz sana.
Kurtuluşa kadar savaşana dek yoldaş...

Ahmet-Darmstadt

SON İKİ AYDA 3 ARKADAŞIMIZ ŞEHİT DÜŞTÜ

DEVRİMCİ İŞÇİ

ZAFER MÜCTEBAOĞLU MAMAK'TA İŞKENCEYLE KATLEDİLDİ

Ankara'da 18 Ekim 1982 günü başlayan Devrimci Yol Davasında yargılanan Zafer Müctebaoğlu işkence ile katledildi.

12 Eylül Faşist Darbesinden 2 ay sonra yakalanan Zafer Müctebaoğlu, uzun süre DAL grubu tarafından sorguya çekildi. Daha sonra Mamak Askeri Cezaevine konulan arkadaşımız, buradan birkaç kez emniyete götürülerek ağır şekilde işkenceye maruz kaldı.

Son olarak Ankara davasının başlamasından bir süre önce 1.Şubeye götürülen Zafer, burada TEK. (Türkiye Elektirik Kurumu) memurlarına yönelik bir operasyon nedeniyle yeniden işkenceye alındı. Polis. Eylül 1982 ' de TEK' te yeni bir operasyon yaparak Devrimci Yol taraftarlarını gözaltına almıştı.TEK' de 12 Eylül' den önce mühendis olarak çalışan Zafer Müctebaoğlu ' nu bu operasyon nedeniyle tekrar emniyete götüren DAL grubu arkadaşımıza yeniden işkence yaptı. İşkencecilere karşı onurlu bir şekilde direnen Zafer uğradığı ağır baskının, elektirik şokunun ve kum torbalarıyla dövülmesinin sonucu olarak 1. şubede fenalaştı.İşkenceciler onu bu kez Mamak'a götürdüler. Zafer Müctebaoğlu, Mamak'a getirilişinden sonra da cezaevi yönetiminin koğuşlara düzenlediği saldırı sırasında tekrar ağır şekilde dövüldü.

Ve Zafer 15 Ekim günü şehit oldu.

Faşist genareller çetesi ve onların uşakları arkadaşımızın ailesinin başvurularına rağmen otopsiden kaçındılar. Arkadaşımız askerlerin gözetimi altında toprağa verildi.

Zafer Müctebaoğlu, Ankara Devrimci Yol davasında idamla yargılanıyordu.

ZAFER'İN ANISI VE MÜCADELESİ EMEKÇİ HALKLARIMIZIN FAŞİZME KARŞI DİRENİŞİNDE YAŞATILACAK !

İŞKENCECİ ZALİMLERDEN HESAP - SORULACAK !

TURGAY ERBAY MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR YAŞAYACAK

Ankara Devrimci Yol Davasında idam talebiyle yargılanan Turgay Erbay, bilindiği gibi faşist cunta kuvvetleri tarafından bir evde açıkça katledildi.

Turgay Erbay, 18 Ekim 1982 tarihinde başlayan Ankara Devrimci Yol Davasının ikinci duruşması bittikten sonra tutuklu bulunduğu Haymana Cezaevine götürülürken jandarmaları etkisiz hale getirerek kaçmıştı. Turgay Erbay'ın kaçısından sonra polis özel timler oluşturarak operasyonlara girişti. Birkaç gün sonra gazetelere bizzat *kendileri giderek haber yazdıran faşist polis* şefleri, arkadaşımızın "**kıstırıldığı evde tabancayla intihar ettiğini**" açıkladılar.

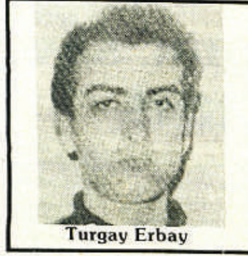
Oysa, Turgay Erbay, İstanbul'da kalmakta olduğu evde kuşatılmış ve bu kuşatma sırasında elinde silahı son ana kadar saldırganlara karşı savaştı. Yiğit arkadaşımız Turgay, bu sırada aldığı yaralar sonucu hareket edemez hale geldi. Bu fırsattan yararlanan polis eve girdi ve arkadaşımızı beyninden vurarak katletti.

Ankara Devrimci Yol Davasında idam talebiyle yargılanan Turgay arkadaş, davaları ve inançları uğruna sonuna kadar mücadeleye kararlı olan devrimcilerin en küçük fırsatların bile nasıl değerlendirileceğini öğretti. Düşmana hiçbir zaman teslim olmamanın ne kadar büyük bir onur ve görev olduğunu kanıtladı. O, devrimcilerin azimli ve kararlı olmaları halinde mümkün olmayanı nasıl mümkün hale getirebileceklerini gösterdi.

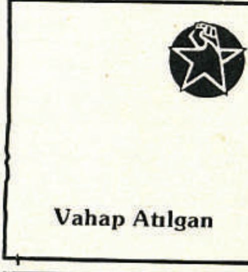
Turgay'ın mücadele azmi ve kararlılığı ve halkına bağlılığı hepimize örnek olsun.

Daha yüzlerce şehidimiz gibi Turgay da kalbimize ve bilincimize gömüldü.

Anışı ve mücadelesi halklarımızın faşizme karşı direnişinde yaşatılacak.

Turgay Erbay

Vahap Atılgan

Zafer Müctebaoğlu

DİYARBAKIR'DA ÇATIŞMA: DEVRİMCİ YOL MİLİTANI VAHAP ATILGAN ŞEHİT OLDU

11 Ekim gecesi silahlı devrimci bir grupla faşist cunta kuvvetleri arasında çıkan çatışmada 3 polis,1 asker ve 1 bekçi yaralandı.

Çatışmaya katılan 2 devrimci polis çemberini yararak kurtuldu. Polisin geniş çaplı bir operasyona giriştiği ancak sonuç alamadığı bildirildi.

Diyarbakır'da 11 Ekim 1982 gecesi silahlı devrimci bir grupla faşist cunta kuvvetleri arasında çıkan bir çatışmada Devrimci Yol Militanı bir arkadaşımız Vahap Atılgan (Hüseyin) şehit oldu. Çatışmaya katılan gruptan 2 arkadaş ise çatışarak polis çemberini yarmayı başardılar. Sokak aralarında saatlerce süren çatışma sırasında, faşist cunta kuvvetlerinden 3 polis, 1 inzibat askeri ile 1 bekçi yaralandı. Yaralananların durumu hakkında herhangi bir açıklama yapılmadı. Çatışma sırasında başından aldığı kurşunlarla ağır şekilde yaralanan Vahap Atılgan (Hüseyin) kaldırıldığı hastanede şehit oldu. Devrimci arkadaşımız Vahap Atılgan - (Hüseyin)'in Malatyalı olduğu ve 12 Eylül Faşist Darbesinden sonra Dersim yöresinde kırsal alandaki birlikler içinde yer aldığı ve Eylül 1982'de geçici olarak Diyarbakır'a geldiği öğrenildi.

Çatışmadan sonra polisin geniş çaplı bir operasyona giriştiği fakat bir sonuç alamadığı bildiriliyor.

ÜÇ CAN DAHA... ÜÇ YİĞİT DAHA...

Turgay, Zafer, Vahap...

Bunlar son bir buçuk, iki ay içinde kalbimize gömdüğümüz üç yiğit, üç can...

Üçü de azmin, kararlılığın ve direnişin sembolü...

Üçü de faşizme karşı devrimcilerin başeğmezliğinin kanıtı...

Kendilerinden önce şehit düşen yüzlerce arkadaşımız gibi...

"Savaşın 1.Raundunu kazandık.Ama savaş bitmedi."

Bu sözler Faşist cunta şefi Evren'e ait.Evren Anayasayı tanıtma gezileri sırasında böyle diyordu.

Ayni günlerde Diyarbakır'da meydana gelen ve arkadaşımız Vahap Atılgan'ın ölümü 3 polis 1 asker ve 1 bekçinin yaralanmasıyla sonuçlanan olay, faşistlerin bundan sonraki raundları biraz zor kazanacağını gösteriyordu.

Cuntanın bütün propogandasına rağmen,özel operasyonlara ve psikolojik yıpratma kampanyalarına rağmen, devrimciler yokedilemiyordu.

Ve devrimciler yaşadıkları olağanüstü zor koşullara rağmen düşmana teslim olmuyor, direnme azmi ve kararlılığıyla halkın davasına bağlılığın en anlamlı örneklerini sunuyorlardı.

Faşist cunta ne yaparsa yapsın, direnme azmi bir türlü kırılamıyordu.Kırılamıyacaktı da !

Generallerin bu korkusu, Diyarbakır'daki çatışmanın gazetelere yazılmasını yasaklamalarından anlaşılıyordu.Kimbilir daha nice olay,çatışma ve direniş bu şekilde gizlendi ?

12 Eylül'den bu yana yüzlerce devrimcinin dağlarda, kasabalarda, kentlerde meydana gelen çatışmalar ve direniş eylemleri sırasında şehit olduğu biliniyor. Sadece Devrimci Yol'dan 150' ye yakın davrimci şehit oldu.

Ve askeri faşist rejim 3.yılına girerken yine çatışmalar oluyor, yine direniş eylemleri duyuluyor. Bunlar belki iki yıl öncesi kadar yaygın ve etkili değil.Ama anlamlı.

Anlamlı, çünkü geleceği müjdeliyor. Çünkü çoğalacak. Çünkü generallerin bilinçli olarak yarattığı ölü sessizliği havasını yırtıyor.

Herşeyin, herkesin sustuğu şeklindeki iddiaları ve görüntüyü değiştiriyor.

Her şeyin faşist generallerin istediği doğrultuda olmadığını kanıtlıyor.

Evet, hiçbirşey onların istediği gibi olmayacak.

İşte bunun kanıtı Turgay, Vahap ve Zafer

ÜÇ CAN...

ÜÇ YİĞİT...

VAHAP İÇİN DAĞDAKİ SİLAH ARKADAŞLARININ MEKTUBU

Diyarbakır'daki çatışma sırasında şehit olan Vahap Atılgan'la ilgili olarak dağdaki silah arkadaşlarından bir mektup aldık. Mektubu aşağıda aynen sunuyoruz:

"Yiğit arkadaşımız Hüseyin'i (Vahap Atılgan. Dİ) 11 Ekim gecesi geçici bir görevle gittiği Diyabakır'da düşmanla giriştiği çatışma sırasında kaybettik. O, 12 Eylül'den sonra saldırganlığı iyice artan düşmana ve soğuğa, açlığa karşı Direnişin birisiydi. En zor şartlarda 1 dilim ekmeği arkadaşları ile paylaşan, zorlukları küçümseyen, kısaca kırlarda direnişi tutuşturan onlardan yüzlerden biri idi. Hüseyin Yoldaşın mücadelesi bize öğretiyor. O, ölürken bile düşmana teslim olmayacağını, son kurşuna kadar savaşılması ve direnilmesi gerektiğini öğretiyor bize.

1975 yılında Faşistler tarafından Ankara'da öldürülen Şükrü Bulut'un cenaze töreninde konuşmasında önderlerimizden biri, **'öyle günler gelecekki cenazelerimize tören yapmaya zaman bulamayacağız, şehitlerimizin üzerine basa basa yürüyeceğiz.'** *demişti.*

Öyle günler geldiki öyle günler, cenazelerimize ağıt yakamıyoruz. Şehitler abidesine döndük. Ülkemiz şehitlerimizden kocaman bir bahçe şimdi. Yüreğimiz de öyle.

Güneşli günler için, faşizmin koyu karanlığını yırtmak için şehitlerimizin üzerine basa basa yürüyoruz. Behçetler, Erkonlar, Sonerler ve daha yüzlercesini verdik toprağa. Ve eğer bugün onurumuzla hala ayakta isek, düşmanın tüm saldırılarına karşın yürüyor isek bu, onların, yüzlerin, şehitlerimizin sayesindedir. Ve bu yürüyüş sürecek, Halklarımızın aydınlık yarınlarını boğmaya çalışan, namusuna ve sofrasındaki son dilim ekmeğine de göz koyan Şah artığı Natocu generaller hakettiklerini bulana kadar sürecek bu yürüyüş.

Hüseyin Yoldaş, selam sana. Bu selam düşmana karşı zindanlarda, dağlarda direnenlerin selamıdır. Açlığı, soğuğu, acıyı ve umudu seninle paylaşanların, senin intikamını almak için, güneşli güzel günler için ant içenlerin selamıdır.

Dağlardaki Silah Arkadaşları."